OKAT YAYINEVİ

uzay serisi

16

SÜRGÜNDEKİ YILDIZ

K.H. SCHEER
Clark DARLTON

TERCÜME
VECDİ BÜRÜN

SÜRGÜNDEKİ YILDIZ

K. H. SCHEER
CLARK DARLTON
Çeviri :
VECDI BÜRÜN

OKAT YAYINEVİ
Ankara Cad. Güner Han
45/4 - 5 - 6 P.K. — 1017 Tel : 27 65 22
İSTANBUL
OZ

OKAT YAYINEVİ UZAY SERİSİ
(ÇIKANLAR)

1. KİTAP : UZAYDA SUİKAST
2. KİTAP : UZAYDA BÜYÜK SIÇRAYIŞ
3. KİTAP : UZAYDA İSYAN
4. KİTAP : FAHRENHEİT 451
5. KİTAP : DÜNYA BATIYOR
6. KİTAP : ROBOT X - 81
7. KİTAP : MAYMUNLAR GEZEGENİ
8. KİTAP : KAN DAMARLARINDA YOLCULUK
9. KİTAP : ANARŞİST
10. KİTAP : UZAYDAN GELEN AJAN
11. KİTAP : YARATILAN DÜNYA
12. KİTAP : ÇELİK MAĞARALAR
13. KİTAP : KUTSAL GEZEGEN
14. KİTAP : ÖLÜM MELODİSİ
15. KİTAP : UZAYDA İLK OYUN
16. KİTAP : SÜRGÜNDEKİ YILDIZ

VE 17. KİTAP

15 Gün Sonra Çıkacak Olan

Beynimdeki Düşman

BEKLEYİNİZ

Baskı : OSMANBEY MATBAASI — 1971

G İ R İ Ş

Amerikalılar tarafından Nevada Çöllerinden atılan ilk ay füzesi Binbaşı Perry Rhodan'ın kumandasında gezegenimize ulaştığında, kumandan, kazaya uğramış garip bir uzay gemisi buldu. Bu, Arkonislilere ait bir araştırma kruvazörüydü. Üzerinde yaşayanların ebedî gençlik sırrına sahip bulunduklarına inanılan esrarengiz bir gezegenin bulunması için donatılmıştı.

Rhodan Yıldızlarla birleşti; onların silâhlarının ve tekniklerinin üstünlüğü sâyesinde, Dünya üzerinde, bağımsız bir devlet olan Üçüncü Kuvveti kurdu. Bu devlet, iki hasım bloka, Doğu ve Batı bloklarına isteklerini kabul ettirebilecek güçteydi. Böylece yalnız sürekli bir barış değil, bir konfederasyon da meydana geliyordu: Dünya Birleşik Devletli bir hayâl olmaktan çıkıyordu.

Fakat, kazaya uğrayan uzay krovazörü, S.O.S. işaretini verebilecek kadar vakit bulabilmişti. Bu işaret insan olmayan zekî mahluklar tarafından zaptedilmiş ve onları ava doğru çekmişti. Zira kazaya uğrayan uzak krovazörü Arkonidlilere aitti. Yıkılma hali, Arkonidlilerin imparatorluğunun her gün biraz daha kemiriyordu. Oysa, Arkonidliler, evvelce manzumenin dörttc üçüne hâkim bulunuyorlardı. Şimdi, boyun eğen milletler bağımsızlıklarını ilân ediyorlar, zayıflamakta olan bir düşmana saldırmak için hiçbir fırsatı kaçırmıyorlardı.

Yeni müttefiklerini ve özellikle III'üncü dünyayı savunmak için, Rhodan uzaydan gelen bu istilâcılara karşı savaşa

atılmak zorunda kalmıştı. Vega manzumesinin sekizinci gezegeni olan Ferrol açığındaki çarpışmalar sırasında Dünya-Dışı mahluklarının bir uzay krovazörünü zaptetmeyi başardı ve bu da zaferi kazanmasına yetti.

Sonra, yanına yardımcı olarak aldığı iki Yıldızlı, Thora ve Krest'le birlikte, kendilerini git gide «Gençlik» gezegenine yaklaştıran bir işaretler dizisini takibederek kozmik araştırmasına çıktı.

İlk tehlike Vega sisteminin dev gezegeni Gol üzerinde belirdi. Bu dev dünyanın sâkinleri ışıklı ve kötü mahluklardı. Rhodan ve beraberindekilerin araştırma seferini nerdeyse yokedeceklerdi. Sonra, can çekişen bir güneşin ışıkları altındaki kurak ve bir düşünen kır fareleri ırkının yaşadığı Perdita'da ikinci tehlikeyi atlattılar.

Ne var ki, bir engeli aşar aşmaz karşılarına bir yenisi dikiliyordu.

Sonunda Rhodan ve Astre adındaki uzay gemilerinin mürettebatı, geminin Topsidler üzerine varmasiyle hedeflerine ulaştılar: Bu hedef, durmadan ve bir sisteme uymadan dolaşan Delos gezegeniydi. Bu Yıldızın hâkimi olan Ölümsüz, ebedî gençlik sırrını yalnız Rhodan'a vermeye razı oldu. Çünkü, Arkonisliler onun nazarında çok eski bir ırktı, geçmişindi.

Dünyalıların önünde, nihayet, istikbal açılmıştı.

Bu, tuzaklarla dolu bir istikbaldir; zira, başkenti olan Galaktopolis'e dönüşünde, Rhodan kudretli olduğu kadar da zâlim bir düşmanla karşılaşacaktır: «Mutanların hâkimi» ve olağanüstü kaabiliyetlere sahip bulunan Stafford Monterny dünyaya diktatörlüğünü kabul ettirmeye kalkışmıştır. Perry Rhodan bir kere daha zaferi kazanmaya ve Üçüncü Kuvveti kurtarmaya muvaffak olur.

Rhodan, Ferrolienlerle ekonomik bir anlaşma yaparken, farkında olmadan Frank-Passörlerin ekonomik çıkarlarına zarar vermiştir.

Hilekârca hücumları, Rhodan'ı onlara bir tuzak kurmak

zorunda bırakır. Bu tuzağın yemi, Uzay Akademisi öğrencisi olan Julian Tifflor'dur. Çok ustaca bir tertip, bu öğrencinin son derece önemli vesikaların taşıyıcısı olduğu zannını uyandırıyordu.

Ticaret kaptanlarından biri olan Origans tarafından esir edilen Tifflor, dört arkadaşı ve bir robot ile kaçmaya ve Beta Albireo sisteminin ikinci gezegeni Nivose'ye sığınmaya muvaffak olur.

Bu arada saldırıya geçen Frank-Passörler, Dünyayı nerdeyse mahvolmanın eşiğine getiren bir robot ayaklanmasına sebep olurlar.

Rhodan, böyle bir düşmanı yenmek için yeni silâhlar gerektiğini anlar ve bu silâhları ona yalnız hükümdar Ölümsüz verebilir.

Ama, buna razı olacak mıdır?

BİRİNCİ KISIM

Birinci Bölüm

Dev cüzzeli uzay gemisi, başdöndürücü güneş ışığı hızıyle yoluna devam ediyordu ve dünyalıların yapısı değildi.

Şeklini daha ilk görüşte bu husus farkediliyordu: Bu, pruvası keskin bir daire ve arkası körletilmiş biçimde olan bir üstüvaneydi. Üç yüz metre uzunluğu vardı ve elli metre genişliğindeydi. Geminin gövdesinde muntazam aralıklarla aydınlık yuvarlak pencerelerde zaman zaman ağır ve cüsseli gölgeler görülmekteydi.

Bütün araştırma araçları ile Toprak Üç'ü gözleyen gemi yalnız değildi; aynı tonajda yedi gemi ona eşlik etmekteydi.

Uzay gemilerindeki tayfalar, insana benzeyen hiçbir - yahut aşağı yukarı hiçbir - görünüşe sahip değillerdi.

Özellikle bir gezegen değil, bütün uzay onların vatanıydı. Uzay gemilerinde doğuyor ve onlarda yaşıyorlardı. Manzumeyi dolaşarak, bütün zeki ırkların ticarî alış verişlerini tekellerine geçiriyorlardı. Hesaplarına uyduğu müddetçe barışçılıktan ayrılmıyorlardı. Fakat, bir savaşın çıkarlarına yarayacağı anlaşıldığı vakit, onun çıkması için ellerinden geleni yapıyorlardı. Aynı zamanda hoşgörü sahibi ve otoriterdiler. Mizah anlayışından da mahrum değillerdi: En küçük bir alay, gök gürültüsünü andıran kahkahalarını salıvermelerine yetiyordu. Bu yüzden, onları ilk görenler, onları neşeli boşvericiler, biraz kaba ol-

makla beraber iyiliksever ve kendileriyle kolay yaşanır mahluklar karşısında bulunduklarını sanıp aldanabilirlerdi. Oysa, onların mizaç yapılarının temelinde merhamet nedir bilmeyen bir zâlimlik yer alıyordu. Bu özellikleri en ufak bir tehdit veya uzun yol ticareti tekellerine yöneltilmiş bir baltalama karşısında hemen olanca vahşiliğiyle ortaya çıkıyordu.

Uzay gemisinin merkez kaptan mevkiinde filonun kumandanı Topthor, bütün gözlem ekranlarında, âletler üzerine korkunç ağırlığıyle abanarak etrafı gözden geçiriyordu. Bir metre altmış santim boyunda olan Topthor, yarım ton ağırlığındaydı. Teni yeşilimtrak gibiydi ve kafasının cavlaklığını belli etmemek için gür sakalını iyice uzatmıştı. Onun ırkından olanlar böyle sakal bırakırlardı.

Frank - Passörler Arkonidlerden gelmediler. Arkonidler, evvelce manzumenin dörtte üçünü içine alan büyük imparatorluklarında mutlak bir hakim olmuşlardı, ama şimdi, çökme hali imparatorluğu her gün biraz daha zayıf düşürüyordu. Passörler, kendilerini hâkimiyeti altında tutan Arkonidlerden kurtulmuşlar, bağımsız devletlerini kurmuşlardı. Kendi ekonomik kanunlarını kabul ettirerek gezegenler arası ticareti ellerine geçirmişlerdi ve bundan da muazzam çıkarlar sağlıyorlardı.

Topthor öyle alelâde bir Frank-Passör değildi; o ağırlar aşiretindendi. Oldukça geride kalan ve cedlerinin gezegenlerin sağlam toprağına bağlı bulundukları bir devirde, aşiretin kurucuları ağırlığın 2,1'e vardığı bir dünyada oturuyorlardı. Fazla sayılmayacak kuşaklar boyunca, meydana gelen fizik bir değişme, hızlı bir gelişme onlara şimdiki ağırlıklarını sağlamıştı. Bu anormallikten üzüntü duyacak yerde, ondan çıkar sağlamayı bilmişlerdi: Ağırlar, Passörlerin askerî gücünü meydana getirmişlerdi. Bazan ölüyorlarsa da, çoğunluk yaşayıp gidiyorlardı: Zira, güçlüklerle karşılaşan bir uzay gemisinin veya bir aşiretin en ufak çağırısına koşmaya hazırdılar ve bunun karşılığını da fazlasiyle görüyorlardı.

Fakat, bu defa, Topthor kendi hesabına harekete geçmiş

bulunuyordu.

Baş tarafdaki ekran üzerinde mavi ve yeşil renkte, gelişmiş bir medeniyeti bütün işaretleriyle gösteren bir gezegenin hayâlini tesbit ediyordu. Muazzam denizler kıtaları yıkamaktaydı, uzun beyaz bulut yığınları manzaranın bazı ayrıntılarını saklıyordu.

Yüzünde artık Arkonidlerin ince hatlarından ve yüksek alınlarından hiçbir eser bulunmayan iri mahluk, kalın elini kaldırdı ve bir düğmeye bastı.

Bir ekran aydınlandı ve üzerinde bir başka ağır göründü.

— Ne istiyorsunuz, Topthor?

— Şu gezegen, o, bu sistemin üçüncü gezegeni değil mi? Acâip!... Sadece onun varlığını ortaya çıkarmış oluyoruz.

— Orada yaşayan kimseler kendilerine dünyalılar adını veriyorlar, uzay seyahatini yeni yeni biliyorlar ve daha şimdiden bize güçlük çıkarmaya çalışıyorlar. Diğer iki güneş sistemiyle ticaretleri yok mu? İnanılmaz şey!

— Biliyorum, Grogham. Kan akrabalarımızın gönderdikleri mesajlar fazlasiyle açıktı. Orlgans ve hükümdarı Etztak hypertelekom cihaziyle uzun uzun görüştüler. Doğrusunu söylemek gerekirse, henüz bizi imdatlarına çağırmış değillerdir. Bununla beraber, kanunlarımızda bizi müdahaleden alıkoyucu hiçbir şey yoktur. Yeter ki bu müdahale başka bir kabilenin zarar görmesine sebep olmasın.

İki Ağır, manzume içi konuşulan dille anlaşıyorlardı. Bu dil büyük imparatorluğun her tarafında konuşuluyordu. Grogham sakalını sıvazladı.

— Son raporlardan öğrendiğimize göre, Orlgans ve Etztak ellerinden kaçırdıkları dünyadan gelen haberci Perry Rhodan'la hayli uğraşacaklar. Rhodan, şimdi buradan üç yüz ışık yılı kadar uzak donmuş bir dünyada saklanıyor. Bu arada, bu üçüncü gezegeni gidip yakından niçin görmeyelim? Nihayet, bütün tarih de orada başladı! İhtimal bundan çıkarlar da sağlarız.

Tophtor'un yüzü buruştu.

— Hayır, Grogham! Bunu aklından çıkar! Uzun zamandanberi ilk defa tehlikeli bir rekabetle karşı karşıya olduğumuzu unutmuş görünüyorsun. Bu Rhodan, on, on beş yıl içinde, geri kalmış gezegeni birinci derecede uzay kuvveti haline getirdi. Uzay gemileri bize saldırıyorlar. Bu durumda, bize, Frank - Passörlere savaş ilân etmiş durumda. Sebebi ne? Sadece onun niyetlerini nezâketle öğrenmek istediğimiz için.

Grogham:

— Biz bahis konusu değiliz, diye düzeltti. Fakat, Rhodan, Orlgans'a karşı harekete geçti. Çünkü Orlgans, Rhodan'ın bir çok uzay gemisini rahatça incelemek, mürettebatı konuşturmak için yolundan alakoydu. Ruhî-çözüm usuliyle sorguya çekilen bir esirin başına gelenleri siz de benim kadar biliyorsunuz! Bu hiç de terbiyelice bir hareket tarzı değil.

Tophtor, geminin bütün telekom cihazlarında titreşimler meydana getiren bir sesle:

— Sus! diye ihtar etti. Bu kadar sudan şeylere karşı ilgi duyacağımımı sanıyorsun? Bunca yoldan başkasının işine karışmak için mi geldiğimi sanıyorsun? Hem unutma ki, ne Orlgans, ne de Etztak bizden yardım ve hizmet istemiş değillerdir: Böyle bir meseleye kendiğimizden müdahale ettiğimiz takdirde, haklı olarak, bize bir şey vermek istemeyebilirler!

Grogham kararsızlık içinde kaldı.

— Peki, öyleyse buralarda ne arıyoruz? Sizi şimdiye kadar yağlı ve sağlam hedefler olmadan harekete geçmiş görmedim de!

Gururu okşanan Tophtor; hemen tasdik etti:

— Öyle, gerçekten öyle... İyi anlamışsın. Sebepsiz hiçbir şey yapmadım. Bugün de aynı şey. Şimdi savaş dışında bulunan robot casuslarımızın ve Titan üssümüzün raporlarını dikkatle inceledim. Bu Rhodan, eğer bizi çağırırsa hiçbir zaman Etztak'ın hakkından gelemeyecektir. Ama, hükümdar tereddüt ediyor. Sebebi de hasislik: Yardımımızın karşılığı pahalıdır. Rhodan, bu işi bitirmek zorundadır; ama şimdi elinde bulunan-

lardan daha kudretli silâhlara ihtiyacı var. Bunları sağlamaya çalışacaktır. Ama nereden?

Grogham cehâletini itiraf etti.

Tophtor, muzaffer bir edâyla:

— Ama nereden? dedi ve ekledi: Ben bunu biliyorum. Şüphesiz ki, pek inanmadan çoğunluk Gençlik gezegeninden söz ediyorlar. Ama bazıları bu gezegenin varlığını bile inkâr ediyorlar: «Sadece bir efsâne:» deyip işin içinden çıkıyorlar. Oysa, kanaatimce, her efsânede bir gerçek payı vardır.

Grogham, şaşırmış bir halde:

— Gençlik gezegeni? diye tekrarladı. Evet, biliyorum. Bu gezegenin gayri muntazam bir yörünge gidişi içinde olduğunu anlatıyorlar... hem de kâinatın en derin noktasında. Ne olursa olsun, hiç kimse onunla karşılaşmadı. Zarif bir masal doğrusu...

Tophtor, öfkeli:

— Hiç de değil, budala! diye gürledi. Hayatı bahis konusuyken bu lânetlenmiş Rhodan'ın bir efsânenin peşine düşebileceğini nasıl aklından geçiriyorsun? Sağlam kaynaklardan haberler aldım: Rhodan bu gezegenin nerede bulunduğunu biliyor. Gezegenin şimdiki vaziyetini de hesaplayabilir. Kendisinde bulunmayan silâhları elde etmek için gezegene gidecek. Rhodan bu silâhları elde ettiği takdirde manzumede devletimizden eser kalmayacak. Ama ondan önce davranmayı başardığımız takdirde, meslek hayatımızın en güzel işini görmüş olacağız!

— Etztak'ın Rhodan'ın projeleri üzerinde bilgisi var mı?

— Var. Ama, o da senin kadar budala olduğundan esrarengiz gezegenin varolduğunu kabul etmiyor. Elinden kaçırdığı, Rhodan'ın emrinde bulunan Tifflor adındaki bir delikanlıyı takibetmenin daha önemli olduğuna inanıyor. Ama, o kadar budala değilim!

Grogham aksi bir tavır takınmamaya dikkat etti. Tophtor:

— Hükümdar ve onun uyguladığı taktik beni ilgilendirmez, diye devam etti. Benim ancak bir gayem var: Perry Rho-

dan'ın takibetmek ve gözden kaçırmamak! Bu adam, bu küçük dünyalı eğer emellerinde muvaffak olursa, bizim bütün çıkarlarımıza Allahaısmarladık dememiz gerekir. Arkonidlerin imparatorluğunu ele geçirdiği takdirde bu böyle olacaktır.

— Elde bulunan raporlarınıza göre, istediğini ne zaman elde edebilir?

— Kim? Rhodan mı? Bu konuda tam bir şey söyleyemem: Bilmiyorum. Aldığım raporlar pek yeni değil. Raporlardan sonuncuları, Titan üssümüzün Dünyalılar tarafından tahribinden önce elimize geçti. Yalnız bildiğim şu ki, Rhodan, Gençlik gezegenine gitmeye hazırlanıyor. Anlıyor musun Grogham? Gitmeye hazırlanmak! Bu söz onun, evvelce bir kere oraya gittiği mânâsına gelir.

Duyduğu hayretten Grogham'ın sakalı yukarı doğru çıktı.

— Evvelce oraya gitti mi? Bütün mahzume tanrıları adına söyle!

— Haklısın, bu soruya cevap vermek her şeyi değiştirir. Biz bir hayâl peşinde değil, gerçeğin ta kendisinin peşindeyiz! Meselemize gelelim. Filonun diğer gemilerinden haber var mı?

— Yok. Öteki gemiler bu sistemin diğer yönündeler. Yani onlarla aramızda otuz ışık saati mesafe var. İşaret etmeye değer bir husus yok. Dünyalıların uzay gemileri de görünmedi. Hem de bunlardan hiçbiri düşürülmedi.

— Bu nokta önemli, bir işaret Rhodan'ı ele verecektir. Bunu bizim haber alma cihazlarımız başaracaklardır. Rhodan üst fezaya daldığı takdirde, onu takibedeceğiz. Ve onun üstünde kalacağız, kanısındayım.

— Harikulâde iyi düşünülmüş bir plan! Ümit edelim ki, fazla beklemiyelim.

— Ne diyorsun? Gençlik ve Ebediyet gezegeni bahis konusu olunca böyle sözlerin önemi kalır mı?

Grogham, bir kere daha karşılık verecek söz bulamadı.

***

Perry Rhodan hiç vakit kaybetmemek zorundaydı.

On yıldan beri büyük imparatorluğun Dünya üzerine alakasını çekmemek için başarıyle çalışmış, çabalamıştı. Ama emekleri boşuna gitmişti. Korsan tüccarlar, o Frank Passörlerler III'üncü âlemin varlığını keşfetmişlerdi.

Şurası muhakkak ki, onlara karşı ilk savaşı kazanmıştı. Bütün casus robotlar bertaraf edilmiş, böylece güneş sistemi içinde bir casus şebekesinin varlığı ortadan kaldırılmıştı. Üsleri olan Titan da, bütün kuvvetine rağmen, artık bir harâbeden başka bir şey değildi. Bu üssün verici istasyonu da artık ebediyen susmuştu. Ama, bir tek zafer, bir savaşın sonucu üzerinde kesin bir rol oynayamazdı. İki ağır uzay kravözörü, Hecat ile Helios, kral Ertzak'ın filosuyla karakol çarpışmaları yaparak, çift yıldız Beta Albireo bölgesinde bulunuyorlardı. Bu sırada Tifflor ve beş arkadaşı, karlı bir bölgede kendilerinin indadına gelinmesini bekliyorlardı. Kendisine daha çok teğmen Emir denmesini isteyen, Perdita gezegeninden düşünen kır faresi Les-Mirettes de onun grubunda bulunuyordu. Yine beraberlerinde bulunan Telefatın da olağanüstü kabiliyetleri vardı. Belki de onun sâyesinde, Rhodan hedefine varıncaya kadar Etztak'ı hareketsiz tutabiliyorlardı. Rhodan hedefi olan Delos gezegenine varacak ve oradan yeni silâhlarla dönüp düşmanını kaçmak zorunda bırakacaktı.

Durum genel olarak cesaret verici sayılamazdı. Uzay sonuna varmaya hazırlandığı sırada, Astree uzay gemisinde bulunan uzay adamı, bu muhteşem Arkonid uzay gemisinde bulunmalarına rağmen keyifsiz görünmekteydi.

Reginald Bull, kumandanın yine her zamanki gibi sinirli olduğunu üzüntüyle gördü.

— Her zaman niçin bu kadar endişelisin diye kendi kendime sorarım, dedi. Her şey yolunda gidiyor. Genç Tifflor kabiliyetlidir ve kendisine yardımcı olan Les-Mirettes'in sâyesinde bu işin içinden başarıyle çıkacak. Nyseene gelince...

Rhodan:

— O hiç de iyi durumda değil, diye hatırlattı. Ve unutma ki, zekâları inkâr edilmeyecek derecede olan Frank-Passörler, kendilerini Nivose bölgesinde oyalamak niyetimizi her an anlayabilirler.

Bull:

— Onlara niçin Passör diyorlar, diye sordu.

Passör «geçici» mânâsına geliyordu. Rhodan da bu bakımdan izâh etti:

— Çünkü onlar bir manzumede, bir güneş sisteminde yerleşmeksizin birinden ötekine geçerleri. Onlara kanat tüccarları da derler. Ama onlara, korsan yahut hilekâr demek bence daha doğrudur.

Reginald, geminin işaretler tablosuna bir göz attı. Işık hızında giden Astrée uzay gemisi yakında Pluton yörügenini geçecekti.

— Bu ne kadar devam edecek?

Rhodan kaşlarını kaldırdı.

— Sende, en önemli meseleleri üç kelimeyle özetlemek dehâsı var! dedi. Bütün güçlük de bu sorduğun soruda. Evet, ne kadar devam edecek? Bütün güçlük de bu soruya karşılık vermekte... Cevap vermem mümkün değil. Dalos üzerinde geçirdiğimiz ilk günü hatırlıyorsun, değil mi? Orada ancak bir kaç gün geçirmeyi düşünüyorduk. Ama Galaktopolis'e döndüğümüzde, beş yıl ortadan kaybolmuş bulunduğumuzun farkına vardık. Delos, Gençlik gezegeni, bizimkinden tamamiyle farklı bir zaman anlayışı içinde. Ve buna rağmen oraya gitmek zorundayız: Bana Passörleri yenmek için yeni silâhlar lâzım. Ama korkum şu ki, oraya ancak aylar ve yıllar sonra varabileceğiz!

Bully'nin yüzünde ciddî bir gülümseme ifâdesi belirdi.

— Endişende haklı değilsin. Durumu Ölümsüz'e niçin açıklamıyorsun? Ondan zaman farkını lehimize düzeltmesini rica edeceksin.

Bu düşüncenin sadeliği karşısında bir an donup kalan Rho-

dan omuzlarını kaldırdı.

— Evet... Ama, belki de, burnunun ucuyla gülecektir.

Bully:

— Niçin? diye itiraz etti. İlk ziyaretimiz sırasında onunla iyi anlaşmıştın. Bir kaç dakika süren ikinci ziyaretimizde de öyle oldu. Zaman unsurunu değiştirmeyi niçin reddetsin? Ölümsüz için bu, çocuk oyuncağı gibi bir şey!

Aldırışsız görünen Rhodan bir düğmeye bastı. Bir ekran aydınlandı. Bir radyo operatörünün yüzü göründü.

— Emriniz kumandan?

— Binbaşı Nyssen için bir mesaj. Durum: Beta Albireo, üçyüz yirmi ışık yılı. Bunları önceden kararlaştırılan şifreyle veriniz. Bakalım...

Bir kaç saniye düşündü, sonra tekrar söze başladı:

— «Hekat ve Helis'da Astre. İleri karakol çarpışmalarını takibediniz. Fakat uzay gemilerinizi fazla belli etmekten sakınınız. Passörler-ne olursa olsun-şimdi Dünya istikametindedirler. Delos'a varışımda size bildireceğim. Yokluğumun süresi: Meçhul. Rhodan.»

— Başüstüne kumandan.

Ekrandaki ışık söndü.

Bully, endişeli:

— Umud edelim ki bu mesaj hiç kimsenin eline geçmesin, diye homurdandı.

— Filotilamızla muhabere etmemizden daha tabiî ne olabilir? Etztak böyle bir şeye şaşmaz. Hem zaten, kullandığımız şifreyi de çözemez.

— Beni endişelendiren bu değil, Perry. Ben, yakınımızda bir korsan uzay gemisinin bulunabileceğini düşünüyordum. Bu takdirde, bulunduğumuz yeri tâyin etmek Passörler için kolay olacaktır.

Rhodan, Bully'nin ne demek istediğini hemen anladı: Onların geçiş yerlerini öğrenecek olan bir gözlemci düşman, daha önce varmak için onları üstuzayda takibedebilirdi.

Rhodan başını salladı.

— Onların casusluk şebekelerini ve sistemimizdeki bütün üslerini tahribettik. Passörlerin bu bölgede artık bir tek uzay gemileri yok.

Her ikisi de Ağırlar aşiretinin varlığından ve Gençlik gezegeni üzerindeki niyetlerinden şüphe etmiyorlardı. Rhodan mesleğinde ilk defa olarak hasmına önem vermemek hatâsını işledi. Muhakkak ki, yalnız elinde bulunan silâhlarla Passörlerin hakkından gelebileceğini ümit edemezdi. Bu adamlar çok eski bir ırkdılar. Manzumenin halklariyle sayısız temasları yüzünden çok zengin tecrübeler kazanmışlardı. Her vardıkları iskelede, teknik ve özellikle askerî bakımdan en iyi şekilde faydalanmak için yerli halkın âdetlerini, geleneklerini dikkatle inceliyorlardı. O an için Ağırlar en kuvvetli durumda bulunuyorlardı.

Hafif bir uğultu düşüncelerinin akışını durdurdu. Radyo operatörü binbaşı Nyssen'den cevap almış, şifreyi çözmüş, şimdi bunu bildiriyordu:

«Mesajı aldım. Endişe duymayınız. Passörlere elimizden geleni yapacağız. Bizi yakalayamayacaklardır. Astre'nin yakında Albireo sistemine döneceğini ümid ediyoruz. O zamana kadar dayanacağız. Bize güveniniz. Nyssen.

Rhodan pek fazla ferahlamış görünmedi. Operatöre teşekkürden sonra merkez konuşma cihazını alarak tayfalara hitabetti:

— Dikkat! Kumandan konuşuyor. Beş saat sonra geçiş noktasına varacağız. Dalıştan yarım saat önce, kronometremiz bunu size bildirecektir. Hepsi bu kadar.

Bull, inler gibi bir sesle:

— Daha beş saat var! dedi. Bir topalsümüklüböcek hızıyle yol alıyoruz.

— Biraz sabırlı ol. Hedefe her zaman daha önce varacağız.

Bununla beraber, Rhodan'ın sesinde inanç yoktu.

***

Topthor, ekranda çalı gürlüğündeki sakaliyle beliren Grogham'ın seslenmesi üzerine yerinden doğruldu.

— Tophtor. Araştırma cihazlarımız dev cüsseli bir uzay gemisinin varlığını işaret ediyorlar! Geminin mesafesi başınızı döndürebilir.

— Bu herhalde Rhodan'ın kumandan gemisi olacaktır. Böylece olay başlayacak demektir. Geminin yerini nasıl tâyin ettiniz?

— Üstün dalgalarla gönderilen bir mesaj sâyesinde. Mesaj, Beta Albireo istikametinde gönderildi. Fakat, şifreyi çözemedik. Mesajda, belki de o bölgede bulunan iki kravozöre gönderilen direktifler vardı.

— Bununla meşgul olmak Etztak'a düşer, Grogham! Ben, Rhodan'dan ve gayesinden endişe dluymuyorum. Bulunduğu yolu tam olarak hesap ettiriniz. Kendimizi göstermemeye yetecek bir mesafeden onu takibedeceğiz. Geçişin başlayacağı anda, bu noktayı ve sarsılma gücünü hesap ettirin. Dalış aynı şartlar içinde olacak. Biraz şansla, aynı bölgeye gireceğiz. En çok bir ışık yılı mesafe farkı olabilir. Anlaşıldı mı?

— Tamamiyle.

Grogham konuşmaya son verdi.

Topthor biraz önce kalktığı koltuğa tekrar kendini bıraktı. Gözleri ekranlarda olayları bekledi. Önce, ışıklı bir leke gördü: Işık hızına henüz geçmemiş olan bir uzay gemisi güneşten uzaklaşıyordu. Ağırların filosu, yarım ışık saatlik bir mesafede yoluna devam ediyordu. Bütün uzay gemileri, araştırma cihazlarını engelleyen barajlarını harekete geçirmişlerdi: Rhodan'ın direk üstü gözcüleri bu yüzden onları farkedemiyeceklerdi.

Uzay gemisi Pluton yörüngesini aştı. Dalış her dakika olabilirdi.

Ve kısa bir alevlenme içinde, geminin ekranlarda görünen hayâli gözden kayboldu.

Araştırma cihazları, bir anda uzay sahasının geçirdiği sar-

sıntıyı kaydettiler ve ölçtüler. Hesap makineleri şaşırtıcı bir intizam içinde işe koyuldular. On dakika sonra Grogham, gördüğü işden büyük bir gurur duyarak sonuçları şefine ulaştırıyordu.

— Sıklık: 467,00958 birlik. İstikamet: Sabit. Mesafe: 1602,18 ışık yılı. Başka emriniz kaptan?

— Dalışa hazırlanınız. Hemen!

Sekiz uzay gemisi uzayüstü bölgede aynı zamanda gözden kayboldular.

Rhodan, geçişin temiz ve kederli görünen sisinden yavaşça çıktı. Yanında bulunan Bull, inleyerek vücudunu yokluyordu. Her defasında aynı şey oluyor, ayrı bir boyuta geçişte Bull, vücudunun varlığını farketmek için bir gayret sarfetmek zorunda kalıyordu.

Rhodan, alaycı bir sesle:

— Her şey yerli yerinde mi? diye sordu.

O anda düşüneceği mühim meseleler olduğu için arkadaşının acıları ile ilgilenemiyordu.

— Delos'u tekrar bulacağımızı ümit ediyorum, diyerek söze başladı.

Gerçekten de mesele buydu. Sun'i olan gezegen, bütün araştırma sistemlerinin dışına çıkıyordu. Gezegende oturan Ölümsüz bizzat görünmediği takdirde, Delos'a hiç kimse varamazdı. Bunun aksi son derece imkânsız bir tesadüf olabilirdi.

Gezegen, iki milyon yıldır, otuz güneş sistemini içine alan bir katınakıstan geçiyordu Bu sistemlerden ikisi esas mihrakı, merkezi teşkil ediyordu: Bunlardan biri (Rhodan'ın zihnini çok işgal ediyordu) yer sistemiydi. İkincisi ise, Rhodan'ın hâlâ meçhulüydü. Bu ikincisi hiç şüphesiz bir sürpriz halinde karşılarına çıkacaktı...

Bu tedbirin faydasızlığını bildiği halde, Rhodan gözleyicilere dikkatlerini iki misline çıkarmaları emrini verdi. Ekranlara bir göz atınca, Astre'nin yıldız bulunmayan ve en azından elli ışım yılı mesafede, yıldız bulunmayan bir Kehkeşanlar Yo-

lunda bulunduğunu anladı. Bu sınırların ötesinde, yıldızlar kırpışmadan parlıyorlardı.

Rhodan ilk defa Delod gezegenine gittiğinde de aynı şeylerle karşılaşmıştı. Orada, Ölümsüz, Rhodan'a ebedî geçliği vermemiş, gelecek altmış yıl içinde onu ihtiyarlığın her çeşit belirtisinden uzak tutacak bir hücre tedavisinden geçirmişti. Bugün olduğu gibi, o zaman da Ölümsüz'ün hâkimi bulunduğu bir gezegenin yakınında bulunduklarına dair hiçbir izle karşılaşmamışlardı.

Evvelce, eğer Ölümsüz teşrifât kaidelerine aldırış etmeden kendi varlığını açığa vurmamış olsaydı, Delos gezegeninin yakınında bulunduklarının farkına varamayacaklardı: Astre'nin makine dairesinde birden canavar görünüşlü bir mahluk belirmişti. Jelatinli bir kütleden ibâretti ve fena bir koku yayıyordu. Boynuz biçiminde bir gagası vardı. Bu canavar oldukça zahmetli uğraşmalardan sonra zararsız hale getirilmişti. Canavar zararsız hale getirilince, Ölümsüz'ün korkunç kahkahası duyulmuştu. Çünkü o bu işi sadece bir komedi sayıyordu. Rhodan da, öfkesi yatışınca Ölümsüz'ü böyle, olduğu gibi kabul etmek gerektiğine kanaat getirmişti.

Fakat, aynı vesileyle bir başka şeyi de anlamıştı: Bu cehennem mahlukunu uzay gemisine ulaştırmak için, Ölümsüz, «hayalî taşıyıcı»dan faydalanmıştı. Delos gezegenine varınca, Ölümsüz'den bu taşıyıcılardan bir (hattâ razı olduğu takdirde iki) tane isteyecekti. Zira bundan daha tesirli silâh düşünülemezdi.

Rhodan, yardımcısına kuvvet vermek için:

— Delos gezegenini bulacağız, dedi. Ama, Ölümsüz bizi yormak suretiyle eğlenebilir.

Ölümsüz'le aralarında geçen konuşmayı hâtırlıyordu. Ölümsüz gerçekten candan davranmıştı. Rhodan'a «eski dost» diye hitabediyordu.

Rhodan, Bull'a:

— Tayfalara hemen uyanık durmaları işaretini ver! dedi.

Ölümsüz'ün bize kendi usulünce bir yapabileceğini sanıyorum. Bazan biraz kabalaştığı muhakkak!

Bull başiyle bir tasdik işareti yaptı ve merkez kumanda dairesini terkedip, gerekli emirleri vermek üzere radyo kabinine geçti. Astronot yalnız ve kararsız durumda sadece uzak yıldızların parladığı ekranları gözden geçirdi. Delos gezegenine ait en ufak bir iz bile yoktu.

— İyi günler, sevgili!

Rhodan, yıldırımla çarpılmış gibi yerinden sıçradı. Şüphesiz, gemi personeli arasında bir çok kadın yardımcı vardı, fakat hiçbiri kumandana karşı böylesine yakın davranamazdı!

Rhodan dönünce genç bir kadınla burun buruna geldi. Kadının yüzü ona pek de yabancı gelmedi.

Kadın:

— Sevgili, demek beni tanıyamıyorsun? diyerek içini çekti.

Sesinde vaadler ve dâvetler doluydu ve bir müzik âletinin tellerinin titreşimi vardı. Yüz hatları, cüretli görünüşlerine rağmen dayanılmayacak derecede sevimliydi. Ve Rhodan da az kalsın dayanamayacaktı... Aklı, Allahdan ki, bu olağanüstü çekicilikdeki kadının gerçekten varolamayacağını ona hâtırlattı. Hiç şüphesiz, bu, Ölümsüzün ustaca hazırladığı ve sahnelediği bir oyundu. Rhodan oyunu bozmamaya karar verdi.

— Madam, «eski dostum» tarafından bana gönderildiğinizi sanıyorum. Oturmak ister misiniz?

— Fakat, sevgili, ne oluyor size böyle? Niçin böyle teşrifata bağlı görünüyorsunuz?

Ve son derece yumuşak bir hareketle kollarını Rhodan'ın boynuna dolayıp vücudunu onunkine yapıştırdı. Rhodan onun vücudunun sıcaklığını duydu. Elbisesi vücudunun çıplaklığını ortaya koyacak derecede dardı ve alnında altın bir yılan parlıyordu.

Rhodan tereddüte düştü. Kadınlar, özellikle hayâlet-ka-

dınlar üzerinde büyük bir tecrübe sahibi değildi. Buna rağmen, bu beklenmeyen ziyaretçi, bir hayâl olmaktan ziyade dikkate değer bir şekilde gerçek kadındı. Ama, Delos'a evvelki gidişleri sırasında makine dairesinde gördükleri canavar da böyle gerçek görünüşlü değil miydi? Bunun için taktik lüzumunu duydu. Ölümsüz, artık kart vizit yerine pis kokan bir canavar değil, güzel bir kadın gönderiyordu.

Güzel kadın bir ermişi bile başdan çıkaracak bir gülüşle:

— Ya öyle... dedi. Hiç sinemaya gitmiyor musun, sevgilim?

Rhodan:

— Pek seyrek, diye itirafda bulundu.

Ve birden, büyüleyici güzellikdeki kadının aslını, esasını kavradı. Hâfızasını karıştırmış, yarı unutulmuş bir filmden bazı parçaları hatırlamıştı. Bununla beraber bu güzel kadının gerçek bir varlık olduğunu bir türlü kabul edemiyordu. Kendi kendine: «Bu, Ölümsüzün benim hâfızamdan bulup çıkardığı bir hayâlin şahıslaşmış şeklidir. Ölümsüz, böyle bir şeye kabiliyetli olduğunu evvelce de isbat etmişti. Ölümsüz, Dünyadan istediği bir kimseyi çekip alabilirdi. Ama onu maddî varlığı ile değil, ruhu alır ve ruhdan hareket ederek ona uygun vücudu da yaratabiliyor,» diye söylendi.

Fakat artist (Rhodan onun adını bir türlü hâtırlayamıyordu) bir taklit, bir model olmaktan çok uzaktı: Kokusu, teninin harareti ve Rhodan'ın dayanma gücünü gigide yokeden vücudunun yuvarlak kısımları ile bu kadın gerçekti. Harekete geçmenin zamanıydı: Bütün gücüyle kadını kendinden uzaklaştırmak için itti.

Boşunaydı. Yokluktan çıkıp gelen bu peri kadar güzel kadında bir herkül kuvveti vardı. Rhodan onu bir santim bile uzaklaştıramadı. Tam aksine bir sonuçla karşılaştı. Kadın ona daha fazla yapışmak için bu itişden faydalanmış, ihtirâslı bir hamleyle onu dudaklarından öpmüştü.

Eğer tam o anda merkez kumanda dairesine beraberinde Uzay Akademisi öğrencisi genç Redkens de bulunduğu halde Bull içeri girmemiş olsaydı, Rhodan hamlenin tekrarlanması karşısında teslim olacak, hattâ kadını affedecekti.

Bull'in gözleri faltaşı gibi açıldı. Donup kalmadan önce odanın içinde bir kaç adım daha attı, aklı, önce gördüğü şey kabul etmemişti. Orada, kontrol tablosunun önünde, dostu, şefi ve Üçüncü Kuvvet'in hâkimi Perry Rhodan Kleopatra ile sohbet -hem de ne zamparaca!- halinde bulunuyordu! Reginald ise kadını hemen tanımıştı. Çünkü filmi görmüştü ve çok iyi hâtırlıyordu.

— Hayret! Hayret! diyerek sesini yükseltti. Thekla Rallas'ın ta kendisi! Deli miyim ben?

Öğrenci genç, kıpkırmızı kesilmiş bir halde sordu:

— Kim?

Redkens, güzel artistin ateşli hayranlarından biriydi ve hiç şüphesiz, Hollywood'dan bin ışık yılından fazla bir mesafede, kumandanının kollarında onunla karşılaşacağını aklının ucundan bile geçirmiyordu.

Rhodan, güçlükle başını çevirdi. Onu daima aynı hararetle kollarının arasında tutan hârika kadın, odaya girenlerin varlığından hiç de hayrete düşmüş görünmedi. Rhodan'ın baş hareketi kulağını onun dudaklarının erişebileceği kadar yakına getirmişti: Şüphesiz, âsi aşıkının kendisine chemmiyet vermeyen bu davranışına öfkelenen kadın, Rhodan'ın kulak memesini şiddetle ısırdı.

Astronot, bir çığlık attı, ve her zaman olduğu gibi, bir kere daha boşuna ondan kurtulmaya çalıştı.

Güzel kadın:

— Sevgilim, seni seviyorum, dedi.

Bully şaşkınlık içinde kaldı. Böyle gerçek bir güzellikle karşılaşacağını bir an bile hayâlinden geçirmemişti. Olsa olsa, Ölümsüzün alışık olduğu hayalî oyunlariyle şaşırtılacaklarını düşünmüştü. Şiddetle soluduğu bir sırada kırgın bir sesle:

— Demek kadını gizlice gemiye bindirdin? dedi. Bunu bana haber verebilirdin.

Genç öğrenci, ince bir anlayışla:

— İhtimâl buradan çıkmamız daha doğru olacak, telkininde bulundu.

Topukları üzerinde geriye dönerken, Rhodan'ın bir emri onu durdurdu.

— Beni bu kadının elinden kurtarınız!

Redkens:

— Bu kadın mı dediniz? diye itiraz etti. Ama sizin bu kadın dediğiniz Kleopatra'nın ta kendisi. Yahut daha doğrusu, La Rallas, tanrısal Rallas...

— Onun kim olduğunun bence az önemi var.

Bu sözleri homurdanarak söylerken, bir yandan da ısrârsı sinema yıldızı kadının öpüşlerinden kaçınmaya çabalıyordu.

— Haydi, yardım ediniz bana!

Genç öğrenci, bu olup bitenlerden artık hiçbir şey anlamıyordu. Şefi hemen sonra hakaret muamelesinde bulunacağı büyüleyici yıldız Rallas'ı feza gemisine niçin dâvet etmişti? Buna rağmen, Rhodan'ın bu çeşit bir zaafa düşeceğine inanmıyordu. Ama nihayet, erkekler daima erkekti...

Bully, içini çekerek:

— İyi, mükemmel, dedi, herkesin kendine göre bir zevk anlayışı var...

Ve, güzel kadını avından ayırma işine girişti.

Fakat, arzulu Kleopatra'nın omuzuna hafifçe dokunmuştu ki, kadın Rhodan'ı bırakarak döndü ve aşk dolu bakışlarla onu süzdü.

— Sevgili Reginald! Seni tekrar görmek ne hoş! Hem de kollarımda görmek ne zevk!

Diğer milyonlarca seyircisi gibi, Bull de, güzel Rallas'ın öpüşlerini çoğu zaman hayâl etmişti. Kendisini saadetten bitkin hale geldiğini hissetti ve şefinden daha az kendine hâkim olduğundan, Nil kraliçesinin öpüşlerine teslim oldu. Kleo-

patra'nın öpüşlerine hararetle karşılık vermekten de geri kalmıyordu.

Kumanda odasında yankılar uyandıran Ölümsüz'ün ve Rhodanın kahkahalarının farkında bile olmadı.

Tamamiyle şaşırıp kalmış olan genç Redkens, bu durum hakkında ne düşüneceğini kestiremiyordu.

Sonra, Ölümsüz, yaptığı şakanın ilânihâye devam edemeyeceğini anlamış göründü. Kleopatra, zavallı Bully'yi boşluğu kucaklar bir halde bırakarak ortadan kayboldu...

Öğrenci:

— Bir imzalı fotoğraf! Bir imzalı fotoğraf! diye sızlanıyordu.

— Sâkin ol Redkens. İmzalı bir fotoğraf alamadığınıza üzülmeyin. Hayâletler yazı yazmalar!

Delikanlı, birinci Delos yolculuğuna katılmamıştı. Bu yüzden de Ölümsüz'ün şakacılığını, alaydan hoşlandığını bilmiyordu.

— Bir hayâlet mi? Ama gördüğüm kadın Thekla Rallas'ın kendinden başkası değildi: Onu iyice tanıdım!

— Kristof Kolomb'u da görebilirdin. Ama, hiç değilse o beni bu... adını söylediğiniz kadın kadar dehşete düşüremezdi.

— Adı, Thekla Rallas. Tanrısal kadın! Güzeller güzeli. Ama gördüğüm bir hayâlet değildi: Hayâletlerin vücudu olmaz.

Bu sözleri heyecanla söyleyen delikanlıya dönen Bull:

— Evet, dedi.

Bunu söylerken uğradığı darbeden kendini kurtarıyor ve Ölümsüz'ün bir oyununun kurbanı olduğunu anlıyordu. Yavaşça şu sözleri ekledi:

— Ölümsüz'ün hayâletlerinin vücudu vardır! Ölümsüz her şeyi yapabilecek kaabiliyete sahiptir. İnsanın aklından geçenleri okur ve düşünceleri keyfince vücutlaştırır. Rhodan'ın zihninde Rallas'ın belli belirsiz hâtırasını buldu ve hop! Rallas

göründü. İnandığıma göre, sahicisi kadar gerçek sanılacak şekilde taklit edilmiş. Bir an için kendimi tamamiyle kaptırdığımı itiraf ederim.

Rhodan:

— En uzunundan bir an! diyerek onu alaya aldı.

Sonra birden konuşmayı bıraktı. Bir ses işitmişti. Bu sesi anlamanın idrâkle bir ilgisi yoktu. Ses Ölümsüz'ün sesiydi ve telepati yoluyla ona hitabediyordu:

— Demek beni ziyarete geliyorsun eski dost? Ah! Önemli sebepler yüzünden, değil mi? Bunu uzun uzun görüşürüz. Şimdiki rotanızı ve hızınızı muhafaza ediniz ve beş dakika sonra, uzay geminiz koruyucu ekranımla temasa geçecektir. İtici bloklarınızı durdurunuz.

Rhodan gerisini bekledi. Fakat bu kadardı.

Bull'e bir göz attı:

— Duydun mu?

— Neyi? Hiç bir şey duymadım. Ya sen?

Rhodan mesajı tekrarladı. Ölümsüz, bilinmeyen herhangi bir sebepten ötürü onların gezegene bir an önce varması için telâş eder görünüyordu.

Rhodan:

— Bull, diye devam etti, şiddetli bir çarpma beklememelerini tayfalara haber ver. Delos'un koruyucu kubbesine vardığımızda, çarpışı ortadan kaldırmaya amortisörlerimizin gücü yetmeyecek muhakkak...

Konuşmasını kesti: Redkens, hisleri belirtilerini açığa vuran bir kahkaha atmıştı. Delikanlı, gözlerini ayırmaksızın iki eliyle tuttuğu bir fotoğrafa bakıyordu.

Bull yaklaştı, fotoğrafa bakınca o da güldü: Bu ünlü sinema yıldızının renkli ve son derece canlı bir fotoğrafıydi. Kadını göğsünün üzerine nasıl da bastırmıştı! Fotoğrafın üzerinde şu satırlar göze çarpıyordu:

«Çok sadık hayranım, sevgili küçük Redkens'ime. Thekla Rallas'ın öpücükleriyle.»

***

Frank - Passörlerin uzay gemileri Arkonidlerin yapı prensiplerine göre inşâ edilmişlerdi.

Tophtor'un, Astreden beş ışık saati daha geç olarak flosiyle normal uzaya girmesinde şaşırtıcı bir taraf yoktu.

Evvelce Rhodan'ın tesbit etmiş olduğu gibi, dünyalıların gemisi müstesnâ, bu bölgenin tamamiyle boş olduğunu anlamakta gecikmedi. Dünyalıların uzay gemisinin bulunduğu nokta hemen tesbit edilmişti.

Yüzünde öfke ve hayâl kırıklığının belirtileri iyice görülen Tophtor, ekranları dikkatle gözlüyordu. Grogham'a gelince, o, olayları pek fazla ciddiye alır görünmüyordu.

— Tophtor, meşhur gezegeniniz nerede? diye sordu. Hoş bir efsâne o, size söylüyordum zaten!

Fakat Ağırların kaptanı, kanaatine sımsıkı bağlı görünüyordu. Bir dakika kaybetmeden, bütün araştırma cihazlarının evvelce yeri tesbit edilmiş bulunan düşman gemisi üzerine çevrilmeleri emrini verdi.

— Böyle bir gezegenin çıplak gözle görülebileceğini mi sanıyorsunuz? Eğer yanılmıyorsam...

Birdenbire sustu.

Astre'nin alt yarısı (bu arkanit küresinin kutru sekiz yüz metreydi) kaybolmaya başlıyordu. Sanki güneş tutulması gibi bir olayla karşı karşıya bulunuyorlardı. Herşey çok hızlı cereyan etti: Bu birinci yarı iki dakikada silinip kayboldu, ikinci yarının kaybolması ise on dakika kadar sürdü.

Tophtor olayı izâh edemiyordu.

— Bu normal bir dalış olamaz, diye homurdandı. Teknenin sarsıntısını cihazlarda kaydetmemiz gerekirdi... Sanki bilinmeyen bir şey gelip gemiyi yutuverdi.

Grogham sapsarı kesildi.

— Gemiyi bir şey mi yuttu? Bundan ne kastediyorsunuz?

Uzay gemisinin kaybolmasından beri, Topth IV'ün araş-

tırıcı cihazları artık hiçbir şey kaydetmiyorlardı. Olay, anlaşılabilir gibi değildi. Zira, görünmez olmasına rağmen bir cisim varolmakta devam ediyordu. Buna rağmen, Astre ortadan kaybolmuş, görünmez olmuştu.

Tophtor koca yumruklarını sıktı: Meşum dünyalı uzay gemisini ışık yılı bakımından oldukça yakından takibetmiş, ama işte onu elden kaçırmanın talihsizliğiyle başbaşa kalmıştı!

Grogham düşündüğünü söylemek tehlikesini göze aldı:

— Gittiler... ama dönmeleri gerekecek. Bize de sadece beklemek düşüyor.

— Ben de bunu düşünüyorum. Burada gerektiği kadar kalacağız. Fakat öyle sanıyorum ki, sabrımız da çetin bir imtihan geçirecek!

Tophtor, bu noktada ağır bir şekilde yanılıyordu.

İKİNCİ BÖLÜM

Yüzde 0,1 ışık hızıyle yolalan Astre, gelip koruyucu kubbeye vurdu ve bir dakika içinde hareketsiz kaldı.

Hareket halindeki bütün çarpma hızı azaltıcılara rağmen, bütünüyle sarsıldı. Emniyet kemerlerini takma tedbirine baş vurmamış olan tayfalar, çarpma yüzünden şiddetle öteye beriye savruldular.

Uzay gemisi on iki dakika içinde Delos'un sun'i gök kubbesini aştı. Ve bir anda gezegen göründü.

Gezegen, manzumenin en güzel manzaralarını ahenkli bir bütün içinde birleştiren bir hârikalar dünyasıydı. Muhteşem nehirler yumuşak etekler ve ovalardan geçerek, kıyılarını mercanların, kumsalların süslediği adaların serpiştirildiği büyük denizlere dökülüyorlardı. Karaları muazzam ormanlar ve üzerlerinde garip hayvanların dolaştığı bozkırlar örtmekteydi. Dağların glasiyeleri parıldayarak yükseliyordu. Gökte, tarih öncesinin kabuklu kuşları, durmadan uçuşuyorlardı.

Cennet bahçesine benzeyen bir dünya...

Fakat, normal gezegenlere benzemeyen bir dünya: Delos, düzdü. Sun'i bir aom güneşinin sıcaklık, ışık ve hayat dağıttığı bir enerji kabarıkcığı üzerinde kutru sekiz bin kilometre olan bir daireydi.

O enerji kabarcığı bir kere aşılınca görülebilen bir dünya idi. Dışarıdan, çok kısa bir mesafeden bile sadece görülmez değil, varlığı da farkedilemezdi. Zira, ayrı bir zaman anla-

yışı planı içinde bulunuyordu...

Rhodan, temnenin iki yanında bulunan yuvarlak pencereleri koruyan madenî siperleri kaldırttı. Kendisi ve bütün mürettebât, bu vaadedilmiş toprağı ve onun gözkamaştırıcı ihtişâmını görerek ruhlarının derinliklerine kadar işleyen bir heyecan duydular.

— Memleketim hoşunuza gidiyor mu, eski dost?

Ölümsüz'ün gerçek olmaktan çok telepatik sesi, merkez kumanda odasında titreşimlere yol açıyordu.

— Hayran edici, huzûr içinde bir gezegen!... Bu, sizin yarattığınız bir cennet. Hangi ölümlü size karşı gıbta duymaz?

— Oh! yalnız ölümlüler değil! (güldü ve devam etti:) Demek beni ziyarete geliyorsunuz?

— Size iletecek bir ricam var. Ama bu ricanın ne olduğunu siz zaten biliyorsunuz, değil mi?

— Ben mi? Kesinlikle hayır, derim. Bende dostlarımın düşüncelerini okumak mârifeti mi var?

Bull, şikâyetçi bir sesle:

— Tevâzu gösteriyorsunuz! dedi. Bunu söylerken kolları arasından çabucak çekilip alınan güzel Thekla'yı düşünmüştü.

— Bak hele! bak hele! Demek dostumuz Bull, benim güzel hayâletim için hâlâ yanıp tutuşuyor, öyle mi? Teselli bulsun! Ben iyi prensim, Bull: Göreceksiniz, göreceksiniz:

Sonra, maddî olmaktan uzak bulunan ses Rhodan'a hitabetti.

— Madenî kuleleri bulunan şehire doğru ilerleyiniz. Şehir pek değişmedi. Orada, yine evvelce görüştüğümüz büyük salonu bulacaksınız. Homunk size rehberlik edecek.

— Homunk mu? Ah! evet, robot.

— Eski dost, onun üzerinde yanılmayınız: O bir robot değil, sizin gibi bir insandır. Onu elimde fazladan kalmış bulunan kaba bir maddeyle imâl ettim. Hoşuma gittiğinden yaşamasını uygun buldum. Günden güne daha zekî oluyor. Sizi yine görmekle memnunluk duyacaktır.

Rhodan:

— Ve... Hepsi bu kadar mı? diye sordu. Şaşırtıcı bir şey, yok mu? Aşılması gereken deneme yok mu?

— Yok, eski dost. Şu an için yok.

Ses sustu. Rhodan ve Bull, bir varlığın uzaklaşır gibi olduğunu hissettiler. Yeniden yalnız kalmış bulunuyorlardı.

Sessizlik içinde Astre'nin üzerinde uçtuğu okyanusu seyrettiler. Sâkin sular bir ayna gibi parıldıyordu; ufukta br takım adalar beliriyordu.

Bull:

— Hangi dünyanın adalarını model olarak almış acaba? diye mırıldandı. Bana, arada bir, eski dünyamızın bazı köşelerini görüyormuşum gibi geliyor.

— Öyle, bak: Sanki bizim Tahiti'nin ta kendisi. Nihayet, niçin olmasın? İlk seyahatimizde, Ölümsüz, bütün Amerika Birleşik devletlerinin görünüşünü vücuda getirmiştil

Ölümsüz yeniden ortaya çıktı; konuşmalarını takibetmiş olduğu iyi ve anlaşılıyordu.

— Yanılıyorsunuz. Tekrar meydana getirmek, vücut vermek bahis konusu değil. Ve ünlü sinema yıldızı Rallas da, kelimenin alışılan anlamiyle bir taklit değildi. Vücudu, hiç şüphesiz, sizin gezegende kalmıştı. Ama, ruhu buradaydı. Ben de bu ruha uygun vücudu verdim. Demek ki o kendi kendiydi. Bir eşya, bir mahluk binlerce benzerinde varolabilir. Yeter ki, ayrı zaman planlarından alınmış olsunlar, Şurada gördüğünüz adalar Okyanus üzerinde bulunuyorlardı, ama şimdi şu anda Dünyada değiller; evvelce, milyonlarca yıl önce orada bulunuyorlardı: Bitkilerini inceleyiniz, bunların uzun bir devreye ait olduklarını göreceksiniz.

Rhodan düşünceli bir halde:

— O halde ki türlü yaratmaya da imkânınız var demektir, dedi. Ünlü yıldızın vücudu Hep Dünyada kalmıştı. Oysa, bu adalar artık orada yok.

— İyi düşündün, eski dost.

Rhodan tereddüt etti.

— Fakat... bu olağanüstü hallere ne lüzum var? Bu bir oyun mu?

— Başka hiçbir şey değil. Ölmezliğim bakımından beni oyalayan bir oyun. Zira, ölümsüzlüğüm beni sıkar. Bütün ölümsüzler, sonunda sıkılırlar. Zaman zaman ölümümü temenni edeceğimi gelir. Er veya geç, bu hususta bir karara varacağım. Ama hemen şimdi değil. Vakti daha gelmedi.

— Sizi dinleyenler asabî bir rahatsızlığa tutulduğunuzu sanacaklardır, demek ki, bazan alaya alma ihtiyacınızı kaybediyorsunuz?

— Oh! hayır. Meselâ, sizleri benim kararıma inandırmak için, yanınızda duran kırmızı maymun suratlının ömrünü altmış yıl arttırdığımı ve şu kabadayının akıllıca tesbit olunan ömrünü aşmasına müsaade ettiğimi söylersem, bu bendeki alay etme duygusunun canlılığını isbatlamaya yetmez mi?

Bully, Ölümsüz'ün bahsettiği kırmızı rengi hemen alıvermişti. Rhodan gülmeye başladı.

— Ne kadar haklısınız! Fakat her gerçeğin her zaman söylenmesi iyi değil: Bull'e öldürecek derecede hakaret ettiniz.

— En eğlendirici olanı da budur, eski dost! Bir yarı ölümsüze öldürecek derecede nasıl hakaret edilebilir?

Bull:

— Bunu hiç de güldürücü bulmuyorum, diye homurdandı.

Sonra sustu. Zira baş taraf ekranlarında varacakları yerin belirdiğini görmüştü: Kıtanın kayalıklı kıyıları ortaya çıkmıştı.

Rhodan da bunu hemen farketmişti.

— Hiçbir şey gerçekten değişmedi mi? diye sordu. Onu güçlük çekmeden eskisi gibi bulacak mıyım?

— Eskisi gibi bulmak... neyi?

Rhodan, düşüncelerinin akışının Ölümsüz tarafından takibedildiğinden o kadar emindi ki, soru onu bir an için hayrete düşürdü.

— Şey... Tabiî, şehirden söz ediyorum!

— Dalgınlığımı bağışla, eski dost. Sizi bir an için yalnız bırakmıştım: Bir güneş sisteminin ortadan kalkmasını seyrediyordum. Milyonlarca yıl önce, hareket tarzını değiştirmek için manzumeden ayrılmıştı. Sisteminin ikinci gezegeninde yaşayanlar, kararmış bulutlar arasındaki müthiş boşlukdaki sonsuz yalnızlıklarından bıkıp usandılar. Dünyalarını güneşinden ayırmak, onu Kehkeşanlar Yolundaki başka bir güneş sistemine bağlamak üzere harekete geçirdiler. Fakat bir hesap hatası yaptılar. Gezegenleri bir «nova» haline dönüştü. Şimdi bu sistemde iki güneş var, ama insan yok.

Rhodan ile Bully, soluk soluğa onu dinliyorlardı. Ölümsüz, sanki önemi olmayan, oyalayıcı bir olaydan söz ediyormuşcasına konuşuyordu.

— Batışları bir çok yıllar boyunca sürdü, diye devam etti. Fakat, ben olayı ayrı ayrı zaman planları üzerinde izledim: Benim nazarımda, her şey bir kaç dakika içinde olup bitti. Yazık! Hataları küçüktü. Nerdeyse başarıya ulaşacaklardı.

— Neyi başaracaklardı?

— Fakat bunu size söylemiştim: Gezegenlerini güneşten ayırmayı başaracaklardı. Dünyalarını bir çok dev itici motorlarla donatmışlardı. Böylece onu kâinat boşluğundan yılmayacak bir uzay gemisi haline getirmişlerdi. Fakat niçin bunun üzerinde duruyoruz?

— Onları kurtarmak mümkün olamaz mıydı?

Ölümsüz, mümkünmüş gibi bir tavır takındı:

— Bu da, bir diğeri gibi bir oyun olurdu... Eski dost, bu dağlar dizisini görüyor musun?

— Evet, sanki Alp dağları.

— Fakat bu Alp dağları dizisidir! Aradığınız şehir, öteki yamacın eteğinde bulunuyor. Ama oraya varmadan önce, Bull'u bir dakika yalnız bırakacağız. Zaten, bir ölümlünün, bir yarı ölümlünün hayatında bir dakika nedir ki? Rhodan, geminin takvimine bak.

Rhodan bir makineymiş gibi itaat etti ve okudu: 17 ağus-

tos 1982. Dünya vakti: Saat 22'yi 52 dakika geçiyor.

Birden Bull'un attığı bir çığlıkla sarsıldı:

— Perry? Ne oluyorsun? Şeffaf hale geldin! Sen...

Rhodan şuuraltında kayboldu.

***

Her şey bambaşkaydı!...

Küçük gemi, bu baş döndürücü mesafeyi aşmak için her zamanki geçiş hareketini yapmak ihtiyacını duymayacaktı. Mesafe iki bin ışık yılı idi. Normal uzay üzerinde anlatılması imkânsız bir hızla yol alıyordu. Rhodan o daracık kumanda merkezinde kendini şaşılacak derecede rahat hissediyordu. Gemideki âletleri tanımadığı halde, bunları kullanmakta hiçbir güçlükle karşılaşmıyordu. Gözleme ekranları değirmi biçimdeydi ve sonsuzluğa açılan birer pencereyi andırıyorlardı.

Yalnızdı fakat yakınında birinin varlığını sezinliyordu: Bu varlık Ölümsüz'e aitti.

Maddeyle ilgisiz ses birden:

— Hayır, dedi, ben BURDA değilim. Ben SİZİM. Anlıyor musun, eski dost? Sizin şeklinizi aldım ve şimdi onunla vareski dost? Sizin şeklinizi aldım ve şimdi onunla varolmaktayım. Mahvolmaya mahkûm gezegeni ve yokolmalarına üzüldüğünüz üzerindeki mahlukları kurtarmaya beraberce gidiyoruz. Bu müdahaleyi lüzumsuz görseydim, şüphesiz üzüntünüz daha da artacaktı. İki günde Barkonis gezegenine ineceğiz: Yani felâketten iki ay önce.

Rhodan, bakışı ekranlar üzerinde kaybolmuş bir halde:

— Böyle bir şey nasıl mümkün oluyor? diye mırıldandı. Ben kimim?

— Siz bensiniz, eski dost. Yahut ben sizim, hangisini tercih ederseniz.

— Ya uzay gemim Astre nerede?

— Merak etmeyiniz. Onu vakit kaybetmeden yine bulacaksınız. Şimdi, yerine getirmemiz gereken bir vazifemiz var. Üstelik de bu vazifeyi siz, kendiniz istediniz.

— Bir vazife mi? Can sıkıntınızı oyalamak için bir eğlence olmasın sakın!

— Muhakkak öyle. Ama bu oyalanma bütün bir ırkı mahvolmaktan kurtaracak. Kaderle oynamak bütün oyunların en heyecan verici olanı değil mi?

Rhodan tartışmaya kalkışmadı. Şaşkınlığından kurtulmak için yapması gereken pek çok şey vardı.

— Ya bu gemi? diye sordu. Büyük mü?

— Yetecek yiyeceği ve havayı alabilecek kadar büyük. Barkonis'e kadar maddî varlığımızdan kurtulmuş bir halde gidebilirdik de. Ama böylesi daha eğlendirici.

— Bu derece yüksek bir sürat elde etmek için ne çeşit itici motorlar kullanıyorsunuz?

— Bu konuda yanılmayınız: Tam ışık hızıyle yol alıyoruz. Fakat, zamanın akış ölçüsünü değiştirdim: Şimdi bizim bir saatimiz, dört bin yıl karşılığıdır. Demek ki, izâfî iki günde, iki yüz bin ışık yılı tutan bir mesafeyi aşacağız.

— Ama bu çılgınca bir şey:

— Hayır. Aksine, çok normal. Mesafeye hâkim olmak için zamana hâkim olmak yeter.

— Fakat, orada, dışarıda, zaman akış hızını muhafaza ediyor. Hedefe vardığımızda, Barkonis gezegeni artık varolmayacak. Mantıkî olanı bu değil mi?

— Eğer ben hareket ânımızda sizi geçmişte iki bin yıl hızlandırmasaydım, yahut, daha doğrusu, felâket ânında bulunmamak üzere, geçmişi iki bin yıl iki ay hızlandırmasaydım, söylediğiniz mantıkî olurdu...

Rhodan titredi.

— Benimle beraber olduğunuzu bilmeseydim, itiraf ederim ki, korkardım, müthiş korkardım.

— Ama korkulacak hiçbir şey yok, eski dost.

Uzay gemisi bir yıldızlar okyanusuna dalıyordu. Görünüşe bakılırsa, güneşler, geminin başı istikametinde ateş yağmurları halinde yağmaktaydı. Sonra, aynı güneşler sonsuzluğa doğ-

ru kaçıyorlardı; ama daima yenileri belirip parıldıyordu.

Ölümsüz, varlığından bir işaret vermiyordu. Belki de o anda, insan zekâsının bilmediği bir usulle kainâtı dolaşıyordu. Rhodan, birden kendisini terkedilmiş, korkunç bir yalnızlık içinde hissetti. Astre'yi ve yapması gereken işleri düşündü. Bully ne âlemdeydi? Telepati gücüne sahip bir kır faresinden başka elinde hiçbir vasıta bulunmayan Julian Tifflor ise, sığındığı buzlar bölgesinde, vaadedilen yardımları boşuna bekliyordu. Hepsi de kendisine güvenmişlerdi, o ise hepsini terkediyor ve akıl erdirilmez bir uzay gemisinde meçhul bir halkı mahvolmaktan kurtarmaya gidiyordu. Belki de bu halk çoktan yokolmuştu.

Başını salladı.

— Ölümsüz'ün garip fikirleri var, diye mırıldandı.

Sonra kronometresine baktı, Dünya zamanına göre ayarladı. Üç saattanberi yoldaydılar. Demek, on üç bin ışık yılı yol almışlardı.

Rhodan'ı yalnız bırakmadığı konuşmasiyle anlaşılan Ölümsüz:

Garip dediğiniz fikirler size ait, eski dost, diyerek itirazda bulundu. Ben size patlayan bir gezegenden bahsetmekle yetinmiştim: Siz hemen bunların kurtarılmasını düşündünüz! Bazı şartlar içinde geleceği değiştirmenin mümkün olabileceğini size isbat etmek için düşüncenizi gerçekleştirmeye razı oldum. Bu, benim için, şüphesiz, bir oyun, ama sandığınız kadar boş değil. Zira, gelecekte bir gün, mahvolmamasını size borçlu bulunan bu ırkla tekrar karşılaşacaksınız. Belki de, o zaman bu ırkı kaderine terketmediğiniz için üzüleceksiniz...

Saatler geçti. Rhodan bir kaç besin hapı aldı, biraz uyudu. Uyandığı zaman ekranlar üzerindeki görüntüler değişmişti.

Geminin baş tarafı üzerinde, görünürde daha az yıldız vardı.

Geminin karanlıklara daldığı söylenebilirdi.

Geminin arka tarafına bakınca, Rhodan önce gözlerine

inanmakta tereddüt etti: Orada beliren şey, Kehkeşanlar Yoluydu!

On iki saatten az bir zaman içinde, kâinatının sınırlarını aşmışlar demekti. Şimdi küçük gemi, yıldızsız, güneşsiz tam boşlukta, manzumeleri ayıran aklın kavrayamayacağı uçurumda bulunuyordu.

Rhodan, bu kozmik okyanus içinde Dünyanın ve büyük imparatorlukların, güneş sisteminin bir damladan bile daha küçük olduklarını anlıyordu.

Geminin ön tarafına doğru uzay karanlıktı. Bu öylesine korkutucu bir gölge tesiri yapıyordu ki, Rhodan, o zamana kadar ışık denen şeyi tanımamış olduğunu söyleyebilirdi. Bununla beraber, geminin sancak tarafında, ancak farkedilebilen soluk bir leke belli belirsiz parlıyordu. Bu ihtimal, milyonlarca ışık yılı ötede bir nebülözdü.

Rhodan, ekranları gözden geçirince, başka şeyler de gördü: Can çekişen bir mum ışığı yansıtan güneşler yığını! Yıldızların o dayanılmaz hararetı bile zaman ve mekâna karşı verilen savaştı yenilmişlerdi.

Rhodan, hayrete düşmüş bir halde, gözlerini kapadı.

Ve uyudu.

Sekiz saat sonra tekrar uyandığı zaman, ekranlar üzerindeki hayâl değişmemişti.

— Beni duyuyor musunuz? diyerek içini çekti. Bu kadarı alayı fazla ileri götürmek olmuyor mu? Beni bu sonsuzluk hayâlinden kurtarabilirdiniz. Bu kadarı fazla...

— Niçin?

Ölümsüz, samimi olarak hayret etmiş görünüyordu.

— Gerçeğin kendini niçin görmeyecek mişsiniz? Hepimiz bu sonsuzluğun içinde yaşıyoruz, onun unsurlarından biriyiz. Bunu kabul etmeye niçin yanaşmamalı?

— Bu kadarı fazla! Aklım isyan ediyor...

— Bu isyan gerçeği tam olarak anlamasından geliyor. Sizi donduran bu korkuyu, boşluk karşısında duyulan bu deh-

şeti Barkonis gezegeninde oturanlar da duydular. Bir karanlıklar kâinatının içindeki tam yalnızlıkları onları deliliğin sınırlarına kadar götürdü: Bu yüzden yeni manzumelere göç etmenin kötü tehlikelerini göze almaları hayret vericidir. O manzumeler, onlara selirsiz sisleriyle sıcak dostluğun belirtileri şeklinde göründüler. Yeni manzumelerde gezegenden gezegene dostluklar da kurabileceklerdi. Fakat, Barkonis gezegeninde oturanlar, zifiri karanlık bir gök kubbesi altında yalnız, timitsizce yalnız dırlar.

Rhodan yerinden sıçradı. Aklına bir fikir gelmişti.

Barkonisliler!... Eğer «B» çıkarılsa...

Ölümsüz, hafif bir gülüşle:

— İyi düşünülmemiş faraziyelerin yeri yok, eski dost, diyerek çıkıştı. Tesadüfler, en cüretli düşünceler için çıkış noktasıdır. Ama bir çok hâdisede tesadüfler, tesadüf olarak kalırlar ve pek bir işe yaramazlar.

— Bu defa da öyle mi?

— Size cevap vereceğimi gerçekten umuyor musunuz? Soruyu Barkonislilere sorunuz. Yakında bunun için zaman bulacaksınız.

Rhodan üstelemedi.

İkinci günün tamamlanması için bir çeyreklik zaman daha vardı. Rhodan, nebülöz gazlarenen belirsiz lekeleri arasında, karanlıklarda bir yıldızın parlak noktasını seçmeye çalışıyordu.

Ölümsüz:

— Altmış dakika içinde ekranlarda görülecek, diye haber verdi. Bu gezegenin ışığı, sekiz yüz ışık yılına kadar gidebilmektedir.

Rhodan susup dinledi. Ve tam bir dakika sonra, gitgide süratle büyüyen, daima parlak bir hal alan bir ışık zerresi gördü.

— İşte Barkonis, yalnız gezegen. Sürgündeki bu yıldızın insanlarının gezegenler arası ziyaretlerde uygulanan teşrifatı

bildiklerinden şüphe ediyorsunuz, eski dost. Muhakkak ki, kâinatta başka zeki ırklar bulunduğunu eski kitaplardan biliyorlar. Fakat, bu bilgi, onlar için nazarî kalmaktadır. Teknikte dikkate değer bir gelişim kaydetmişlerdir. Bununla beraber, uzay gemileri inşasına yanaşmamışlardır. Bu gemiler onların ne işine yarayacaktır? Işık hızıyle, en yakın gezegene varmaları yüz elli bin yıl sürecektir. Bu kadar zaman bir ölümsüz için bile biraz fazladır. Ve Barkonislilerin ölümsüzlükle hiçbir ilişkileri de yoktur! Bu gerçeği kavramaları, onları bütün ilimlerine geniş bir proje üzerinde toplamaya sevketti: Gezegenlerini bir kâinat gemisi haline getirmek. Böylece gezegenleri üzerinde, kendilerinden sonra gelecek sayısız kuşakların sonunda kaybolmuş manzumeyi bulacakları ümidiyle hep beraber yaşayabileceklerdi.

Rhodan:

— Bir dehânın ele almak cesaretini gösterebileceği bir plan, dedi. Böylesine mühendislere ben ne hususta yardımcı olabilirim? Onların nazarında ben ne olacağım?

— Ben, siz olduğuma göre, onlara yardım edeceksiniz. Karşılamaya gelince, bu nasıl olacak? Hiçbir halk, gezegenler arası ziyaretçiler gelişinden burada gördüğümüz kadar memnunluk duymayacaktır. Bizi kollarını açarak karşılayacaklardır.

Aradan beş dakika geçti.

Şimdi, Barkonis gezegeni beş yüz elli ışık yılı mesafede bulunuyor ve canlı bir şekilde ışıyordu.

Dokuz dakika daha geçti...

Rhodan birden korkuya kapıldı:

— Geldiğimizi haber vermeyecek miyiz?

— Üzülmeyin, eski dost. Yapacak bir işiniz yok, zira ben bunu sizin için yapacağım. Yeniden bir vücutta bulunmaktan büyük bir haz duyuyorum!

Rhodan'ın eli geminin işaret tablolarına doğru kalktı, bir kola bastı. Bu hareketi yaparken kendine kendine yabancı his-

sa tti.

Barkonis gezegeni durmadan büyüyordu. Bununla beraber, küçük geminin bu güneş sisteminin sınırlarına girmesi için, dakikada bin kilometre bir süratle yarım saat yol alması gerekti.

Ölümsüz:

— Muhakkak ki, yerimizi hâlâ tesbit edemediler. Ne telestopları, ne radarları var. Milyonlarca yıldan beri bir yıldız görmediler.

Rhodan'ı başka bir mesele düşündürüyordu.

— Dünya zamanına göre hesaplanınca, şimdi hangi tarihteyiz?

— 1982 mayıs sonu.

— Mayıs... Ben bu tarihte hastaydım. Çok iyi hâtırlıyorum. Hastanede değildim, ama evimdeydim. Bir çeşit kötü grippe yakalanmıştım. Ve, şimdi biz mayıs sonundayız yine.

— Öyle. Ve siz Dünya üzerindesiniz de. O zaman ateşiniz olduğunu ve rüyâ gördüğünüzü unuttunuz mu?

— Doğru. Haykırarak uyanıyordum. Haggard ve Bull çok üzüntülüydüler. Müthiş kâbuslar görüyordum... Ama çok belirsizdi bunlar... Ne mânâya geldiklerini bilmiyorum.

— Ne mânâya geldiklerini size söyleyebilirim: Bu anda yaşadığınız şeyi tekrar yaşıyordunuz. Fakat o derece hızlı bir ritm içinde, dimağınız gördüklerini tam bir düzene sokamıyordu. Rüyâların başka ne olmalarını düşünüyordunuz, eski dost?

Rhodan ekranlarda belirli bir hal alan gezegen 2'ye bakıyordu, bulutların örtülediği kara parçalarının silüetini görüyordu.

Ölümsüz:

— Rüyâlar, şuuraltının gezintileridir, başka hiçbir şey değil, diye devam etti. Vücutla ruh arasında bir çözülme. Böylece, ruh, zaman ve mekân engellerinden kurtulmaktadır. Rüyalar sâyesinde gerçek bir zaman tesbiti âletine sahipsiniz demektir.

— Bununla beraber, rüyâlarımızı gerçekten yaşadığımızı söylemek istemiyorsunuz herhalde Size inanamam!

— Bunun delili önünüzde değil mi?

Rhodan düşünceli bir tavırla sustu.

Ölümsüz:

— Yere ineceğiz, diyerek tekrar söze başladı. Barkonisliler fazlasiyle birlikte halinde bir ırktırlar. Merkeziyetçi bir hükûmetleri vardır. Hazırladıkları muazzam projenin etkisiyle, bu hükûmet teknokratik bir hüviyet aldı. Bu da işlerimizi kolaylaştıracaktır.

— Bize karşı düşmanca davranmayacaklar mı?

— Aksine! Bizi gömlerin bir hediyesi olarak karşılayacaklar, ummadığın derecede yakınlık göstereceklerdir. Bunun delillerini de görmekte gecikmeyeceksiniz.

Rhodan, susarak Ölümsüz'ü dinlediği sırada o devam etti:

— Şu ekrana bakınız. Dev itici motorlardan bir kısmı görülüyor.

Rhodan, Ölümsüz'ün işaret ettiği ekrana baktı. Barkonis artık iyice büyümüştü. Gezegeni başka bir manzumeya götürecek olan itici dev motorlar, birbirlerine oldukça yakın mesafelerde sağlam bağlantılarla yer almışlardı.

Rhodan merakla:

— Bu itici motorlar ne kadar çok olursa olsunlar, bir gezegeni bulunduğu manzumeden çıkarıp başka bir manzumeye sokmaya yeterli midirler? diye sordu.

Ölümsüz hemen karşılık verdi:

— Nihayet bu da bir hesap meselesi, eski dost. Barkonistliler bu konuda hesap yanlışı yapmadılar. nihayet, ellerinden gelenin fazlasını bile gerçekleştirdiklerini söyleyebilirim. Yaptıkları hesap yanlışı, gitmek istedikleri, fakat cihaz eksikliği yüzünden yerini iyi tâyin edemedikleri manzumeyle ilgili. Gezegeni yeni bir yörüngeye oturtmak istedikleri manzume, onların zannettiğinden daha çok uzakta. Bunun için, bu dev

motorlarda kullanacakları yakıt o yolu almaya yetmeyecekti. felâket de buradan çıkacaktı. Şimdi biz kendilerini bu tehlikeden uzaklaştıracağız.

— Acaba düşündüklerinin yanlış olduğunu kabul ettirebilecek miyiz?

Ölümsüz yine hafifçe gülümsedi:

— Burasını da bana bırak, eski dost. Ölümlülere ölümün çok yakınlarında kanat çırptığını anlatmak her zaman kolaydır. Ama, elbette akılları başlarında olmak şartiyle. Eski Romalıların şu sözü ne kadar yerindedir: «Jüpiter canını almak istediği kimselerin önce aklını alır.»

Rhodan, Ölümsüz'ün dünya hakkındaki bu bilgisine de ayrıca şaşmaktan kendini alamadı. Doğrusu onun naklettiği sözü hiç bilmiyordu.

Dakikada bin kilometre hız yapmakta devam ediyorlardı. Biraz önce bu güneş sisteminin sınırlarından içeri girmek için aynı hızla yarım saat yol almaları gerektiğini söyleyen Ölümsüz, ekranlara baktı ve:

— Varmamıza pek bir şey kalmadı, dedi.

Bu söz üzerine Rhodan yine kendisine çok yabancı gelen bir harekette bulunarak elini geminin şık tablosuna uzattı, bir düğmeye bastı. Kendi elinde olmadan, daha ziyade Ölümsüz'ün telkiniyle yaptığı bu hareketin küçük uzay gemisinin hızını azalttığına hükmetti. Böyle olunca, Barkonis'e hayli yaklaşmış olmaları gerekti.

Ölümsüz, Rhodan'ın fazlasiyle merak ettiği bir hususu belirtti:

— İki üç dakika kadar sonra yerimizi tesbit edip karşılama hazırlığına başlayacaklar. Biz de, kalan mesafeyi alıp inişe geçeceğiz, eski dost. Sıcak bir karşılama hazırlığı yapılacağından hiç şüphesiniz olmasın.

Rhodan, iltifat ederek:

— Siz söyledikten sonra şüphe etmek mümkün müdür! karşılığını verdi.

— Biraz sonra kısa menzilli uzay gemileriyle yanımıza

gelip bizi karşılabilirler de... Tabiî, böyle bir şeyden endişe duymamanız gerekir. Dostça karşılanacağız, eski dost. Hele, kendilerini büyük tehlikeden uyardığımız zaman, eğer Dünyalı olsalardı, bizi muhakkak millî kahramanları seçerlerdi.

Ölümsüz'ün bu sözleri Rhodan'ın tam bir iç ferahlığı duymasına yol açtı.

Rhodan'ın tahmin ettiğine göre, kendisinin vücudunda olan Ölümsüz, herhalde onun görünüşü içinde konuşacaktı. Bu düşüncesinden hemen haberi olan Ölümsüz:

— Ne farkeder, eski dost, dedi. Bizim meselemiz kendimizi göstermek değil. Sadece gezegeni ve Barkonislileri mutlak bir ölümden kurtarmak amaciyle hareket ediyoruz. Üstelik bu işe, senin üzülmen yüzünden girdim.

— Teşekkür ederim. Gerçekten de dediğiniz gibi şahısların bu işde önemi yok. Sadece iyilik etmek istiyoruz. Hattâ, öyle sanıyorum ki, Barkonislilerin gerçeği öğrendikten sonra bize teşekkür edip etmemelerinin de önemi yok.

Ölümsüz, kısaca:

— Şüphesiz öyle, diye mırıldandı.

Bir yandan da ekranları dikkatle kolladığı, gözden ayırmadığı belliydi. Tabiî, bu işi organları bakımından Rhodan yapıyordu. Ölümsüz, ruh ve idrâk olarak, göze görünmeyecek bir şekilde varlığını onun içinde sürdürüyordu.

*
* *

Gerçekten de, karşılama Ölümsüz'ün anlattığı gibi olmuştu. Zekî Barkonisliler çok önemli bir zamanda gelen küçük uzay gemisinin ve içindeki Dünyalının kendi ölüm kalım meselleriyle ilgili bulunduğunu anlamakta hiç gecikmemişlerdi. Hemen aşağıdan telekom cihazlariyle hoşgeldin mesajları ulaştırmışlar, küçük fezâ gemilerini havalandırarak inecekleri yere kadar Rhodan'ın gemisine eşlik ettirmişlerdi.

Ölümsüz, yine hissettirici, fizik varlığı olmayan, hissettirici sesiyle Barkonislilerin iyi karşılamalarına karşılık vermiş, çok önemli bir mesele için açıklamalarda bulunmak istediğini

bildirmişti. Bunun üzerine Barkonisliler, hemen Rhodan'ı, kubbesinin hangi maddeden yapıldığını pek kestiremediği hükümet üyelerinin toplandığı büyük salona götürdüler.

Ölümsüz, onlara çok uzaklardan teşebbüslerini dikkatle izlediğini açıkladı. Başkanları ve hepsi teknokrat olan hükûmet üyeleri onu dikkatle dinliyorlardı. Adetâ nefeslerini bile tutmuşlardı.

Hükûmetin sözcüsü olduğu anlaşılan bir Barkonisli, yanındaki bir kaç kişiyle fısıldaştıktan sonra, teşekkürlerini bildirdi. Ölümsüz, önce onların giriştikleri teşebbüsü övdü. Yalnızlıktan, adetâ sürgündeymiş gibi bir hayat sürdürmekten kurtulmak istemelerinin haklılığı, doğruluğu üzerinde durdu. Peşinden, ağır ağır konuşmaya başladı:

— Fakat, bazı hesap yanlışları, gezegeninizi ortadan kaldırabilir ve sizler de hayata vedâ etmek zorunda kalırsınız, diyerek sözlerini bitirdi.

Hemen hepsi gezegenin bilgi seviyesine göre birer otorite olan hükûmet adamlarının daha koyu bir merak içine gömüldükleri gözden kaçmıyordu. Ölümsüz'ün haber verdiği felâket ânını yaşıyorlarmış gibi, hepsinin gözleri dehşetle açılmış, yuvalarından dışarı uğramıştı.

Heyecanları biraz yatışınca, hükûmet sözcüsü olduğu anlaşılan Barkonisli yerinden kalkıp:

— Hatâmızı bize açıklamak lutfunda bulunur musunuz? diye sordu.

Ölümsüz:

— Hay, hay!

Karşılığını verince, sözcü, Rhodan'ın yanına kadar geldi ve onu:

— Buyurun!

Diyerek salonun en gerisindeki siyah tahtanın önüne doğru götürdü. Siyah tahtanın yan tarafındaki bir sehpa üzerinde her renkten fosforlu tebeşirler vardı. Rhodan bu tebeşirlere

doğru ilerlediği sırada, Ölümsüz, yalnız onun işitebileceği bir sesle:

— Tebeşire lüzum yok, uyarmasında bulundu. Düşündüklerimi siyah tahtaya ışıktan şekiller halinde yansıtacağım. Böylece açıklamalar daha inandırıcı olacaktır.

Rhodan her zaman olduğu gibi, onu haklı buldu. Ve siyah tahtaya dört beş metre kala durdu. Bakışlarını siyah tahtaya dikti. Siyah tahta üzerine şekiller Ölümsüz'ün meşhur ve yalnız kendisinin keşfi olan ulaştırıcı aracılığiyle yansıtılacaktı. Rhodan bunu anlamakta gecikmedi. Bu cihazlardan bir veya bir kaçını Ölümsüz'den istemeyi zaten aklına koymuştu. Frank Passörleri ancak bu cihazlar sâyesinde yenilgiye uğratabileceğini düşünmüştü. Bu cihazlar koskoca cisimleri ve insanları kapalı gemilerin içine sokabildiklerine göre, Ölümsüz'ün bunların daha küçük çapta olanlarını kullanarak siyah tahtaya şekiller yansıtması işden bile olmayacaktı.

Nitekim, Ölümsüz, önce Barkonis gezegeninin uzayda bulunduğu yeri siyah perde üzerine yansıttı. Bunu Barkonis'i yeni bir yörüngeye oturtmak istedikleri manzumenin yerinin şekilleri takibetti. Bu yeni manzume Barkonis'ten hayli uzaktı. Fakat, yeniden perde üzerinde yer alan aynı şekiller bu manzumenin çok daha uzağında yer aldılar. Ölümsüz açıklamasına başladı:

— Sizin hesaplarınıza göre manzume ilk çizdiğim yerde bulunuyor. Oysa, Sizin zannettiğiniz yerde başka bir manzume vardır. Orada bir yörünge bulmanız kabil değildir. Manzume, asıl ikinci çizdigim yerde bulunmaktadır. Oraya varmak için binlerce güneş yılı mesafe almak gerekmektedir. Bu bakımdan açıkladığım mesafeyi almanız için yakıtınız da, itici motorlarınız da yeterli değildir. Sizin hesapları uyguladığınız takdirde felâket kaçınılmaz bir hal alacak, yalnızlıktan, bir sürgün hayatı yaşamaktan kurtulmak isterken muhakkak bir ölümün kucağına düşeceksiniz.

Barkonis hükûmet üyelerinin hayret fısıltıları duyuluyordu.

Ölümsüz, hesap hatâsının nereden geldiğini de anlattı:

— Hiç şüphesiz, yine de böyle bir manzumenin varlığını bazı işaretlerden çıkarmakta başarı göstermişsiniz. Ama, teleskoplarınızın ve radarlarınız olmayışı sizi kesin hesaplar elde etmekten alıkoymuş. Eğer bu söylediğim cihazlara sahip bulunsaydınız, hesap yanlışından da kurtulacaktınız.

Barkonislilerin hükûmet sözcüsü, adetâ yalvarırcasına:

— Bulunduğumuz yerden ayrılmak istiyoruz, dedi. Bize yardım ediniz ve bu işi başaralım. Halkımızın heyecan ve üzüntü içinde olduğunu muhakkak ki görüyorsunuzdur. Lütfen bizlerden böyle hayatî bir iyiliği esirgemeyin.

— Uğramanız yüzde yüz kesin bir felâketi önlemek için bunca yoldan geldiğimize göre, size her türlü yardım elini uzatacağımızdan emin olabilirsiniz.

Barkonis hükûmeti sözcüsü kendisini adiyle tanıttığı için ona adiyle hitabetti:

— Kumandan Rhodan, size teşekkürü borç biliyoruz. Yaşadıkça, daha doğrusu gezegenimiz varoldukça, bizden sonra gelen kuşaklar da sizi minnet duygulariyle anacaklardır.

Bütün hükûmet üyeleri, yalnızlıktan kurtulup yeni manzumede yer alabilmeleri için karşılarındaki kudretli insanın nasıl bir araça başvuracağını kestiremiyorlardı. Bununla beraber, itici motorlarını geliştirmek, yakıt meselesini çözümlemek için bir takım tavsiyelerde bulunacağını tahmin ediyorlardı.

Ölümsüz bunu anladığından, Rhodan'ın tahminini doğrulayan bir açıklamada bulunmak lüzumunu duydu:

— İtici motorlarınıza hiç dokunmayacaksınız. Yakıt meselesi de olduğu gibi kalacak. Yalnız Ebedî Gençlik gezegeninde bilinen bir cihaz aracılığiyle gezegeninizi yeni manzumeye ulaştıracağım, bunu sağlayacağım. Motorlarınız için kullandığınız madenleri başka işlerde de kullanabilirsiniz. Yani, bunlar yine işe yarayabilir.

Barkonis hükûmet üyeleri yeni cihaz sözünü hayretle karşıladılar. Kumandan Rhodan gezegene küçük bir uzay gemi-

siyle gelmişti. Bu küçük gemi içinde gezegeni aklın almayacağı kadar uzak bir manzumeye götürebilecek cihaz nasıl sığdırılabilirdi?

Zihinlerinde beliren bu soruyu hemen yakalayan Ölümsüz, yeniden güven vermekten geri kalmadı:

— Merak etmeyin. Her şey dediğim şekilde halledilecektir. Yalnız, hazırlıklarınızı bitirdiğinize iyice kanaat getirin ve bunu iyice zihninizden tekrarlayın. O zaman ben de bunu anlar gereken ulaştırma işini gerçekleştiririm.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Barkonis hükûmeti Rhodan'a minnettâr kalmıştı. Hemen hazırlıklara başlayacaklarını bildirdiler. Onlar bu hazırlıklarla uğraştıkları sırada, kıyıdaki güzel bir adada bir müddet dinlenmesini rica ettiler. Ölümsüz, yalnız onun anlayabileceği bir sesle:

— Ricayı kabul et, eski dost, dedi. Adada, bir kaç saat hoşça vakit geçiririz.

Rhodan bu tavsiyeye uydu. Çünkü, istediği silâhları elde etmesi, Ölümsüz'le arasının çok iyi olmasına bağlıydı.

Adaya varmak üzere yola çıktıkları zaman, Ölümsüz, bazı tarihî binaları göstererek konuşuyordu:

— Barkonisliler gerçekten bütün medeniyetlerin beşiği sayılırlar. Bu gerçeği binalarına bakarak anlamak mümkündür. Fakat, teknikte geri kaldıkları meydanda. Teknikle medeniyet ayrı ayrı şeyler. Teknik belirli bir seviyedeki toplumlar tarafından taklid edilebilir bir şeydir. Ama, medeniyet ve kültür taklit edilemez. Dünyada da böyle değil mi? Medeniyet bakımından ne ileri memleketler var ki, teknikte bunlar fazla bir varlık gösterememektedirler.

Rhodan, adaya iyice yaklaştıkları sırada Ölümsüz'e hak vermekten kendini alamadı. Söylediklerinin gerçekten de örneği çoktu.

Adada işaret edilen yere indikleri zaman, Rhodan hayrete düşmekten kendini alamadı. Gözlerinin önünde gerçekten gü-

zel bir manzara uzanıyordu. Burası Cennetin ta kendisi sayılabilirdi. Büyük havuzlar, ayrı ayrı mimârî tarzında yapılmış köşkler, sayısız ağaçlar ve çiçeklerle Cenneti süslüyorlardı. Ağaçlar ve çiçeklerin arasında Rhodan'ın o zamana kadar görmediği, tüyleri alışılmamış parlaklıkta kuşlar dolaşıyordu.

Ölümsüz, bütün bunları işaret ederek, Rhodan'a:

— Medeniyet seviyesini görüyorsun değil mi, eski dost, dedi.

— İyi bir iş yaptığınızı da görüyorum. Doğrusu, bir hesap hatâsı yüzünden bütün bu güzelliklerin boşlukta yanıp kaybolmaları gerçekten üzüntü verirdi.

— Haklısın. Zaten, başka türlü olsaydı, bunca zahmet göze alınmaya değmezdi.

— Üzüntüme önem verip bu yolculuğa çıktığınız için teşekkür ederim.

Onlar böyle konuşurlarken Barkonis hükûmeti üyelerinden bir kaçı sözcüyle birlikte yanlarına geldi. Adayı beğenerek seyrettiklerinden memnunluk duydukları yüz ifâdelerinden anlaşılıyordu. Biraz sonra:

— Yoruçu bir yolculuğa bizim için katlandınız, dinlenmeniz gerek, buyurun!

Diyerek Rhodan'ı oldukça geniş bir salondan içeriye aldılar. Bir ihtiyacı olduğunda haber vermek üzere basacağı düğmelerin üzerinde yer aldığı tabloyu göstererek yanından ayrıldılar.

Rhodan etrafına bir göz gezdirince, salonunda bütün dinlenme imkânlariyle donatılmış bulunduğunu gördü. Baş tarafı duvara gelmek üzere rahat bir divan hazırlanmıştı. Salonun üç duvarında ise, set set yapılmış havuzlar vardı. Sular tatlı bir şırıltı çıkararak setten sete atlıyordu. Bu içerideki konuşmaların dışarıdan duyulmaması için başvurulmuş bir tedbir olmakla beraber görünüşü iç açıcıydı. Büyük divandan ayrı olarak, pelesenk ağacından yapıldıkları sanılan masalarla koltuklar da salonda yer almışlardı. Rhodan, su şırıltılarını duyarak bi-

raz dinlenmek için kendini koltuklardan birine bıraktı.

Hafifçe dalmak üzereydi ki, Ölümsüz'ün sesi onu kendine getirdi:

— Nasıl, beğendin değil mi, eski dost?

— Şüphesiz dinlendirici ve güzel bir salon. Hoşlanmakta haklısınız.

Ölümsüz, belli belirsiz bir gülümseyişle:

— Burada istediğin kadar kalabilirsin, eski dost. Bu saygılı kişiler, sen istemeden seni rahatsız etmeyecekler.

Rhodan, tam cevap vermeye hazırlandığı sırada salonun manzarasının birden değiştiğini gördü. Heyecan içinde:

— Ne oluyoruz?

Diyebildi ve bir anda kendisini Son derece lüks villaların iki tarafında yer aldığı geniş bir caddede buldu. Yine:

— Ne oluyoruz? diye tekrarladı.

Ölümsüz'ün yine meşhur şakalarından birini yapmakta olduğu aklına gelmişti. Fakat bu sefer, Ölümsüz'ün alay etmekle hiç ilgisi bulunmayan ciddi sesini işitince, hayretten donakaldı. Gerçekten de, Ölümsüz, Rhodan'ın o zamana kadar hiç görmediği, rastlamadığı kadar ciddiydi. Ölümsüz:

— Hiç merak etme, diye güven vermeye çalıştı. Evet, hiç merak etme. Şimdi. Arkadaşın Bull'un sinema yıldızı Thekla Rallas'ı gördükten sonra yapmak istediklerini göstereceğim sana. İnsanlar en yakınlarına bile belli etmeden neler düşünürler. Şimdi bunu göreceksin.

Rhodan, bu güven verici sözlere rağmen yine heyecan içinde kalmaktan kurtulamadı. Heyecan ve biraz da korkudan kurtulamayarak:

— Peki, biz şimdi neredeyiz? diye sordu.

Ölümsüz yine aynı güven verici sesle karşılık verdi:

— Beverly Hils'deyiz. Hollywood'un büyük artislerinin oturduğu en lüks semt burası.

Soura birden bire:

— Susss! diye fısıldadı. İşte geliyor.

Rhodan sustu ve Bull'un gelmekte olduğunu anlayarak bekledi. Bu arada, Ölümsüz, ona duvarın dibini göstererek:

— Şuraya, şuraya çömeliver ve dikkatle takibet! dedi.

Rhodan, kendisine söylenenleri yerine getirdi. Dikkatle beklemeye başladı. Uzaklardan ilerleyen bir gölge, arkasına saklandığı duvarın kapısının önüne geldi. Rhodan kendisini güçlükle tuttu. Yoksa:

— Aaa! Bizim Bull! diye haykırmaktan kendini alamayacaktı.

Rhodan dikkatle arkadaşını gözden geçirdi. Ölümsüzle Barkonis gezegenine gitmek üzere yola çıkarken Astre uzay gemisinin kumandasını kendisine emanet ettiği arkadaşı şaşılacak kadar zayıflamıştı. Rhodan birden endişeye kapıldı. Ölümsüz bunu hemen anladığı için onu yatıştırmak istedi:

— Şimdi burada olması gerekeni görüyorsun. Bull elbette böyle zayıflamış değildir. Ama, yapmayı şuuraltından geçirdiği hareketler işte onu bu hale getirdi.

Rhodan merakla:

— Yani bu gördüklerim gerçekle ilgili değil mi? diye sordu.

Ölümsüz gülümsedi:

Bir bakıma gerçeğin ta kendisi bu gördüklerin. Ama, endişe duymadan bunları seyretmelisin. Bak! Dikkatle takibet!

Bull, villanın kapısına geldi. Kapının yanındaki duvarda görünen bir levhaya baktı. Bu levhada villanın sahibinin adı yazılıydı. Bull içini çekerek, levhada yazılı olan «Thekla Rallas» adını okudu. Rhodan, onun hareketlerini en ufak teferruâtı bile kaçırmamaya gayret ederek izliyordu. Bull tekrar iç geçirince:

— Sevmek insanı ne hale getiriyor...

Diye düşünmekten kendini alamadı.

Bull, artistin yazılı olduğu levhanın büyüsüne kapılmış gibi, bir kaç dakika hareketsiz kaldı. Sonra, birden yarım metre yükseklikdeki duvarın üzerine sıçradı. Şimdi engel olarak par-

maklıkla karşı karşıyaydı. Parmaklığı da bir anda aşıverdi. Fakat bahçeye ayak basmasiyle birlikte kurt cinsi iki büyük muhafız köpek Bull'e doğru koşmaya başladı. Rhodan, heyecanla:

— Eyvah! Bull'i parçalayacaklar, dedi.

Ölümsüz yine, güven verici konuştu:

— Âşıkları o kadar da tedbirsiz sanma. Tabiî, aldıkları tedbirler bir yere kadar hükmünü sürdürür. Fakat, şimdi, arkadaşının köpeklere karşı tedbir almakta kusur etmemiş olduğunu göreceksin...

Rhodan karşılık vermedi. Bull'un nasıl bir tedbir almış olduğunu merak ediyordu.

Köpekler hızla Bull'e yaklaştıkları sırada, o hemen elini cebine attı. Rhodan içinden:

— Bull'un köpeklere karşı aldığı tedbir tabanca çekmek olacak! diye düşündü.

Ölümsüz onu hemen uyardı:

— Senin düşüncenin Bull'un yapacağı hareketle ilişiği yok. Dikkatle bak!

Bull, elini cebine sokup iki yumak çıkardı.

Ölümsüz, Rhodan'ı fazla merakta bırakmamak için açıklama yaptı:

— Bunlar yün yumağıdır. Tereyağına batırılmıştır. Bull, bu işi okuduğu bir Bizans tarihinden kopye etti. Ama ne kadar tesirli olduğunu şimdi göreceksin.

Bull, cebinden çıkardığı iki yün yumağını iki muhafız köpeğe doğru fırlattı. İki köpek, kendilerine fırlatılan cismin ne olduğunu anlamak ister gibi durup yumakları kokladılar ve her ikisi de tereyağının câzibesine kapılıp yumakları ağızlarına aldılar.

Ölümsüz:

— İşte, dedi, iki korkunç köpeğin işi bitti. Yün yumakları boğazlarına takılıp kalacak, ne havlayabilecekler, ne de ısırabilecekler. Oldukları yerde şaşkın şaşkın ve her an bo-

ğulma tehlikesi geçirerek kalacaklar.

Gerçekten de öyle oldu. İki korkunç köpek önce bir takım baş hareketleri yaptılar. Sonra derin derin solumaya çalıştılar, sonunda da can çekişme halindeymiş gibi, çimenlerin üzerine boylu boyunca uzandılar.

Köpekler bu halleri geçirirken, Bull tamamiyle sâkindi. Köpekler çimene uzanınca, Bull harekete geçti. Villaya doğru ilerliyordu. Köpekleri hareketsiz hale getirdikten sonra, önüne hiçbir engel çıkmayacağından emin bulunduğu hareketlerindeki rahatlıktan anlaşılıyordu.

Bull, sütunlarını sarmaşıkların sardığı bir balkonun altına kadar yürüdü. Kapısı balkona açılan büyük odanın ışıkları yanıyordu. Bull, ışıklı odanın açık penceresine hafifçe bir göz attıktan sonra, sütunlardan sağ tarafta olanına tırmanmaya başladı. Rhodan da, onunla birlikte yükseldiğini hissediyordu. Hiç farkına vardırmadan arkadaşının yanıbaşında bulunmaktaydı. Bull, hemen hiç sıkıntı çekmeden sütunu tırmandı ve balkona atladı. Önce, bir gizlenme gayreti içinde odayı gözden geçirdi: Beyaz perdede oynadığı Kleopatra rolüyle bütün seyircileri büyüleyen ünlü yıldız Rallas tuvalet masasının başına oturmuş, saçlarını fırçalıyordu. Üzerinde bütün vücut çizgilerini cömertçe ortaya koyan, şeffaf mavi bir gecelik vardı. Lacivert gözleriyle hayran hayran kendini seyrediyordu. Bull, adeta kendinden geçmişcesine bir süre Rallas'a baktı. Bu kadın Astred'e kendisine ilânı aşk etmişti. Hattâ, bu aşk itirafı, Rhodan'a aşkını bildirmesinden daha sonraya rastladığı için daha hakikiydi. Demek ki, güzel yıldız önce şaşırmış, ama sonra gerçek âşkını bulmuştu.

Rhodan şaşkınlık içindeydi. Nereden nereye gelmişlerdi? Birden Astre'de Rallas'ın önce kendisine aşkını söyleyip kollarına atılmasını, daha sonra Bull'e sarılıp gerçek sevgilisini bulduğunu söylemesi, peşinden ayrılıp gitmesini ve Ölümsüzün söylediği sözler hâfızasında geçit resmi yaptı. Ölümsüz, Rallas'ın kollarından sıyrılıp gitmesi üzerine çok üzülen

Bull için Rhodan'a:

— Teselli bulsun, ben iyi prensim!

Dememiş miydi? Şimdi bu söylediklerini isbatlıyor, Bull'ı tam mânâsiyle teselli ediyordu.

Rhodan balkonda durup salonda tuvalet masasının aynası karşısında saçlarını fırçalayan Rallas'ı seyrederken nerdeyse nefesi kesilecekmiş gibi olan Bull'a dikkatle baktı. Güzel kadını böyle nefes nefese seyrettikten sonra arkadaşının ne yapacağını merak ediyordu. Acaba bu seyretmeyle yetinecek, sonra balkondan inip gidecek miydi? Yoksa, başka niyetleri mi vardı? Rhodan arkadaşının niyetlerini, yapabileceği hareketleri düşünmeye çalıştığı sırada Bull, balkonun aralık duran kapısını itti. Güzel yıldız, salona birinin girdiğinin farkında olmamıştı.

Rhodan da, arkadaşının hemen yanı başında salona girmişti. Ölümsüz'ün kendisini görünmez hale getirdiğini anlamıştı. Çünkü, çok yakınında olduğu halde, Bull onun varlığının hiç farkında değildi. Tamamiyle bir başınaymış, daha doğrusu, dünyada yalnız yıldız ve bir kendi varmış gibi hareket ediyordu.

Bull salona girince, yıldızın kendisini seyrederek saçlarını fırçaladığı aynada görünmemek için kenara doğru ilerledi. Böylece, aynanın görünme açısından kurtulmuştu. Son derece heyecanlıydı. Rhodan, içinden:

— Bakalım, şimdi ne yapacak? diye söylendi.

Daha sorusunu henüz bitirmişti ki, Bull, salonun kenarında ayakkaplarının ucuna basarak, duvarın güzel yıldızın hizasındaki tarafına kadar süzüldü. Doğrusu çok ustaca süzülüvermişti. Rhodan kendi kendine:

— Bizim Bull, kedi yürüyüşünde pek ustaymış... diye söylendi.

Rhodan da, onunla birlikte aynı hareketleri hiç görünmeden yapmıştı. Bull, güzel yıldızın hizasına gelince bir an durdu. Bir şey düşünüyormuş gibi, hiç gürültü çıkarmadan

ellerini ovuşturdu. Sonra hemen olduğu yerden fırladı ve güzel yıldıza sarılarak onu dudaklarından öptü. Rallas, önce, mukavemet etmeden dudaklarını Bull'ın dudaklarına bıraktı. Kollarını da onun boynuna dolamıştı. Sonra, kollarını gevşeterek, biraz geri doğru çekilirken:

— Richard, bu acelecilik neden?

Diye sordu. Fakat, kendisini öpen erkeği görebilecek kadar geri çekilince:

— Yetişin! Bir yabancı var! çığlığını bastı.

Güzel yıldız öylesine haykırmıştı ki, Rhodan, sesin bütün bina içinde ve bahçede yankılar yaptığını hissetti. Beklenmedik bir şeyler olacağı sezgisiyle bütün vücudu ürperdi. Gerçekten de, bu sezgisi çok kısa bir süre sonra doğru çıktı. Bull:

— Sevgilim beni hâtırlamadın mı?

Diyerek kadını teskin etmeye çalıştığı ve kadının onu hiç hâtırlamadığını açığa vuran bir görünüş içinde kısa kısa çığlıklar attığı sırada, odaya orta boylu bir adam girdi. Adam, sinemayla ilgisiz olmalıydı. Daha ziyade bir ilim adamına benziyordu. Sert bir sesle Rallas'a:

— Geri çekil! diye bağırdı.

Bull, bakışlarını bir an güzel yıldızla adam arasında dolaştırdı. Adam hiçbir şey söylemeden cebinden hızla tabancasını çıkardı ve Bull'un kalbine doğru yönelttiği tabancasının tetiğine üst üste üç kere bastı. Ortalık namludan fışkırırcasına çıkan alevler ve büyük bir gürültüyle doldu. Önce dizleri kıvrılan Bull, halının üzerine sessizce düştü.

Rallas, bir yere düşen Bull'e, bir ateş eden adama baktı. Dehşet içinde kalmış bir halde:

— Ne yaptın Richard? dedi.

Richard, tabancayı yerde cansız yatan Bull'un yanına doğru fırlattığı sırada:

— Böyle bir alçağa başka ne yapabilirdim, diye karşılık verdi.

Güzel kadın sapsarı kesilmiş bir haldeydi. Nerdeyse bayılacaktı. Rhodan korkunç bir keder içine düşmüştü. Kadın, Richard'a:

— Kocacığım, belki de sarhoştu ve evini şaşırmıştı adam, dedi.

— Seni kolları arasında gördüm. Muhakkak, bu işi önceden tasarlamıştı. Ama, salona girdiğini nasıl farketmedin?

Rallas yine şaşkınlık içinde işaret parmağiyle yerde cansız yatan Bull'u göstererek:

— Çok âni oldu. Hiç bir şey duymadan kendimi onun kolları arasında buldum, diye karşılık verdi.

Richard, öfkesi hâlâ yatışmamış bir halde başını salladı:

— Sen kendini onun kolları arasında buldunsa, o da cezasını buldu. Böyle alçaklar yaşamaya lâyık değildir.

Keder içindeki Rhodan:

— O bir alçak değildir, sen onu öldürmekle alçaklık ettin!

Diyecek oldu. Ama sesi çıkmadı. Bir varlığa sahip bulunmadığını hâtırladı. Rallas, kocasına:

— Karakola haber verelim, tavsiyesinde bulundu. Hiçbir şey değişmeden olayı tesbit etsinler.

Adam, karyolanın yanındaki komidin üzerinde duran telefona doğru ilerledi.

Rhodan, Bull'un cesedi yanında diz çökmüş, onun yanaklarını okşarken ağlıyordu. Rallas onu göremediği için kendisi için can veren adamdan gözlerini ayıramıyordu. Bull, ona yaklaşmak uğrunda can verdiğinden, kadının gözünde birden değer kazanmış gibiydi.

Rhodan'ın kederi daha fazlalaştığı sırada, birden salon dalgalanır gibi oldu. Birden her şey değişmeye başlarken, kendi içinde Ölümsüz'ün her zamanki kahkahalarını duydu. Etrafına bakınca Barkonis'deki güzel salonda bulunduğunu anladı. Ölümsüz konuşuyordu:

— Arkadaşının ölümüne üzülme...

— Yine bir şaka yaptınız galiba?

Ölümsüz, gülümsemeleri hafiflediği bir sırada:

— Şaka değil, diye karşılık verdi. Ben sana olabilmesi muhtemel şeylerden birini göstermek istedim. Dünyada böyle olaylarla sık sık karşılaşıldığını kabul edersin herhalde. Ama, her şeyin mutlaka bir faciâyla sona ermesi gerekmez. Neler, neler olur da kimselerin ruhu bile duymaz değil mi?

— Şüphesiz öyle.

Meselâ kocalarını aldatan bir çok kadın vardır. Ama, dediğim gibi, onların yaptıklarını kimsenin ruhu duymaz. Neden sonra ortaya çıkarsa, şaşıp şaşıp kalırlar.

— Çok doğru.

Bull'un teşebbüsü hiç de böyle neticelenmeyebilirdi. Ama dedim ya, Bull'e bir şey olmadı. Ama bir başka halde onu yine sana göstereceğim. Bu da olabilmesi muhtemel şeylerden biri... Seninle bir tek vücut halindeyken bütün bunları görmek bende apayrı bir his inandırıyor, inan buna eski dost...

Ölümsüz sözlerini henüz bitirmişti ki, Rhodan salonun yeniden değiştiğini gördü. Sanki bir an boşlukta kaldığı hissine kapılmaktan kendini alamadı. Bir takım garip sesler duyuyordu. Bu sesler gitgide uzaktan gelen uğultular haline geldi. Ne oluyor? diye kendi kendine sormaya vakit bulamadan, gözlerinin önünde bir doktorun muayenehanesi belirdi.

Ölümsüz, alaycı bir sesle:

— Şu koltuğa otur, dedi.

Rhodan onun, işaret ettiği koltuğa oturdu.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Ölümsüz'ün işaret ettiği koltuğa oturan Rhodan, görülmeyeceğini ilk tecrübeden bildiği için, güven içinde etrafı gözden geçirmeye başladı. Gözüne ilk çarpan eşya bir şezlong oldu. İçinden:

— Doktor bunun üzerinde hastalarını muayene ediyor herhalde... diye düşündü.

Bakışlarını salonun dip tarafına doğru çevirince, orada beyaz gömlekli bir adamı başının önündeki dosyaya eğmiş bir halde gördü.

Ölümsüz, hemen tanıtıcı rolüne girmişti. Sâkin sâkin konuşuyordu.

— O gördüğün adam Hollywood'un en meşhur ruh doktoru. Psikanaliz usuliyle hastalarını tedavi ediyor.

Rhodan, psikanaliz metodunun Avusturyalı doktor Freud tarafından bulunmuş olduğunu, bu değerli doktorun, Hitler tarafından memleketinden kovulduğu için yabancı bir ülkede öldüğünü biliyordu. Bununla beraber, Freud'un buluşunun tedavide nasıl kullanıldığı üzerinde tam bir fikri yoktu.

Ölümsüz, onun düşüncelerini takibettiği için:

— Şimdi bunu da öğreneceksin, dedi.

Rhodan büyük bir merak içindeydi. Fakat, masada oturmuş başını dosyaya eğmiş adam hafifçe doğrulunca, merakı şaşkınlıkla karıştı.

— Bizim Bull! diye içinden söylendi.

Gerçekten de, beyaz gömlekli adam Bull'den başkası değildi. Daha önce güzel Rallas'ın yatak odasında üç kurşunla cansız yere serilen ve Rhodan'ı keder içinde bırakan adam o değildi. Yüzü pırıl pırıl sıhhat içinde görünüyordu. Önündeki dosyayı kapattıktan sonra, kütüphanede üzerindeki harfin bulunduğu sıraya yerleştirdi. Saatine baktı. Bir kenarda bulunan lavaboya giderek ellerini toz ve bol köpüklü bir sabunla iyice yıkadı. Lavabonun üstündeki aynada kendine bir göz attı. Rhodan da aynada onu dikkatle süzdü. Bull'u yaşına göre biraz fazla özentili giyinmiş bulmaktan kendini alamadı. Lâcivert gömleği ve modayada çok uygun kravatı dikkati çekiyordu.

Lavabodan ayrılan Bull, masasının yanındaki yüksek arkalıklı koltuğa oturdu. Bir şeyler hesaplıyor veya düşünüyor gibiydi. Rhodan, içinden:

— Demek psikanaliz yapacak doktor bizim Bull, diye söylendi.

Sonra buna:

— Ölümsüz istedikten sonra niçin olmasın! düşüncesini ekledi. O istedikten sonra, olmazların olur hale gelmesi işden bile değildir...

Rhodan, ölümsüz'ün maddî olmayan sesiyle dikkat kesildi. Ölümsüz:

— Nasıl, doktoru beğendin mi? diye soruyordu.

— Doğrusu, siz böyle istedikten sonra beğenmemek mümkün mü? Üstelik oldukça mesleğinin ehli bir doktora da benziyor...

— Bundan emin olabilirsin, eski dost. Zaten biraz sonra, ne kadar kolaylıkla çalışacağını göreceksin.

— Herhalde...

Ölümsüz karşılık vermedi.

Bir kaç dakika sonra telefon çaldı. Bull, masanın üzerinde duran telefona yaklaşıp açtı. Rhodan onun karşısındaki sesin ne söylediğini duyamıyordu. Kısa bir görüşme sonunda,

Bull:

— Sizi bekliyorum, hayır, bir işim yok... diyerek telefonu kapadı.

Rhodan, Bull'un beklediği kimseyi merak etmeye başlamıştı. İçinden:

Acaba kim?

Sorusunu geçirdiği sırada Ölümsüz'ün sesini duydu:

— Bekle biraz, eski dost. Çok dikkate değer bir ziyaretçiyle karşılaşacaksın. Tabiî, alelâde bir ziyaretçi değil gelecek olan. Bull'un hastası. Aşağı yukarı bir aya yakın bir zamandan beri tedavi ediyor. Hastası, hemen her gün buraya geliyor. Ama, sen hastayı gör daha iyi. İstersen, biraz önce Bull'un incelediği dosyayı da göstereyim. Bu dosya hastanın şikâyetlerini belirtmekte, ayrıca, her tedavi seansında vardığı neticeleri de Bull oraya kaydediyor.

Ölümsüz sözlerini bitirince, Rhodan'ın gözlerinin önünde hastanın dosyası belirdi. Fakat, dosyanın bütün kayıtları görünmüyor, sadece hastanın şikâyetlerinin kaydedildiği bölüm okunabiliyordu. Rhodan, bundan hastanın kimliği üzerinde Ölümsüz'ün kendisini hayrete düşürmek istediği anlamını çıkardı. Hastanın şikâyetlerini okumaya başladı:

«Beş yıldır evli bulunduğum kocamdan nefret ediyorum. Onunla yalnız kalmak benim için azapların en büyüğü oluyor. Bırakın yakın münasebetleri, eli elime değdiği zaman bile vücudumun bütün kanı çekilir gibi oluyor. Boşanmayı çok düşündüm. Fakat, bana bir çok bakımlardan iyilik ettiği için vicdanım buna razı olmadı. Böylece, nefretlerimle vicdanım arasında sıkışıp kalmış durumdayım. Bu yüzden uykum kaçıyor. Uyuduğum zaman kocamın bana yaklaşabileceği korkusuyla bir çok geceleri uykusuz geçiriyorum. Evden uzak bulunduğum zamanlarda bile, durup dururken kocamın yanıma yaklaştığı sanısına kapılıyor, yerinden sıçrıyorum, kalp çarpıntısı içinde kalıyorum. İştahım yar yarıya kesildi.»

Bu satırlardan sonra, doktorun soruları ve hastanın ver-

diği cevaplar sırasiyle kaydedilmişti:

Doktor - Kocanıza karşı duyduğunuz bu uzaklaşma hali aşağı yukarı ne kadar zaman önce başladı?

Cevap — Beş ay kadar oluyor.

Doktor — Bu hali hissetmeden önce, genel sağlık durumunuzda herhangi bir değişiklik oldu mu? Ama bu soruya dikkatle cevap veriniz.

Cevap — Kesin olarak hayır diyebilirim, doktor.

Doktor — Çocuğunuz var mı?

Cevap — Hayır.

Doktor — Bir aşk evlenmesi mi yaptınız?

Cevap — Biraz evvel de söylediğim gibi, kocamın bana bir çok konularda yardımı oldu. Kendisine karşı minnettarlık duyuyordum. Yakın arkadaşlığımız vardı. Hayatımızı birleştirmemizi teklif ettiği zaman onu kırmak istemedim. Evlilik böylece başladı.

Doktor — Kocanız erkek olarak yakışıklı mıdır? Daha doğrusu kendisinde bir kadını tiksindirecek, yaklaşmasına mani olabilecek bir hal, bir görünüş var mı?

Cevap — Hayır. Aksine arkadaşlarım onu yakışıklı bulurlar. Bence, yakışıklı olmaktan ziyade olgun insan, olgun erkek sayılır.

Doktor — Kocanızdan ayrılmak arzusunu sık sık duyuyor musunuz? Yoksa bu arzu arada bir mi beliriyor?

Cevap - Bana yaklaşmak istediği zamanlar bu arzuyu duyuyorum. Fakat, dediğim gibi, olgun bir erkek olduğu için, bir kaç tecrübeden sonra duygularımı kavradı. Çoğu zaman bu anlayışı içinde sâkin durabiliyor. Fakat, beni çok sevdiği için arada bir kendini tutamayarak elime dokunduğu veya belime sarılmak istediği oluyor. İşte bu gibi hallerde de hemen isyan etmekten kendimi alamıyorum, ayrılmayı düşünüyorum. Kısacası onunla birarada yaşamak benim için bir azap... Ama ayrılmak istediğim zaman da vicdan azabı beni alabildiğine huzursuzlandırıyor.

Sorulu cevaplı konuşma burada bitiyordu. Bundan son-

ra doktorun, yani Bull'un teşhis notları geliyordu. Rhodan bunları okumaya hazırlandığı sırada, dosya gözlerinin önünden uzaklaştı. Rhodan içinden:

Ölümsüz'ün bir azizliği... dedi.

Bu sessiz düşüncesini henüz tamamlamıştı ki, Ölümsüz'ün sesini duydu:

— Acele etme, eski dost. Şimdi herşeyi göreceksin.

Rhodan beklemeye başladı. Bir dakika kadar zaman geçmemişti ki, muayenehanenin kapı zili çaldı.

Doktor Bull yerinden kalktı ve farkında olmadan kendine bir çeki düzen vererek kapıyı açmaya gitti. Biraz sonra:

— Buyurun, diyerek muayene odasına bir kadının arkasında girdi.

Kadın doktora teşekkür etmek için başını geri döndürdüğünden, Rhodan onun yüzünü göremedi. Fakat kadının başını çevirmesiyle, Rhodan nerdeyse dilini yutacak gibi oldu. Bull'un hastası, güzel yıldız Rallas'dan başkası değildi. Rhodan, doktorla Rallas'ın hareket ve konuşmalarını dikkatle izliyordu. Bull, güzel kadına:

— Biraz dinlenmek ister misiniz? diye sordu.

Rallas soruya olumlu karşılık verdiğini belirtmek istediğini açığa vurarak hafifçe gülümsedi. Büyük arkalıklı koltuklara karşılıklı oturdular. Kadının her hareketinde odanın içi nefis parfüm kokulariyle dalgalanır gibi oluyordu. Bull sigara paketini uzattı. Rallas zarif bir el hareketiyle bir sigara aldı. Bull, onun sigarasını çakmağiyle yaktıktan sonra:

— İki günden beri nasıl vakit geçirdiniz? diye sordu.

Rallas anlattı: Eski ünlü yıldız Greta Garbo'nun hayatını beyaz perdede canlandıracak olan bir filmin senaryosunu okumuş, bu arada rejisöriyle uzun bir görüşme yapmıştı.

Bull, onu dikkatle, fakat, hayranlığın üstün geldiği bir dikkatle dinliyordu. Güzel yıldızın en ufak ölçüde incinmemesine önem verdiği için yumuşak bir sesle:

— Fakat, dedi, Kleopatra'yı canlandırdıktan sonra, Gre-

ta Garbo'yu beyaz perdede yaşatmak sizi sıkmayacak mı?

Yıldız, ince kaşlarını kaldırarak büyüleyici lâcivert gözlerini biraz daha açtı.

— Bence, Greta Garbo da Nil imparatoriçesi kadar önemlidir. Kleopatra Sezarı, Antuvan'ı büyülemiştir. Fakat, Greta Garbo beyaz perdede göründüğü zaman bir çok kralı, imparatorluk denebilecek kadar büyük ülkelerin devlet başkanlarını esiri haline getirmiştir. Kleopatra kendi uyrukları üzerinde korkuya dayanan bir tesir yapmıştır. Garbo ise, kendisini zamanının hemen bütün insanlarına sadece sanat gücü ve güzelliğiyle sevdirmiştir.

Rhodan, kadının sadece güzel değil, bu sözleriyle zekâsını da ortaya koyduğunu kabul ettiği sırada, Bull de kendisi gibi düşündüğünü açıkladı:

— Çok yerinde bir kıyaslama yaptınız. Ben her iki kadından ziyade bu sözlerinizi hayranlık duyduğumu gizlemeyeceğim.

Rallas, başını önüne doğru eğerek, Bull'u bu iltifatından ötürü selâmlıyormuş gibi bir hareket yaptı:

— Beni şımartıyorsunuz, doktor. Sadece düşündüklerimi söyledim ve bunların sizin beğeneceğiniz kadar önemli olabileceklerini de aklımdan hiç geçirmedim.

Bull, iltifatını bir kaç kere tekrarladı.

İkisinin de sigaraları hemen aynı zamanda bitmişti. Bull ayağa kalktı ve yıldızın elinden hafifçe tutarak şezlongu işaret etti:

— İsterseniz seansa başlayabiliriz.

Rallas da, hemen uyarak ayağa kalktı. Rhodan, kadının bu hareketiyle de odada bayıltıcı bir parfümün dalgalandığını hissetti.

Rallas, önce şezlongun kenarına oturarak örtüyü kirletmemek için mavi renkli iskarpinlerini çıkardı. Rhodan kadının ayaklarına baktı. Bunlar ince kıvrımları ve uzun parmakları ile zarafet örneği sayılabilirdi. Rhodan içinden:

— İnsanın nerdeyse kişiliği olan ayaklar diyecek... diye düşündü.

Rallas kendisini hafifçe geri çekerek şezlonga uzandı. Başını şezlongun yastığına dayadığı sırada, Bull de, şezlongun baştarafındaki koltuğu oturmuştu. Güzel kadına yavaşça:

— Gözlerinizi kapayınız, dedi.

Hafifçe gölgeli gözkapakları lâcivert gözler üzerine örtüldü. Nefes aldıkça fazla dolgun olmayan göğüsleri ancak hissedilebilecek kadar hafif inip kalkıyordu.

Rhodan, bir sanat eseri karşısında duyulan heyecanla genç kadını bir süre seyretti. Ona karşı geriye itilmesi son derece güç bir arzu duyuyordu. Hayatında ilk defa ebediyen sevebileceği kadını bulmanın şaşırtıcı etkisinde kalmıştı.

Doktor Bull, oturduğu koltukta Rallas'ın başına doğru eğilerek:

— Kendinizi tamamiyle serbest bırakınız, dedi. Şuurunuzun kontrolünü tamamiyle bir kenara itiniz.

Rallas, Bull'un söylediklerini tamamiyle yerine getirmeye çalışırken, Ölümsüz, kullanılan psikanaliz tedavi usulü hakkında Rhodan'a bilgi vermeyi ihmâl etmedi:

— Genç kadını kocasına karşı reddedici yapan şeyi onun şuuraltında yakalamaya çalışıyor. Bunun adına kompleks derler. Tatmin edilmemiş, şuur altına itilmiş duygulardan gelebileceği gibi, korkulardan, küçükdeki nefretlerden de gelebilir. Hasta sorulara şuurunu müdahale ettirmeden serbestçe cevap verdiği sırada doktor da kompleksi yakalar. Kendisini hasta hisseden kimse, şuuraltına ittiği hâdiseyi veya duyguyu anlatınca rahatsızlığı da geçer. Bunu hıristiyanların günah çıkarma kulübelerine girip rahiplere itiraflarda bulunmasına da benzetebiliriz, eski dost. Fakat, doktora içini açmak işinde son derece önemli bir mesele ile karşılaşılır ki... neyse anlatmayayım, gözlerinle gör daha iyi.

Rhodan merakla sordu:

— Bu olup bitenlerde, daha doğrusu olacak olanlarda

sizin müdahaleniz var, değil mi:

Ölümsüz gülümsedi:

— İnan ki hiçbir müdahalem yok, eski dost. Ben sadece tesadüfleri hazırladım. Bu arada, Rallas'ın kocasına karşı reddedici olmasını sağladım. Ve tabiî senin Bull'e de psikanaliz konusunda bilgi yerleştirmeyi ihmâl etmedim. Gerisi kendiliğinden gelecektir.

Rhodan:

— Bull'e bu konu hakkında bilgi yerleştirmekle çok iyi etmişsiniz, dedi. Çünkü o böyle ince bilgilerden habersizdir. Tıbdan, felsefe ve psikolojiden hiç hoşlanmaz, hemen canı sıkılır. Ama bakın sizin sayenizde nasıl da mesleğinin ehli bir doktor gibi davranıyor. Sanki bu iş için uzun yıllar dirsek çürütmüş...

Ölümsüz, son cümle üzerinde hafifçe gülümsemekle yetindi.

Bull, odanın hafif loşluğu içinde tekrar konuşmaya başladı:

— Bana çocukluğunuzun önemli olaylarından söz açar mısınız? Dediğim gibi, zihninizde hemen belirenleri sıraya koymak lüzümünü duymadan anlatınız. Onlar kendiliklerinden sıraya girerler. Saçmalayacağınızdan aslâ endişe duymayın, Bizim için onların kendi mantıkları vardır. Zaten bizim için önemli olan da budur.

Rallas, doktorun söylediklerini anladığını açığa vurmak için yastık üzerindeki başını hafifçe salladı.

— Kendimi ve etrafımı tanıdığım zamanlara ait hâtıralarımda hep bir mavilik var. İnsanlar, yakınlarım hep bu maviliğin içindeler. Hafif ıslak bir mavilik bu. Sonra okul hayatı başladı...

Rallas birden sustu.

Onun susmasından okul hayatı sırasında hoşa gitmeyen bir olayla karşılaşmış olabileceği ihtimâlini düşünen Bull, konuşturmak için:

— Sonra okul hayatı başladı... diye tekrarladı.

Rallas yine susuyordu. Bull, devam ettirmek için bir hileye başvurmak gerektiğine karar verdi:

— Şüphesiz hayatınızın en güzel, en unutulmaz yılları okula gittiğiniz zamana rastlamaktadır...

Rallas derin bir nefes aldı ve göğüs geçirdi. Başını, sanki gözünün önünde hoşlanmadığı bir şey varmış gibi yana doğru çevirdi. Bir dakika sonra:

— Tamamiyle zannettiğiniz gibi değil, karşılığını verdi.

Bull, güzel kadını teşvik eden bir sesle müdahalede bulundu:

— Zannettiğim gibi olmayan şeyleri çekinmeden anlatınız. Göreceksiniz bu size ne kadar rahatlık verecek. Sizi pençesine almış görünen duygulardan hemen kurtulacaksınız.

Rallas hafızasının yardımiyle yıllarca geriye gitmişti.

— İlk okulun üçüncü sınıfındaydım. Dokuz yaşındaydım. Gelişmeye başlayan bir vücudum vardı. Büyük erkek çocuklar, bacaklarıma, kollarıma uzun uzun bakıyorlardı. Ben bu bakışların anlamını da, sebebini de bulup çıkaramıyordum. Bir gün durumu anneme anlattım. Bana, tenha yerlerde o türlü bakanlarla arkadaşlık etmememi söyledi. Sebebini sorunca da, seni dövebilirler, hattâ öldürebilirler demekle yetindi. Ben onun söylediklerini doğru kabul ettim. Okula gidip gelirken dikkatli davranıyor, büyükçe erkek çocuklardan kaçınıyordum. Bir haziran günü sınavdan çıkmış eve dönüyordum. O kötü bakışlı oğlanlardan biri arkamdan: «Güzel kız, dur da beraber gidelim» diyerek laf attı. Annemin söylediklerini unutmadığım, oğlandan bana bir kötülük geleceğine inandığım için koşmaya başladım. Yolu karşıdan karşıya geçeceğim sırada sağ ayağım fena halde burkuldu, yere düştüm. Güçlükle doğrulduğum zaman orta yaşlı bir adam otomobilini yanımda durdurdu. «Bin arabaya küçük, seni evine bırakayım» diyerek kapıyı açtı. Yaşlı insanların iyiliksever ol-

duklarına inandığım için, teklifini kabul etti. Burkulmanın çabuk geçeceğini, alkol pansımanı yapmamı tavsiye etti. Eczahanenin önünden geçtiğimiz sırada arabasını durdurup bir şişe alkol almayı da ihmâl etmedi. «Belki evde yoktur. Hemen pansıman gerek», diyordu.

«Beni eve kadar getirip arabadan indirdi. Eve girince olup bitenleri bütün ayrıntıları ile anneme anlattım. Oğlanın hâinliğine kızdığı kadar adamın iyilikseverliğine de o kadar sevindi. Adamın adını sormadığıma, adresini öğrenmediğine pek hayıflandı. Onunla dostluk kurabileceğimizi söylüyordu. Ben de adama karşı derin bir minnet hissi duymuştum. Ayağım ertesi sabah iyileşti. Burkulmanın hâtırası olarak sadece hafif ağrılar kalmıştı.

«Sınavlar sona ermiş, sınıf geçip geçmeyenlerin listesi tahtaya asılmıştı. Durumumu öğrenmek için okula gitmiş, oradan dönüyordum. Yine aynı adamın arabası yanı başımda duruvermesin mi! Bilemezsiniz ne kadar sevindim o anda. Adam rahatsızlığımın nasıl olduğunu sordu. Büyük yardımı sâyesinde bir gecede iyileştiğini, sınava devam edebildiğimi ve sınıfı geçtiğimi söyledim. Saçlarımdan okşayarak takdirlerini bildiren sözler söyledi. O sırada annemin adamın adresini öğrenmemi istemiş olduğunu hâtırladım. İhtimâl kendisine teşekkür imkânını elde edecekti. Hattâ, annem onunla dostluk kurabileceğimizi bile söylemişti. Annemin hayıflanmasını kendisine anlatınca, adam, bana evinin bulunduğu yeri göstermek teklifinde bulundu. Bana büyük bir iyilik etmiş adamın bu teklifini de ayrı bir iyilik saydığım için kapısını açtığı arabasına girdim.

«Yolda giderken son derece sükûnetle araba süren adamın yüzünü geriye gösteren aynadan inceledim. Bütün iyi kalpli insanlar gibi, yüz çizgilerinde güven verici bir sükûnet vardı.

«Bahçe içinde bir evin önüne gelince arabayı durdurdu. Sonra bana dönerek: «İstersen bir çayımı iç, fazlasiyle mem-

nın olurum», dedi. Bana iyiliği dokunmuş ve annemin dost olmamızı istediği bir adamın teklifini kabul etmem gerekirdi. Üstelik teklifini kabul etmekle kendisinin memnunluk duyacağını da söylemişti. Böylece, kendisine olan minnet borcumun bir kısmını ödemiş olacaktım.

«Arabayı iki kanadını açtığı kapıdan bahçeye soktu. Evin kapısına gelince indik. Yanında bulunan anahtarla kapıyı açması dikkatimi çekti: Zavallı evde yalnız kalıyordu demek... Önce beni eve buyur etti. Sessizce girdim. O da girip kapıyı kapattı. Birkaç basamakla holden büyük bir salona iniliyordu. Eşyalar hep tahtadan yapılmıştı. Daha ziyade bir kır eviydi bu. Bu salondan başka herhalde, bir iki yatak odası, mutfağı, banyosu bulunabilirdi. Adının Jack olduğunu söyleyen iyi kalpli adam bana önünde büyük bir ayı postu serilmiş kanapeyi gösterdi. «Ben çayı koyayım», diyerek yanımdan ayrıldı ve bir kapının arkasında kayboldu. Bir kaç dakika sonra geldi. Çay suyunu koyduğunu, hemen hazır olacağını bildirdi. Tekrar mutfak olduğunu tahmin ettiğim yere girdi. Gelen seslerden, fincanları hazırladığını anlıyordum. Biraz sonra, çay fincanları ve çaydanlığın yerleştirildiği tepsiyle geldi. Çaylarımızı içerken aramızda aşağı yukarı şu konuşma geçti:

— Bu oldukça büyük evde yalnız mı yaşıyorsunuz?

— Evet. Karım evlendiğimizden kısa bir süre sonra öldü. Bir daha evlenmedim. Bir hizmetçim var. Yakında oturur, sabahları gelip işlerimi yapar, öğleyin gider.

— Alış verişinizi de o mu yapar?

— Sabahleyin erkenden işime giderken bir liste bırakırım. İstediğim yemekleri yazarım.

«Çayımı bitirince bir fincan daha isteyip istemediğimi sordu. Teşekkür ettim. Jack amcanın yalnızlığı beni çok üzmüştü. Böyle iyi kalpli bir insanın yalnız yaşamak, hele sevdiğini sandığım karısını kaybedip yalnız yaşamak zorunda kalmak fazlasiyle üzüntü vericiydi.

«Gitmek üzere iznini istedim. Boynunu büktü ve evinde bulunmakla yalnız bir insanı teselli ettiğimi, bunun biraz daha uzamasını arzuladığını bildirdi. Kabul ettim. Evinde bulunmamdan memnun olduğunu öğrenmem beni ayrıca sevindirmişti de. Annem, babam hakkında sorular sordu. İstediği bilgiyi verdiğim sırada adamda bir değişiklik olmalıydı ki, koltuğundan kalkıp kanapede yanıma oturdu. Bir yandan bana çok iyi bir kız olduğumu söylerken bir yandan da saçlarımı okşuyordu. Sonra yanaklarımdan öptü. Ben onun bu hareketlerinde önce bir gayri tabiîlik görmedim. Fakat, elleri bacaklarımı, göğsümü okşamaya başladı. Önce, bu hareketlerde de bir gayri tabiîlik bulmadım. Bu arada bana sarılmış ve beni dudaklarımdan öpmüştü. Bu davranışı karşısında elektrikle çarpılmış gibi bir his duydum. Kötü bir şeylerle karşı karşıya bulunduğumu ani bir seziş bana haber verdi. Adamın okşamalarından, kucaklama ve öpmelerinden mutlaka kurtulmalıydım. Birden başımı geri çevirerek adama baktım. O düzgün sükûnet içindeki yüz çizgileri karma karışıktı. Sanki içinde esen bir fırtına onları bu hale getirmişti. Ayrıca adam, hiç de bilmediğim ve ilk defa karşılaştığım bir takım sesler çıkararak derin derin soluyordu.

«Bütün gücümü toplayarak adamı ittim. Bana doğru eğildiği ve kanapede yarı oturduğu için kolayca yere düştü.»

Anlattıklarının burasında, Rallas'ın sesi, son derece heyecanlı olduğunu belirtecek kadar incelmişti ve nefes alışları daha sıklaşmıştı. Bu değişiklik Rhodan'ın gözünden kaçmadı. Rallas biraz durduktan sonra olayı bıraktığı yerden yine söze başladı:

«Adam yere düştü ve başı üzerinde çay tepsisinin bulunduğu küçük masanın ayağına şiddetle çarptı. Eğilip adamın yüzüne baktım. Biraz sonra yüzü kıpkırmızı kesildi. Elleri ve başı garip titremeler içinde kaldı. Sonra bütün vücudu tam bir hareketsizliğe gömüldü. Bütün bunlar kısa bir zamanda olup bitmişti. Büyük bir paniğe kapılarak yerimden kalktım ve

ayaklarımın ucuna basarak kapıya kadar geldim. Kapının dışına çıktım. Etrafa bir göz atıp kimsenin bulunmadığını anladıktan sonra süratle oradan uzaklaştım.

«Yolda ilerlerken başımdan geçenleri annem babam da dahil olmak üzere kimseye açmamaya, anlatmamaya karar verdim. Bununla beraber, adamın yere düşüp başının çarpmasından sonra hareketsiz kalması beni merak içinde bırakmıştı. Adama ne olmuştu? Ölmüş müydü. Kimsesi olmadığına göre eğer ölmüşse, onu ertesi sabah gelecek olan hizmetçi o halde bulacaktı, tabiî polise haber verecekti. Polis haber verileceğini düşünmem beni dehşet içinde bıraktı. Eve vardığım zaman, annem niçin yüzümün kızarmış olduğunu sordu. Sınıf geçmenin heyecanı içinde arkadaşlarımla oynadığımı, bu sebeple yüzümün kızarmış olabileceği yalanını uydurdum. Çocuksu davranışlar dışında, önemli bir olay için hayatımda ilk yalanı söylemiştim. Bu da bana ayrıca üzüntü verdi. Fakat, başka ne yapabilirdim?

«Adamın sonunun ne olduğunu nasıl öğrenebileceğimi odama çekilip düşündüm. Elbette ki, tekrar eve kadar gitmem mümkün değildi. Eğer kötü bir şey olduysa, böyle bir teşebbüs kendimi bile bile ele vermek demekti. Babamın gazetelerini dikkatle okumaya karar verdim. Kötü bir şeyler olduysa, gazeteler bunları olduğu gibi yazacaktı.

«Hizmetçi eve ertesi sabah geleceği için, gazetelerde ancak daha ertesi sabah bir şeyler bulunabilirdi. Küçük zekâmla bunu düşünmem, daha doğrusu düşünebilmem içinde bulunduğum güçlüğün derecesini göstermeye yeter, sanırım.

«Her ihtimâle karşı ertesi sabah eve gelen gazetelere babam gittikten sonra bir göz atmaktan kendimi alamadım. Ne olur ne olmazdı. Adam belki de bana mahsus yalnız yaşadığını söylemişti... Ben gittikten sonra yakınlarından biri eve gelmiş olabilir, olayı görüp polise haber verebilirdi. Gazeteleri dikkatle, ilânlarına kadar gözden geçirdim. Hiçbir şey bulamadım. İçim rahatladı. Belki de ben olayı mübalağalı bir şe-

kilde kavramaktan kurtulamamıştım. Jack, ihtimâl ben gittikten sonra, masanın ayağına şiddetle çarptığı için ağrıyan başını uğuşturarak yerinden kalkmıştı. Bununla beraber, ihtimâllere bağlanmaktan öteye geçemediğimden iç rahatlağım fazla uzun sürmedi. Ertesi günün gazetelerini bekleyecektim.

«Ertesi sabah erkenden uyandım. Yatakta uzun süre başımdan geçen kötü olayı düşündüm. Niçin bir bahane uydurup da otomobile binmedim, diye kendime lânetler yağdırıyordum. Heyecanımın anlaşılmaması, daha doğrusu biraz olsun yatışması için babam evden gidinceye kadar kahvaltıya inmedim. Neden sonra, annemin seslenmesi üzerine, aşağıya indim ve uykumu hâlâ alamamış olduğum oyunu içinde masaya oturdum. Acele bir şeyler yedim. Gözüm hep koltuğun üzerine okunduktan sonra rastgele atılmış gazetelerdeydi. Merakımdan lokmalar boğazıma diziliyordu. Annem düşünceli halimden meraka kapılmıştı. Sebebini sordu. Gece gördüğüm kor-

Rallas, bu sözlerden sonra, şezlongda doğruldu ve bir sıçhiç gördün mü? Çıldıran, sonunda intihara kadar giden katil-

«Rüyayı, annem ısrâr edince anlattım. Güyâ, Büyük bir vapurla uçsuz bucaksız bir gemide ilerliyorduk. Her halde Amerika'dan Avrupa'ya doğru Atlantik denizinde yol alıyor olmalıydık. Güvertede şezlonglara uzanıp dinlendiğimiz bir sırada denizden bir atom deniz altısı çıkıp gemimizi torpillemişti. Ortalık bir anda mahşere dönmüştü. Herkes birbirine sesleniyor, birbirini arıyordu. Bu arada ben de annemle babamı gözden kaybetmiştim. Bir yandan onlara sesleniyor, bir yandan da gözlerimden seller gibi yaş akıtıyordum.

«Annem rüyâyı dikkatle dinledi. Bunun bir kâbus olduğunu, bazı sebeplerle görülebileceğini, üzerinde fazla durmamam gerektiğini söyledi. Ben, onun inandırmış olmanın zaferini yaşadım. Ama, çok kısa bir süre. Gözlerim yine gazetelere gitti. Annem mutfakdaki işinin başına gittiği sırada, hemen gazetelerin yanına sığırttım. En üstteki gazetenin birinci sayfasına göz atar atmaz korktuğum haberlerle karşılaştım ve an-

nemin bir şey düşünmesine önem vermeden gazeteyi alıp odama çıktım. Bir aralık haberi okumamayı, her şeyi oluruna bırakmayı düşündüm. Ama, içimden bir ses, gerçeği öğrenmemin benim çıkarıma olacağını söylüyordu. Habere hemen eğildim. Şu satırları okudum.

«Esrarlı Bir Ölüm: Sigortacı Serge Jack, hizmetçisi tarafından salonda ölü olarak bulundu. Hükûmet doktoru tarafından yapılan muayenede, 42 yaşlarındaki dul sigortacının âni bir beyin kanaması sonucu ölmüş olduğu tesbit edildi. Hâdisenin çay saatinde meydana geldiği, masanın üzerinde duran iki çay fincanının varlığından tahmin edilmektedir. Koltukta ve fincanda bulunan parmak izlerinden, Jack'ın on, on bir yaşlarında bir çocukla çay içtiği anlaşılmakta, fakat ölüm olayının çay içildikten hemen sonra mı, yoksa daha sonraki saatlerde mi meydana geldiği tesbit edilememiştir. Ölüm sebebinin daha etraflıca anlaşılabilmesi için ceset morga kaldırılmış, polis kovuşturmaya başlamıştır. Salonda tesbit edilen çocuk parmak izlerinden sonra, herhangi bir uygunsuz durumu düşünen polis yetkilileri, Jack'ı yakından tanıyanlara onda herhangi bir cinsî sapıklık bulunup bulunmadığını sormuşlar, fakat aydınlatıcı bir cevap alamamışlardır. Jack, çevresinde sakin, kendi halinde bir insan olarak tanınmaktadır.»

«Gazeteyi acele aşağıya götürüp aldığım yere bıraktıktan sonra tekrar odama çıktım. Dişlerimi fırçalayıp acele giyinirken, okuduklarımı düşünmemek istiyordum. Bunların üzerinde bahçenin sâkin bir köşesine çekilip uzun uzun düşünceye dalacaktım.

«Bahçenin sâkin köşesine gelince, hemen düşünmeye başladım. İçimden hep ağlamak geliyordu. Demek, kendisine karşı önce minnettarlık, sonra nefrete benzer bir his duyduğum adam ölmüştü. Onu kanapeden aşağıya kasden itmemiş, sadece sıkıcı hareketlerini önlemek maksadiyle kendimden uzaklaştırmak istemiştim. Böyle bir sonuçla karşılaşacağımı bilsem acaba yine itermiydim, diye düşündüm. Muhakkak ki, itecektim.

Çünkü o anda onun hareketleri beni çok rahatsız etmişti.

«Sonra, birden haberde geçen çocuk parmak izleri aklıma geldi. Titremekten kendimi alamadım. Ama, hemen aynı anda, bu parmak izlerinin bir kız çocuğuna mı, yoksa bir erkek çocuğuna mı ait olduğunun anlaşılamayacağını düşündüm. Çocukların parmakları erkek veya kız olsunlar birbirlerine benzerdi.

«Bu düşünceden sonra, kendimi kurtulmuş gördüğüm için olayın ağırlığına rağmen, huzursuzluğum geçti. Başka şeyler düşünerek oyalanmaya çalıştım. Bu olayı ilk kararıma uygun olarak, en zayıf anlarımda bile başkasına açmadım. İçimde gömülüp kaldı. İlk defa olarak size anlatıyorum doktor. Bu da sizi kendime en az kendim kadar yakın bulduğumdan...»

Rallas, bu sözlerden sonra, şezlongda doğruldu ve bir sıçrayışta Bull'un yanına gelip onun boynuna kollarını doladı:

— Seni çok seviyorum...

Dedikten sonra dudaklarını onunkilerle birleştirdi. Bull, kendinden geçmiş bir haldeydi. Kadın dudaklarını çekince, fısıldar gibi:

— Sevgilim, dedi, artık kurtuldun!

Rhodan şaşkınlık içinde onlara baktığı sırada, Ölümsüz'ün sesini işitti:

— Bizim işimiz bitti, eski dost. Güç durumda bulunan insanlara verdiğimiz sözü tutup Barkonis gezegenine döneceğiz.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Rhodan'ın etrafındaki eşya birden değişir gibi oldu. Sanki bir palet üzerindeki resim boyaları birbirine karıştırılıyor, sonra bunlardan belirli renkler elde ediliyordu.

İşte, yine Barkonis'deki o iç açıcı salondaydı. Yine Ölümsüz'ün sesini işitti:

Bull'un muayenehanesinde gördüklerinden ne anladın, eski dost?

Diye soruyordu.

Rhodan tereddüt etmeden karşılık verdi:

— Sözünüzde durdunuz ve Bull'u ilk defaki mâcerada beni hayli heyecanlandırdıktan sonra, Astre'deyken vaadettiğiniz teselliye kavuşturdunuz. Ama, daha önce yaptığınız açıklamaya rağmen Rallas'ın anlattıklarından sonra iyileşmesine pek akıl erdiremedim.

Ölümsüz gülümsedi:

— Akıl erdiremiyecek bir taraf yok. Sana içe atılan, kimseye anlatılmayan olay ve duyguların, özellikle cinsî eğilimlerin ruh hastalıklarına yol açtıklarını söylemiştim. Bull, benim kendisine önceden, ona farkettirmeden verdiğim bilgilerle, tam bir psikanaliz uzmanı gibi davranarak Rallas'ı konuşturdu. Kimseye anlatmadığı olayı anlattırınca, bir taraftan onunla samimileşirken, bir yandan da içindeki çatışmayı bozarak iyileştirdi. Eğer o Jack olayını anlatmasaydı. Bunların her ikisi de olmayacaktı. Yani, Rallas ne ruh hastalığından kurtu-

lacak, ne de Bull'e sevişecekti. Bunların ikisi de birbirine bağlı.

Rhodan bir süre düşündü. Dudaklarını ısırıyordu:

— Anlamıyorum, diye itirafta bulundu. Hastalığı kocasına karşı davranışında değil mi? Jack'ın ölümü olayını anlatınca bu hastalıktan niçin kurtulmuş oluyor? Kavrayamadığım nokta, affediniz, affediniz işte burası.

Ölümsüz, onu mutlaka aydınlatmak, gerçeği açık bir hale getirmek istiyordu.

— Rallas'ın çocukken başından geçen olayda ne var? Jack adında bir sigortacı, söz atan bir oğlandan kaçarken ayağı burkulan Rallas'ı arabasına alıyor, üstelik eczaneye de uğrayıp sağladığı bir şişe alkolü pansıman için ona veriyor. Çocuk bu iyilikseverlik karşısında minnettarlık duymaktan kendini alamıyor. Annesi bile adamın hareketini övüyor, onu aile dostları olabilecek kadar iyi kalpli buluyor. Dahası var, kızının adres istememesine hayıflanıyor. Bütün bunlar çocuğu etkiliyor. Sınav sonuçlarını öğrenmek üzere gittiği okuldan dönerken Jack'ın dâvetini kabul etmesi, evinde onunla çay içmeyi bile makul karşılamasında hep bu etkilerin rolü var. Eve girince, çay içildikten sonra işin rengi değişiyor. Adam açıkça cinsî tatmine kalkışıyor. Çocuk bunun mânâsını kavramamakla beraber, olayda bir anormallik olduğunu içgüdüsüyle kavramakta gecikmiyor. Peşinden onu kendinden uzaklaştırmak için itme ve bunun sonucu ölümle karşılaşıyoruz. Çocuk bu itmenin peşinden gelen ölümden ister istemez bir sorumluluk duymaktadır. Bir yandan da okşandığı, öpüldüğü için utanç duygusunun baskısı altındadır. Bütün bunlar kimseyi anlatılmadığı için, içinde hastalığın sebebi olacak kompleks halinde gelişecektir. Sen hiç mahkeme karşısına çıkıp işlediği cinayeti olduğu gibi itiraf eden kaatillerin ruh hastalığına tutulduklarını hiç gördün mü? Çıldıran, sonunda intihara kadar giden katiller, gizli kalmış, suçlarını itiraf etmek imkânını şu veya bu sebeple bulamamış olanlardır.

Rhodan, hayranlık dolu bir sesle:

— Çok doğru, demekten kendini alamadı.

Ölümsüz, aldırmadan devam etti:

— Kocasını reddetmesinin sebebi de bu. Adam, tıpkı ölen Jack gibi ona iyilikler etmiş, sonra da Rallas'ın kocası olmuştur. Şüphesiz ki, aralarında karı-kocalık münasebetleri başlayınca, Rallas durmadan Jack olayın hâtırlamaya başlamıştır. Bu hâtırlamalar ruhundaki rahatsızlığı daha da arttırmıştır. Kocası yaklaştıkça Rallas'ın reddedici olması, hem hâtıranın kuvvetlenmesinden, hem de bir ölüm olayının meydana gelmesinden korktuğu içindir. Bu arada dediğim gibi, herkesten sakladığı olayı kendisine naklettiği Bull'e karşı bir yakınlık duydu. Bull de üzüntüsünün teselisine kavuştu.

Rhodan merakla:

— Bu türlü tedavilerde hastalar çoğunluk doktara âşık olurlar mı? diye sordu.

Ölümsüz kısaca karşılık verdi:

— Olurlar. Doktorlar da hastalarına âşık olmuşlardır. Bu tedavilerde ortaya çıkan aşk yüzünden evlenmiş pek çok doktorla hastası vardır. Bunların mutlu bir evlilik hayatları olur. Çünkü kadın, evvelce doktoru olan kocasından başkasına içini açamaz, hislerini söyleyemez. Böylece tek erkeğe bağlı kalır. Bull de, eğer imkân olsaydı, böyle mutlu bir izdivaç yapacaktı. Ama, buna imkân yok. Kendisine nihayet bir teselli mâcerası yaşayabilecek kadar zaman ayırdık.

Rhodan, Ölümsüz'ü verdiği bilgilerden pek çok şey öğrenmişti. Bununla beraber, aklını kurcalayan bir husus vardı. Ölümsüz'ün, soracağı soru karşısında zekâsından şüpheye düşeceğinden çekine çekine:

— Bull, acaba Rallas'la sevişme olayını tam olarak yaşadı mı? diye sordu.

— Bundan hiç şüphen olmasın, eski dost. Ölümlü bir insan tatlı veya acı bir olayı nasıl yaşarsa, Rallas'la aşkı o da öyle yaşadı. Ölümlü bir insan için yaşanan şey nedir? Gelip ge-

çici, sadece hâtırası kalan bir şey, değil mi? Bull için de aynı şey oldu. Şimdi bu tatlı olay, onun hâfızasında, hattâ vücudunda bir hâtıra olarak kalacaktır. Hattâ içkiyi biraz fazla kaçırdığı zamanlar dünyanın en güzel ve en ünlâ kadınıyle sevişiğini ileri sürecek, bunun için de kendisini anlayamayanların alay konusu haline gelecektir.

Rhodan alaya alınmanın Bull için hiç de iyi bir şey olmayacağını düşündü. Bununla beraber, olağanüstü olaylarla karşı karşıya bulunduğunu gözönünde tutarak üzerinde fazla durmadı. Bir yandan da, Ölümsüz'ün sırf can sıkıntısından nelerle uğraşmaya vakit ayırabildiğini düşünüyordu.

Ölümsüz'ün sesi onu düşüncelerinden ayırdı:

— Artık, yeter derecede dinlendik. Barkonislilere vaadettiğimiz iyiliği yapacağız. Onlar, gezegenlerinin aradıkları, arzuladıkları yere nasıl götürüldüğünün farkına bile varmayacaklar. Ama, bu iyiliği de, kendilerinin de söylediği gibi aslâ unutmayacaklardır. Ben gizli kaldığım, sen göründüğün için asıl kahraman olarak seni bileceklerdir. Paha biçilmez maddelerden koca koca heykellerinin dikileceğinden emin olabilirsin, eski dost. Ölümlüler böyle şeylere fazlasiyle önem verirler. Ama, bunu yabana atma, bu sâyede sanatlar ilerler, ruhlardaki kabalık yokolur. Az şey mi? İyi veya kötü olsun, insanlar unutmak istemedikleri, başkalarının da bilmesini istedikleri insan veya olayları sanatlarına konu olarak alırlar. Sanatla ölümsüzlük arasında bu bakımdan bir ilişki kurmak mümkündür.

Sonra sesine bir aldırışsızlık havası hâkim oldu:

— Eski dost, haydi şimdi şu düğmeye bas da, Barkonis hükûmeti sözcüsüne yeter derecede dinlendiğini ve son bir görüşmeden sonra yola çıkacağını bildir. Üstesinden gelme gereken pek çok işin seni beklediğini biliyorsun. Zaman bakımından bir şey kaybetmiş değilsin. Ama, ne olursa olsun, yapılması mutlaka gerekli şeyler geri bırakılmamalıdır.

Rhodan, üzerinde bir takım işaretler ve düğmeler bulu-

nan tabloya doğru elini uzattı. Yine de içinde aynı his vardı. Bu hareketi sanki kendi değil, bir başkası yapmıştı. Küçük uzay gemisiyle Barkonis'e gelirlerken de her hareketinde bu hissi yaşamamış mıydı?

Düğmeye bastı, tablonun üstündeki ekranda hükûmet sözcüsünün hayâli belirmişti. Rhodan, Ölümsüz'ün söylediklerini ona tekrarladı. Sözcü, saygıyle başını öne doğru eğerek:

— İstediğiniz gibi olsun! dedi. Şimdi sizi almaya geliyorum.

Gerçekten de, ekranın kararıp hayâlin kaybolmasından bir süre sonra, küçük hoparlörde, sözcünün beklendiğini bildiren hizmetinin sesi duyuldu.

Rhodan, hemen kapıya doğru yürüdü. Kapı kendiliğinden açılmıştı. Sözcü, bir kaç adım atarak iyi dinlenip dinlenmediğini sordu. Ölümsüz, maddî olmayan sesiyle onun yerine konuşarak teşekkürlerini bildirdi.

Seni küçük uzay gemileriyle cennete benzeyen adadan ayrılıp yine hükûmetin toplantı salonunda biraraya geldiler. Rhodan, yepyeni bir manzumede yer alarak bir sürgün hayatı yaşamaktan kurtulacaklarına dair onlara bir kere daha teminat verdi. Hükümet üyeleri ve başkanları tekrar tekrar teşekkür ettiler. Kendilerinin yeni bir hayata başlayacaklarını düşünmek onları son derece canlı bir hale getirmişti. Rhodan'la, daha doğrusu onunla aynı şahsiyet haline gelen Ölümsüz'le karşılaşmadan önce, gezegenlerini başka bir manzumeye yerleştirmek için yaptıkları hesap ve hazırlıklara güvenleri yok değildi. Ama, ne olursa olsun bilinmezin ağırlığın ruhlarında hissetmekten kendilerini tamamiyle kurtaramamışlardı. Rhodan'ın vücut aracılığı ile bilimsel bir biçimde yaptığı açıklamalar ve isbatlamalar, onlara nasıl bir faciânın eşiğinde bulunduklarını iyice anlatmıştı.

Rhodan'ı bir kurtarıcı gibi görmelerinin sebebi buydu. Üstelik, o, kendilerini felâketten kurtarmakla kalmıyor, mutlu olarak yaşamanın imkânlarını da önlerine seriyordu. Ayrılma

ânında hükûmet üyeleri ve başkanları Rhodan'ı ayrı ayrı kucaklayıp vedâ ettiler. Bu arada, göz kamaştırıcı, şeffaf bir taştan yapılmış kendi gezegenlerinin bir de modelini hediye ettiler. Ölümsüz başkalarının duymadığı bir sesle:

— Sana verilen şey pırlantadır, eski dost, diye onu uyardı. Şimdi sen, Dünyanızdaki zengin insanların topundan daha zenginsin. Hediyeni iyi tut!

Rhodan'ın küçük, fakat görülmemiş derecede geliştirilmiş teknik imkânlarla dolu küçük uzay gemisi hızla yükselirken, vaziyeti öğrenen halk el sallıyordu. Birden parlayan istikballerini küçük uzay gemisinin içinde bulunan adama borçlu olduklarını bilen hükümet üyeleri ve halk arasında gözyaşlarını tutamayarak ağlayanlar vardı.

Rhodan, ekranda onların bu hallerini seyrederken, böyle derin bir kader değişikliğine aracılık ettiği için memnunluk duyuyordu.

İKİNCİ KISIM

Altıncı Bölüm

Aynı rotayı takibederek, Delos'a, Ebedî Gençlik gezegenine dönüyorlardı. Rhodan'ın aklı fikri hep korkunç düşmanları Frank - Passörleri yenebilmek için Ölümsüz'den almak istediği silâhlardaydı. Bu yeni silâhları elde edemediği takdirde, son derece kurnaz savaşçılar olan düşmanlarını yenemiyeceğine kanaat getirmiş görünüyordu. Frank - Passörler, manzumenin ticaret tekelini ellerinde tuttukları için, bütün düşüncelerini refâhlarını sürdürmeye, bunun için gerekli tedbirlere vermişlerdi. Ahlâk kurallarına, manevî değerlere zerrece aldırdıkları yoktu.

Böyle olunca da, savaş usulleri de bambaşkaydı. Bir takım araçlar kullanarak, farkedilmesi imkânsız hilelere başvuruyor, suları, sebzeleri zehirliyor, kütle halinde ölümlere yol açıyorlardı. Robotları isyan ettirmeleri de korkunç olaylara yol açmış, bu isyan ancak büyük kayıplar verilmek suretiyle bastırılabilmişti. Kısacası, Frank-Passörler ticaret ve refâhlarını sürdürmek yolunda meşru olsun veya olmasın, akla gelebilecek, ellerinin altında bulunan her araçı harekete geçirebilirlerdi.

Rhodan bütün bunları tecrübesiyle, hem de Dünyalılara çok pahalıya malolan tecrübesiyle bildiği için Astre uzay gemisiyle Ölümsüz'e başvurmaya karar vermiş, tehlikeli, sonu bi-

linmeyen uzay yolculuğu bunun için göze alınıştı. Bu arada Barkonis'i mahvolmaktan kurtarmak meselesi ortaya çıkmış, Ölümsüz, sırf onu memnun etmek için, kendisi için kolay da olsa, bir takım işlerle uğraşmak zorunda kalmıştı. Meselâ, Rhodan için, Barkonis gezegenini başka bir manzumeye götürmek önemli bir işdi. Ölümsüz, bu önemli işi başaracağına dair kendi aracılığı ile Barkonis devlet adamlarına teminât vermiş, vaadlerde bulunmuştu.

Nitekim, 8,05'den çok fazla bir ışık hızı ile yol aldıkları bir sırada, Ölümsüz onun bu düşüncelerini izlemiş, sonra:

— R2'ye bas! emrini vermişti.

Rhodan onun dediğini yerine getirince, Ölümsüz onu huzura kavuşturmak arzusuyla konuştu:

— Unutma ki, senin içindeyim, eski dost, bunun için düşüncelerini daha yakından takibediyorum.

— İçimde olmasanız da bunları bilmek sizin için işden bile sayılmaz.

— Böylesi daha iyi. Beraberce düşünüyoruz.

Rhodan aklı hep alacağı, daha doğrusu isteyeceği silâhlarda olduğundan Ölümsüz'ün elinde bulunan «hayalî ulaştırıcılar»ı düşünüyordu. Bu silâhlar, açıkçası bu cihazların Ölümsüz tarafından sadece şaka yapmak, şaşırtıcı olaylar meydana getirmek için kullanıldıklarına şâhit olmuştu. Bir savaşta bunların nasıl kullanılmaları gerektiğini ayrıca tesbit etmek doğru olurdu:

Ölümsüz burada onun düşüncelerine karıştı:

— «Hayalî ulaştırıcılar» bir savaşta çok işe yarayabilir. Fakat, bunların silâh olarak kullanılmaları baskın şeklinde yapılacak kesin savaşlarda daha yerinde olur. Zira, daha önce kullanıldığı, özellikle ölümlüler tarafından kullanıldığı takdirde, karşı taraf bunarın tesirlerini azaltacak veya tamamiyle yokedecek tedbirler bulabilir. Ben kullansam bir şey yapamazlar. Çünkü alacakları tedbiri tesirsiz hale getirip silâhın üstünlüğünü korurum. Ama siz bunu yapamazsınız.

Ölümsüz şüphesiz ki doğru söylüyordu. Ölümler, ancak karşı tarafın bulduğu tedbiri gördükten sonra yeni bir çare düşünebilirlerdi. Bu arada «hayalî ulaştırıcılar»dan elbette istendiği şekilde faydalanılamazdı. İçinde âniden bir merak belirdi: Gerçi Ölümsüz cihazın özelliğinden bahsediyordu, ama vermeye razı olacak mıydı?

— Rhodan, R5'e bas!

Bu, ölümsüz'ün emriydi. Emir hemen yerine getirildi ve baş taraftaki ekranda pek seyrek yıldızların parıldadığı büyük bir karanlığa daldıklarını ortaya koyan bir görüntü belirdi. Bu müthiş bir ışık hızı demekti. Rhodan önündeki tabloya baktı. 8,05'lik ışık hızı olduğu gibi duruyor, fakat, yeni emirler bunun derecesini arttırıyordu. Ölümsüz'ün küçük uzay gemisinin gerçekten büyük imkânlara sahip olduğunu bir kere daha düşündü. Küçük ayrıntılarla büyük sonuçlar elde ediliyordu. Sür'at meselesi bunun açık bir ısbatlanmasıydı. İşte vakit geçmeden yine bir kehkeşan beliriyordu.

— Rhodan, Z'yi sola çek!

Emri yine yerine getirdi. Uzay gemisi bir dalış yaptığı hissini verecek kadar oynak bir duruma girdi.

— Şimdi her şey tamam. Uyusan bile kendini Delos'da, bizim gezegende bulursun. Ha, bak! diye ekledi. Senin aklının asıl nerede olduğunu biliyorum, eski dost. Sana iki tane «hayalî ulaştırıcı» vereceğim. Ama bunların kullanılmasındaki özelliklerden de söz etmiştim. Daha ziyade, savaş üzerinde kesin sonuç alabileceğin baskın hareketlerinde kullanman yerinde olur. Aksi halde, evvelce de söylediğim gibi, karşı taraf tedbir bulur, benim güzel cihazlarım da bir işe yaramaz hale gelirler.

— Haklısınız...

— Siz Dünyalılar silâh bulmakta, silâh icâdetmekte oldukça usta sayılırsınız. Fakat, oldukça zekî sayılabileceğiniz halde, bulduğunuz silâhları kullanma zamanını iyice kestiremezsiniz. Bunun da sebebi, zaferi bir an önce kazanmak için çırpın-

manız, gerçekleri dikkate almaktan uzak kalmanızdır. Meselâ, o meşhur İkinci Dünya Savaşında Almanlar o zamana kadar akla gelmeyen silâhlar buldular. Meselâ, miknatıslı mayın'ı alalım. Almanlar bunu, karşı tarafa pes dedirtmek için harbin başında kullandılar. Düşmanları miknatısın çekme ve çekilme hassasını ortadan kaldıracak tedbirler aldılar. Başlangıçta, bu mayinler hayli gemi batırdıkları halde, tedbir bulununca tesirlerini tamamiyle kaybettiler. Bu mayinler saklanıp da meselâ müttefiklerin Normandi çıkarması sırasında kullanılsaydı, savaşın kaderi bambaşka olurdu. V-1, V-2 silâhları ise savaşın başında kullansalardı, bunların yapacağı tahribâta psikolojik sebepler de eklenir, savaşın sonundaki Galip-mağlup yer değiştirirlerdi.

Rhodan:

— Çok haklısınız, dedi.

Peşinden:

— «Hayalî ulaştırıcılar»ı, sonuç alabilmek için söylediğiniz şekilde kullanacağım.

— Bu cihazlardan iki tane vermenin sebebini de söyleyeyim. Kullanırken, alışık olmamak yüzünden belki birini arızalandırabilirsiniz. Oysa, erbabının elinde bir tanesi bile maksadı sağlamaya yeter.

Rhodan düşünceye dalmıştı.

Ölümsüz, onun ne düşündüğünü bildiğinden, güven vermeye çalıştı:

— Vereceğim iki cihazı söylediklerimi aklından çıkarmayarak kullandığın takdirde, başka yeni silâha hiç lüzum yok, eski dost.

Bu sözler Rhodan'a gerçekten güven vermişti. Çünkü az evvel düşünceye daldığı sırada, bu iki cihazı anlatılan şekilde kullanamamaları ihtimâli üzerinde duruyor, Ölümsüz'den başka yeni silâhlar istemeği aklından geçiriyordu. Alacağı iki cihazın istenilen sonucu sağlayabileceğine artık iyice kanaat getirmişti. Bunun için de gereken dikkat gösterecek, herhangi bir ha-

tâ yüzünden bu silâhların olağanüstü tesir etme imkânından yoksun kalmamaya bakacaktı.

Düşmanları olan Frank-Passörler, bu cavlak kafalı, uzun sakallı, hiçbir yönleriyle insana benzemeyen zâlim mahluklar gözlerinin önünde belirmişti. Rhodan'ın yüzünde bir gülümsemenin belli belirsiz kıpırdanışı dolaştı. Kendi kendine:

Yarım ton ağırlığında da olsanız, «hayalî ulaştırıcılar» sizleri cehenneme ulaştırmakta gecikmeyeceklerdir!

Diye söylendi. Kaba görünüşlü Frank-Passörlere karşı gerçek bir kini vardı. Bu kin de ahlâk kurallarını hiçe saymalarından geliyordu. Yalnız ticaret çıkarları yüksek bir gaye olabilir miydi? Elbette olamazdı.

Rhodan'ı bu düşüncelerinden Ölümsüz'ün:

— 9,1, diye emreden sesi ayırdı.

Hemen emri yerine getirdi.

Ölümsüz, ferahladığını açığa vuran sesle:

— Koruyucu kubbeden içeriye dalış yapıyoruz, dedi. Dikkatli ol.

Ölümsüz'ün bu uyarması boşuna değildi. Frank-Passör filosunun, Rhodan'ın kumandasındaki Astre'yi uzun süre takibetmiş, fakat yakalayamamış olduğunu bildiğinden, koruyucu kubbenin durdurucu gücünü her ihtimale karşı bir misli kadar arttırmıştı. Bu değişiklik küçük Uzay gemisinde ne de olsa hafif bir sarsıntıya yol açabilir, Rhodan boş bulunduğu takdirde, sarsıntıdan zarar görebilirdi.

Uyarmasının sebebi olan bu düşünceleri Rhodan'a nakledince, o birden canlandı. Yerinde iyi durmaya dikkat etmekle beraber, koruyucu kubbe, aklına Dünyada bir zamanlar tatbik edilmek istenen füze savunma sistemlerini aklına getirmişti. Bunlar da bir çeşit perde veya kubbe sayılabilirdi. Doğu blokunda Rusların bazı şehirlerini bu perdelerle muhtemel saldırılara karşı koruma tedbirleri aldıkları söylenmişti. Amerikalılar ise, milyarlarca dolara malolacak bu savunma sistemi yerine başkalarını denemekle yetinmişlerdi.

Rhodan, Üçüncü Kuvvet için de böyle bir savunma kubbesinin yerinde bir tedbir olacağını düşündü:

— Sizin koruyucu kubbenizin maddesi nedir?

Diye sordu

— Maddesi basit. Yani havadan ibâret.

Rhodan havanın nasıl bir usulle koruyucu kubbe haline getirilebileceğini çözmeye çalışıyordu.

Ölümsüz, onu aydınlatmak için:

— Ama mesele bu kadarla bitmez, diye ekledi. Asıl güçlük havayı, koruyucu kubbe haline gelebilecek bir yoğunluğa çıkarmakta. Bunun için, yoğunluğu zamanına göre azaltıp çoğaltan cihazlar kullanıyoruz.

Rhodan, koruyucu duvarın yoğunluğunun zamanına göre azaltıp çoğaltılmasından şunu çıkarmıştı: Kendi uzay gemileri gezegene inerken yoğunluğu azaltıyorlardı. Dost bir uzay gemisi içinde aynı şey yapılıyordu. Fakat, bir düşman geminin gelmesi ihtimâli belirince, koruyucu kubbe, alabildiğine yoğun bir hal alıyordu.

İçinden:

— Bizim ses duvarı gibi bir şey, ama ondan ayrılığı, yoğunluğunun ayarlanabilir olması, diye düşündü.

Ölümsüz, artık onun düşüncelerini takibetmiyordu.

— Bu iş de oldu, dedi. Şimdi, R'ye bas!

Rhodan'ın söylenilen düğmeye basmasiyle uzay gemisi hafifçe inişe geçti. Ekranda güzel şehir görülüyordu. Düşünceleri, dağları, denizleri ekranda seyretmesine engel olmuştu.

Ölümsüz aldırışsızca sordu:

— Karkonis'e doğru yola çıktığımız zaman takvime bakmıştın ne okumuş olduğunu hâtırlıyor musun?

— Evet, 17 ağustos 1982.

— Dünya vakti neydi?

— 22'yi 52 dakika geçiyordu.

Bu sefer, Ölümsüz, Rhodan'ın vücudundan ayrıldığını açıkça belirten bir kahkaha attı ve:

— Şimdi saate ve takvime bak! dedi. Ne göreceksin.

Rhodan takvime ve saate baktı. Takvim aynı yıl ve aynı ayı gösteriyordu. Yalnız saatte bir dakikalık ilerleme vardı.

Ölümsüz ciddileştiğini açığa vuran bir sesle:

— Astre'den ayrılırken Bull'e kendisini sadece bir dakika yalnız bırakacağımızı söylemiştim. Hem daha bir dakika dolmadı. Ama sen tam vaktinde onun yanında olacaksın, eski dost.

— Sizden daha bir şeyler öğrenmek...

Yedinci Bölüm

Bull bir hayret çığlığı attı:

— Şimdi şeffaflığın kayboluyor, Rhodan, yine eski vücuduna kavuştun.

Rhodan şaşkınlığından kurtulamamış bir halde arkadaşına baktığı sırada, Bull sözlerine devam ediyordu:

— Bilsen ne kadar korktuk! Ölümsüz şakasını uzatır ya bizler buralarda kalırız diye bilsen ne korkulu anlar yaşadık.

Rhodan kendine gelince:

— Bu korkulu dediğin anlar çok mu uzun sürdü? diye sordu.

Sonra:

— Ben burada şeffaflaşırken saatin 22'yi 52 dakika geçtiğini biliyorsun, diye ekledi. Şimdi saate bak, sadece bir dakika fark göreceksin.

Bull saate baktı:

— Hayret doğrusu! Bize öyle geldi demek.

— Peki bu kadar uzun dediğin zaman içinde neler yaptınız?

— Fazla bir şey yapmadık. Bir kaç kelime ya konuştuk, ya konuşmadık. Seni temin ederim. Sonra ben, sizin yola çıkışınızı görmek üzere başdaki ekrandan dışarıyı gözledim. Konuşmamız da sana ait endişelerimizi belirttik. Öyle birden şeffaflaşıp kaybolman bizi dehşete düşürmüştü.

— Ama ben bu bir dakikalık zaman içinde hayli uzun

olaylar yaşadım. Barkonis kurtuldu.

Bull, Thora ve Krest derin bir nefes aldılar. Ama onları sadece gezegenin kurtulmuş olması sevindirmişti. Ölümsüz'ün ince hesaplarına akıl erdiremeyecekleri muhakkaktı. Zaten, hayli bilgi almış olmasına rağmen, Rhodan da herşeyi tam anladığını ileri süremezdi.

Birden Ölümsüz'ün konuşmasıyle irkildiler. Kendisiyle değilse bile, bu olağanüstü halleri meydana getiren varlığın sesiyle karşı karşıya bulunuyorlardı:

— Şimdi acele yola çıkmalısınız. Olaylar süratle gelişiyor. Acele etmeniz ve dikkatli olmanız gerek. Rhodan, Cihazları baştarafta, yerlerine takılmış olarak bulacaksın. Ama, kullanılmaları konusunda söylediklerimi aslâ unutma. Aksi halde, buraya kadar gelip benden yeni silâhlar alamayacak duruma düşebilirsin. Şimdi düz bir rota takibedebilirsin. Beni aramak için sık sık rota değiştirmek zorunda değilsin.

Rhodan, kendisine olağanüstü olaylar yaşatan Ölümsüz'ü adetâ hazırol vaziyetinde dinliyordu. Ayrıca, yeni silâhları vermekle ona büyük bir iyilikte de bulunmuştu. Bir öğrenci tavriyle:

— Sizden, dedi, son bir ricada bulunacağım. Bu vermek lutfunda bulunduğumuz cihazlara niçin «hayalî ulaştırıcılar» adını koydunuz?

— Bu cihazlar, hayâlinizden geçen şeyleri gerçekleştirebilirler de ondan. Sizin eski elektronik beyinler gibi bir şey. Ama onların milyarca defa geliştirilmişti. Ayrıca, ağırlıkları alıp götürme güçleri var. Yalnız, üç tondan fazla ağırlığı kaldırmadığını aklından çıkarma. Bu, çok önemli bir husus, buna dikkat etmediğin takdirde, cihaz bir işe yaramayacağı gibi, planların da boşa gider. Açıkcası mahvolursun...

Merkez kumanda dairesini bir sessizlik kapladı. Ölümsüz gitmiş olmalıydı.

Uzay gemisi Astre, aşağıdan bakılınca gözalıcı parıltılar içinde görünüyordu. Ölümsüz'ün hâkimiyeti altında yaşayan

insanlar, kendi saadetlerine dalmış bir halde Astre'ye zaman zaman bir göz atıyorlar, fakat onun ne büyük tehlikelerle dolu bir yolculuğa çıkmak üzere olduğunu bilmiyorlardı.

Rhodan bir an Bull'e baktı.

Bu adamla, kendisine göre uzay gemisi kullanmakta gerçek bir bilgiye sahip bulunan bir adamla Holywood'un en lüks semti olan Beverly Hills'de bir muayenehanesi bulunan ve psikanaliz usûlünü kullanarak başarılı tedavilerle şöhrete kavuşan doktor Bull arasında ne münasebet vardı?

— Ölümsüz'ün şakası...

Diye söylendi.

Bull, onun kendisi hakkında düşündüğünün farkına varmadan sâkin duruyor, emirlerini bekliyordu.

Rhodan düşüncelerinden sıyrılarak:

— Gökler ölçü âletiyle uzay haritalarını ver bana, dedi.

Bull, merkez kumanda dairesinin geri tarafındaki dosya dolabına doğru ilerledi. Dolabın yanına varınca iki düğmeye bastı. İki göz açıldı ve Bull'un hizâsına kadar indi. Bull gözlerden birinde bulunan dört haritayı ve kalın bir bezesarılı bulunan üç ayaklı, adeseli bir âleti aldı. Rhodan'a götürdü.

Rhodan, bu işleri yapan Bull ile psikanaliz üstadı Bull arasındaki büyük çelişkiyi düşünerek gülmemek için kendini tutmaya çalışarak:

— Şu iki haritayı aç!

Emrini verdi.

Bull, kumandan Rhodan'ın işaret ettiği iki haritayı açtı.

Rhodan, haritalara şöyle bir göz attı. Bull onun ne isteyeceğini bildiğinden, üç ayaklı, adeseli âletin ayaklarına yakın bir yerindeki düğmeye bastı. Âlet hafif bir ses çıkararak çalışmaya başladı. Rhodan gülümsedi ve:

Bir ruh hastalıkları uzmanı olduğun nasıl da belli, dedi. Ne istediğimi hemen keşfediverdin. Bravo, doğrusu:

Bull bu sözlerden hiçbir şey anlamadığı için gülümsemekle yetindi.

Rhodan, ona doğru bakarak:

— İçinde yeni yaşanmış bir olayın heyecanı veya hâtırası var mı?

Diye sordu.

Bull, ona söylediklerini anlamadığını açığa vuran gözlerle baktı. Peşinden, bir şaka yapıldığı sanısına kapılarak gülümsedi:

— Var, diye karşılık verdi. Meşhur sinema yıldızına az mı tutuldum?

Rhodan meraklandı:

— Nerede?

— Burada. Ölümsüz'ün ikimize birden yaptığı oyunu hâtırlamıyor musun?

Rhodan'ın meraklı dağıldı. Ama, Bull'un hemen Rallas'ı hâtırlaması, ondan en yeni hâtırası olarak bahsetmesi dikkat çekiciydi. Ölümsüz'ün söyledikleri bir anda aklına geldi ve ona hak verdi. Hiçbir şey belli etmemeye çalışarak, âleti harita üzerine koydu. Bir takım hesaplar yaptı. Yanındaki kâğıda bir rakam yazdı ve Bull'e:

— Ordinatörün yanına git, emrini verdi.

Bull, onun dediğini yerine getirdi ve bir dolap büyüklüğündeki üç milyar kelime ve rakamlık hâfızası olan elektronik beyne doğru ilerledi.

Bull, Rhodan'ın söyleyeceklerini dinlemeye ve istediklerini yapmaya hazır durumdaydı. Rhodan, kendisini tamamiyle uğraştığı işe vermişti. Durmadan âlete bakıyor ve âletin gösterdiği rakamları birbiri peşinden kâğıda yazıyordu.

Başını hâritadan kaldıran Rhodan:

— Program hazır, dedi.

Bull, dikkat kesilerek onu dinlemeye hazırlandı.

Rhodan, Ölümsüz'ün geliş rotasından ayrı bir rota takibetmeleri tavsiyesine uygun hareket etmiş ve buna göre rakamlar çıkarmıştı. Bulduğu rakamları teker teker okumaya başladı. Bull, ordinatördeki düğmelere teker teker basıyor, Rhodan'ın

verdiği rakamları kaydettiriyordu. Bu iş bittikten sonra, Rhodan, elindeki elektrikli kalemi haritanın üzerine bıraktığı sırada:

— Rota bütün ayrıntıları ile bildirilecek, dedi.

Peşinden:

— Bir iki dakikaya kadar... diye ekledi.

Bull, candan bir davranışla kendisinden istenilenleri yerine getirdi. Rhodan masanın başından ayrılıp kendini bir koltuğa bıraktığı sırada, Bull gözlerini ordinatörün program bildirme bölümüne dikmiş, sabırsızlıkla bekliyordu.

Aradan çok geçmeden ordinatörden bir vınlama sesi geldi. Ses, cihaza verilen rakamlarla programın hazırlanmış olduğunu bildiriyordu. Bull, bir düğmeye bastı ve açılan kapaktan elini bölmeye uzatıp programı aldı. Rhodan, Bull'un verdiği programı dikkatle inceledi. Bull da koltuğun arkasına geçmiş, ayakta durarak programı gözden geçiriyordu.

Rhodan programı iyice inceledikten sonra:

— Tamam, diye söylendi. Zülsis mazumesinden sonra, bizi büyük bir hızla Üçüncü Kuvvete, Dünyamıza götürecek olan kehkeşanlar yoluna gireceğiz.

Programı yanına geçen Bull'e vererek, rakamları dikkatle kaydedip rotayı çizmesini istedi. Bull, ses çıkarmadan masasına gitti. Programı merkez kumanda odasındaki tablonun düğmelerine göre işaretledi. Rhondan, oturduğu yerden dikkatle onu izliyordu. Bull, işini bitirdikten sonra:

— Her şey tamam!

Diye haber verdi.

Rhodan telekom cihazını eline aldı. Bir düğmeye bastı:

— Bütün mürettebat hazır olsun, bir dakikaya kadar yola çıkıyoruz!

Emrini verdi. Tabloda bir ışık yandı. Işık, emrin herkes tarafından duyulduğunu bildiriyordu. Rhodan, yine bir düğmeye basarak telekom cihazını yerine koydu.

Bull'e dönerek:

— Koruyucu kubbenin altında olduğumuzu biliyorsun tabiî, dedi. Sür'ati ona göre ayarla. Aşağı yukarı bir dalış hareketi yapacağız demektir.

Bull, sâkin bir tavırla karşılık verdi:

Rahat ol, Rhodan!

«Ebedî Gençlik» gezegeni Delos üzerinde gözalıcı gövdesinin ışıltılariyle dikkatleri toplayan Astre önce hafifçe titredi, sonra, hayret verici bir hızla yükselerek bir saniye içinde kayboldu.

Sekizinci Bölüm

Tophtar kaba elleriyle cavlak başını kaşıdıktan sonra, üzerine bütün ağırlığiyle abandığı masadaki tabloya doğru uzandı. Bir düğmeye bastı. Ekranda Grogham göründü ve her zamanki aldırışsızlığı ile sordu:

— Ne istiyorsun Tophtar?

— Yanıma gel!

Grogham bir dakika sonra kumandanının yanındaydı. Grogham, ciddî bir sesle:

— Beklemekten hepimiz usandık, diye söylendi. Rhodan herhalde artık dönüş yolundadır. Dikkatli olmalıyız. Bu sefer onu aslâ kaçırmamak niyetindeyim.

— Seninle bu hususta tamamiyle beraberim. Emirlerini bekliyorum.

Tophtar kendinden tamamiyle emin bir tavırla:

— Başta ve arka tarafdaki bütün süper radar cihazları harekete geçsin.

Emrini verdi. Biraz durdu ve ekledi:

— Filodan iki gemi ayır. Biri «Gençlik» gezegeni Delos'un batısına, diğeri doğusuna dalış yapsınlar. Bizimle bağlantılarını kesintisiz sürdürmeye dikkat etsinler. Delos gezegeninin yerini tesbit edemiyeceğimiz için, doğu ve batı istikameti olarak Rhodan'ın uzay gemisi Astre'yi elden kaçırdığımız noktayı esas alsınlar.

Grogham:

— Emrin yerine getirilecektir Tophtor, dedi.

Ağırlar âşiretinden olan Tophtor'un söyleyecekleri daha bitmemişti:

— Bize gönderecekleri mesajlar için çok özel bir şifre hazırla. Astre'nin mesafesini apayrı bir yıldızdan söz ediyorlarmış gibi bildirsinler. Acele edin. Kaybedecek hiç vaktimiz yok.

Grogham merkez kumanda odasında bir masanın başına geçip hemen şifreyi tesbit etti. Sonra getirip Tophtor'un ününe koydu. Tophtor'un cavlak kafasını koca elleri arasına alarak kâğıdın üzerine eğildi. Dikkatle gözattı. Gür sakalını sağ eliyle sıvazladı:

— İyi tertiplemişsin. Hemen çoğaltıp iki uzay gemisinden ayrı olarak beş gemiye de versinler.

Frank-Passörlerin Ağırlar âşiretinden olan Tophtor'un filosunda kumanda gemisiyle aynı tonajda olmak üzere yedi gemi daha vardı. İki gemi keşif vazifesiyle gönderilince, Tophtor'un filosu altı gemiden ibâret kalacaktı. Tophtor, bir tek geminin, Astre'nin karşısında ezici bir üstünlüğe sahip bulunduğu kanısındaydı. Yeter ki, onun bir yakalasaydı. Hakkından gelmesi işden bile olmayacaktı.

Grogham, kumandanın söylediklerini yerine getirdi. Şifreler bütün gemilere gönderilmişti.

Tophtor'un emriyle filodan ayrılan iki geminin verilen tâlimata uygun olarak yola çıkmalarından pek kısa bir zaman sonra süper alıcı cihazların başında ses mühendisleriyle durumu takibeden Grogham'ın hayâli Tophter'in önündeki ekranda belirdi. Heyecanlı bir sesle:

— Tophtor, dedi. Delos'un tahminen doğusuna hareket eden gemimiz Ajal S.O.S. işareti veriyor. Temas sağlamak, ayrıntılı bilgi almak için çok uğraştık, mümkün olmadı. Ne yapmak gerek?

Tophtor'un cavlak başına bir anda kan çıkıvermişti. Telekom cihazının zaptedicilerini nerdeyse paralayacak kadar kuv-

vetle haykırdı:

— Teması sağlama çabalarına devam. Durumu, öteki gemiye de, Sjala'ya da bildirin, uyanık bulunsun. Sonucu bekliyorum.

Grogham'ın karşılık vermesine vakit bırakmadan telekom cihazının düğmesine bastı.

Beş dakika sonra Grogham'ın hayâli yeniden ekranda göründü; gözleri dehşetten yuvalarından uğramış gibiydi. Ağlar gibi konuştu:

— Tophtor, her iki gemiyle de bağlantı sağlayamıyoruz. Ne yapmak gerek?

Topthor, Ajala ile Sjala'nın bir felâkete uğradıklarına hükmetti. Yumruğunu masanın üzerine şiddetle vurarak:

— Rhodan melunu!

Diye homurdandı. Peşinden haykırdı:

— Bütün filoyu alarma geçir. Araştırmaya, bağlantı sağlama çalışmalarına devam!

Birden hâtırlamış gibi, acele sordu:

— Süper radar dairesinin durum karşısında verdiği raporda neler var?

Grogham ümitsizdi:

— Bir tek görüntü bile zaptedememişler.

Topthor, kaba bir küfür savurarak telekom cihazını elinden bıraktı. Ayağa kalkıp bir buçuk ton ağırlığındaki gövdesiyle kumanda odasında sinirli sinirli dolaşmaya koyuldu. Aradan pek az zaman geçmişti ve Topthor Frank-Passölerin hükümdarı Etztak'dan para sızdırmak için çıktığı bu seferden pişmanlık duymaya başladığı sırada, ekranda Grogham'ın hayâli yeniden göründü.

Ağır adam endişeyle ekrana baktı. Grogham:

— Galiba bir felâketle karşı karşıyayız, Topthor...

— Çabuk söyle!

— Radar dairesi iki gemimizin de gittiği istikamette iki büyük cismin boşlukta düşmekte olduklarını kaydetti...

Topthor, iri gövdesiyle çelişki meydana getiren titrek bir sesle emir verdi:

— Derhal rota değiştiriyorum. Son sür'atle geri dönüyoruz! Beni fazla aralıklı olarak izleyiniz.

Telekom'u kapattı. Sonra masasının başına geçip en kısa dönüş rotasını acele tesbit etti. Bir yandan da, Rhodan'ın iki Frank-Passör uzay gemisini böyle çabucak düşürmek için yeni silâhlara sahip olması gerektiğini düşündü. Demek ki, istediğini elde edebilmişti. Bu silâhların ne olduklarını anlamak için vakit kazanmalıydı, başka çâre yoktu.

Yeni rotayı hemen uyguladı. Yan tarafdaki tabloda yanan elektrikli vericinin düğmesine bastı. Rotayı oraya bir mikrofona söyleyerek kaydetti. Diğer beş gemi, rotayı kendi tablolarında görüp ışıklı bant üzerine geçirdiler. Topthor kendi kumanda gemisine dönüş manevrası yaptırdıktan sonra son ışık hızı düğmesine bastı. Diğer gemilerin sür'at tablolarında da aynı işaretler belirdiğinden onlar da bu hıza uydular. Bir saat kadar bu ışık hızıyla yol aldılar. Topthor, telekom cihazını eline aldı ve ekranın düğmesine bastı. Ekranda hayâli beliren Grogham'a:

— Buraya gel Grogham! emrini verdi.

Yardımcı merkez kumanda odasına girdiği zaman ümitsizlik içinde olduğu yüzünün bütün hatlarında okunuyordu. Kendini bir koltuğa bırakarak:

— Nedir bu olup bitenler? diye sordu. Birtürlü mânâlandıramıyorum. Daha doğrusu hiçbir şey anlayamıyorum...

Topthor da ümitsizlikten yana yardımcısından geri kalmıyordu. Fakat, filoda bir panik havası esmesine mâni olmak için kendini tutuyor, ümitsizliğini belli etmemeye çalışıyordu. Tok bir sesle:

— Rhodan'ın tehlikeli bir mahluk olduğunu söylemiştim, dedi. Onu beklemekle hatâ ettiğiniz şimdi anlaşılıyor. Ölümsüz'ü bulduktan sonra yeni silâhlar elde edeceği muhakkaktı. Yeni silâhları elde ettiği, birbirinden hazli uzaklıkta bulunan

iki gemimizi aşağı yukarı aynı zamanda düşürmesinden anlaşılıyor.

Yardımcısı hiç karşılık vermedi.

Topthor'un sözlerini bitirmesi üzerinden pek az zaman geçmişti ki, süper radar dairesiyle ilgili tablonun ışığı yandı. İki Frank-Passör bir anda irkilip gözlerini ekrana diktiler. Ekranda süper radar dairesinin şefi görünmüştü. Topthor, heyecanını belli etmemeye çalışarak:

— Ne var? diye sordu.

Şef acele karşılık verdi:

— Yeni Haven sisteminin üçüncü gezegeninin 11,3 derece açığında bir cisim görüyoruz. Sür'atle, bize doğru yol alıyor.

Topthor sinirli sinirli:

— Peki... demekle yetindi.

Ekran kararıp hayâl kaybolunca, Grogham'a döndü:

— Görülen cisim, muhakkak Astre'dir.

Grogham, cevap vermeden, Topthor yine bir düğmeye bastı. Ekranda beliren süper radar dairesi şefine:

— Hemen, dedi, gördüğünüz cismin süratını ölçünüz.

— Başüstüne!

Cevabın hemen verileceğini bildiğinden ekranı aydınlık bıraktı. Hafifçe gülümseyerek yardımcısına baktı. Bu gülümseyiş, onun duyduğu korku ve ümitsizliği gizleyen bir maskeden başka bir şey değildi. Bununla beraber hemen kendini toplayarak:

— Bütün gemiler savaş durumuna geçsinler ve söyleyeceklerimi noksansız uygulasınlar! emrini verdi.

Grogham telekom cihazını eline aldı ve sesi odada yankılar uyandırırken:

— Bütün filo, savaş durumuna geçsin! Kumanda gemisinden verilecek emirlere dikkat edilsin!

Dedi. Bu sırada süper radar dairesinin şefi açık bırakılan ekranda görünmüştü:

— Görülen cismin sür'ati 8,6.

Topthor ümitsizlikle elini alnına götürdü.

— Yön değiştirdi mi?

— Hayır, hep bize doğru yol alıyor.

Topthor, Rhodan'ın kumandasındaki Astre'nin kendilerine doğru geldiğinden emindi. Kendi kendine.

— İki şıktan birini tercih etmek gerek... diye söylendi.

Heyecanla ona doğru eğilen ve söylediklerini anlamaya çalışan Grogham; bir şey anlayamadığı için soru sormak zorunda kaldı.

Topthor iki şık var dediğini anlattı. Grogham merakla sordu:

— Nedir bunlar?

— Ya yolumuza devam edip saldırıyı bekleyeceğiz, yahut sayı çokluğuna güvenip Rhodan'ın üzerine gideceğiz, yani o bize doğru gelirken biz de ona doğru gidip çarpışacağız. Son dersin?

— İkinçisi daha doğru. Çünkü onu beklediğimiz takdirde sadece savunma planı uygulayabiliriz. Ama üzerine gittiğimiz takdirde, bir tek gemiye karşı altı gemimizle saldırıya geçebiliriz. Benim düşündüğüm bu.

Topthor da aynı düşüncede görünüyordu. Yardımcısına bir şey söylemeden, yine süper radar dairesi şefini ekrana çağırdı. Hayâl belirince:

— Acele mesafeyi ölç!

Emrini verdi. Grogham, harita üzerine eğilen kumandanını dikkatle takibetmekten geri kalmıyordu. Ona güveni vardı. Eşi az bulunur bir uzay kumandanı olduğundan kimsenin şüphesi yoktu. Fakat şimdi Rhodan bambaşka silâhlar elde etmişse, onun kumanda üstünlüğü neye yarardı? Grogham, usta kumandanların asıl değerlerini tehlikeli anlarda göstereceklerini düşünerek bir dereceye kadar teselli bulmaya çalıştığı sırada, süper radar dairesi şefi açık duran radar ekranında görünerek mesafeyi rakamlarla bildirdi. Grogham bildirilen rakam-

ları dikkatle kaydettikten sonra, radar şefine teşekkürlerini söylemekten geri kalmadı.

Grogham da hesapların ve rakamların üzerine eğilerek kumandanı takibetmeye koyuldu. Tophtor, aldığı rakamları kaydettikten sonra makineye başvurmadan asıl neticeyi çıkardı. G,3 şimdi tarafların hızına göre karşılaşmaları gereken noktayı gösteriyordu. Kumandan kronometreye baktı:

— Yirmi bir dakika sonra karşılaşacağız, dedi.

Sesinde heyecandan ziyade bir hırıldama vardı. Bu, belki de kısa zaman sonra savaşa başlayacağı için duyduğu öfkeden geliyordu. Yardımcısına dönerek yeniden emir verdi:

— Gemilerin savaş durumunda bir eksik olmamasını sağla! Herşeyi yeniden kontrol etsinler.

Grogham, büyük telekom cihazının başına geçerek Tophtor'un emrini tekrarladı. Yirmi dakika sonra Astre'yle karılaşacaklarını bildirerek iki dakikaya kadar son hazırlıklarının ne durumda bulunduğunu bildirmelerini istedi.

Bu arada Topthor baş tarafdaki ekranı aydınlatmıştı. Parlak bir cisim kendilerine doğru geliyordu. Yardımcısı da bakışlarını aynı ekrana çevirdi. Zaman hızla akıp gidiyordu. Kumandan telekom cihazını işleterek süper radar şefinden mesafe şeridini de Astre'nin göründüğü ekrana bağlamalarını istedi. İstediği yerine getirildi.

Tophtor, birden yerinden doğrularak:

— Oklu füzeleri rampalara yerleştirsinler! emrini verdi.

Grogham, bütün gemilere bu emri ulaştırdı. Bu sırada Topthor, yeni rotanın iyice uygulandığını anlamak için âletlere bir gözattı. Âletler geminin korkunç bir hızla uzay boşluğunda düşmeye başladığını kaydediyorlardı. Frank-Passörlerin usta kumandanı yıldırımla beyninden vurulmuşa döndü. Yardımcısına seslenerek diğer gemilerin durumunu öğrenmek üzere sol baş tarafdaki ekranı aydınlattı. Ve:

— Mahvolduk! demekten kendini alamadı.

Gerçekten de, bütün gemiler kendi gemisi gibi boşlukta

sür'atle düşüyorlardı. Yardımcısı da durumu görmüştü. O da hemen aynı kelimeyi tekrarladı:

— Mahvolduk!

Aynı anda, merkez kumanda odasında esrarlı bir ses işitildi:

— Topthor, artık hep böyle düşmekte devam edeceksin. Uzay geminin ne dümeni, ne de makinelerinin hareket kaabiliyeti kaldı. Kurtulman imkânsız; paraya karşı duyduğun aç gözlülüğün böylece cezasını çekeceksin.

Frank-Passörlerin kumandanı bir şeyler söylemek istedi. Fakat, ses kaybolmuştu. Zaten söyleyeceği sözler de kaderlerini değiştiremeyecekti. Her ikisi de tam bir ümitsizlik içinde yerlerine yığılıp kaldılar.

***

Astre'nin merkez kumanda odasında masanın başında oturan Rhodan, yardımcısı Bull'e dönerek:

— Artık, dedi. Nivoze gezegenine gidip, orada düşmene karşı kendini ve arkadaşlarını savunan genç Tifflor'u kurtarmamız zamanı geldi.

Dokuzuncu Bölüm

Hükümdar Etztak, Tifflor ve arkadaşlarının Nivoze üzerinde tutunabilmelerinden fena halde sinirlenmişti. Sabrı tükenmiş bir halde, bu gezegenin atom silâhları kullanılarak ortadan kaldırılması emrini verdi.

Tifflor ve arkadaşları, bu olaydan ancak Ölümsüz'ün Rhodan'a verdiği yeni cihazlar sâyesinde haberdar olabildiler. Rhodan, onlara Nivoze'de bir takım boşaltma hareketlerinin varlığını bildirdi. Bu kargaşalıktan faydalanıp, küçük bir feza gemisi zaptedebilirlerdi. Geri tarafına karışmayacaklardı. Kumandan Rhodan onları Dünyaya Üçüncü Kuvvete kadar ulaştıracaktı. Elindeki iki «Hayâl ulaştırıcı» bu işe fazlasiyle yeterdi. Bindikleri ve Dünyaya kaçakları uzay gemisi takibe uğradığı takdirde, Rhodan onların hakkından gelecek, gereken cezayı vermekte gecikmeyecekti. Ayrıca, bir uzay gemisi ele geçirmek hususunda da yardımcı olacaktı.

Rhodan, Tifflor'la bu şekilde bağlantı kurup gereken emirleri verdikten sonra, Tifflor'un hareketlerini gözden kaçırmadan Dünyaya, Galaktopolis'e doğru yol almaya başladı. Frank-Passörlerin en korkuncundan kurtulmanın rahatlığını hissediyordu. Bununla beraber, Tophtor'un ortadan kalkmasından sonra, onların yine rahat durmayacaklarını biliyordu. Bu düşmanlar başkaları gibi değillerdi. Her şeyi sonuna kadar götürmek, onların başlıca huylarından biriydi.

***

Rhodan'ın tahminleri doğruydu. Hükümdar Etztak, Tifflor ve arkadaşlarının Nivoze gezegeninden kaçtıklarını çabucak haber almış, takibin bir sonuç vermediğini de öğrenmişti. Bunun üzerine bir takım uzay dengesizliklerine yol açmamak düşüncesiyle Nivoze'nin atom silâhları ile tahribi emrini geri almıştı. Ama, intikam fikrinden vazgeçmemiş, aksine bu istek onda durmadan kuvvet bulmuştu.

Nitekim, Rhodan Galaktopolis'e vardıktan kısa bir müddet sonra, Ertztak, Tatlira-221 sisteminin ikinci gezegeni olan Goszul üzerinde tam yetkili bir meclis topladı. Frank-Passörlerin ileri gelenleri bu mecliste Üçüncü Kuvvetin ortadan kaldırılmasına karar verdiler. Hükümdarları Etztak, çoğunluğun kendisiyle aynı fikirde olduğunu görünce, hazırladığı ve o zamana kadar bildirmediği bir planı meclisin bilgisine sundu. Plan, büyük gösterilerle onaylandı. Mecliste bulunanlar birbirlerini peşin kutluyor, Rhodan'ın ve Üçüncü Kuvvetin sonunun geldiğini açıkça söylemekten çekinmiyordu. Hazırlanan plana göre, Passörler bütün kuvvetleriyle harekete geçtikleri takdirde, Rhodan'ı çok güç durumda bırakabilirlerdi. Rhodan'ın elindeki olağanüstü silâhlara rağmen, güç durumdan da fazla bir şey yapabilirler, mahvetme işini de başarabilirlerdi.

Meclis bu görüşmeleri yapıp son derece önemli kararlar aldığı sırada, Mecliste hizmet gören Levtan adlı bir esir olup bitenleri dikkatle gözlemekteydi. Görüşülen planın özelliklerini de aklında bir bir zaptetmekten geri kalmamıştı. Levtan, bu manzume tacirlerinin hemen bütün âşiretlerinde hizmet görmüştü. Bir yandan onlardan intikam almak isterken, bir yandan da büyük bir servet sahibi olmayı aklına koymuştu.

Plandan haberdar olur olmaz, Levtan beklediği saadet saatinin çaldığına hükmetti. Yalnız bütün iş bir uzay gemisi bulup sessizce Goszul gezegeninden ayrılmaya ve Galaktopolis'in yolunu tutmaya kalıyordu. Orada Rhodan ile görüşecek, plandan bütün ayrıntılariyle onu haberdar edecek ve tabiî, bu hizmetinin mükâfatına kavuşmakta geri kalmayacaktı.

Bir uzay gemisi bulmak o kadar güç değildi. Hangi gemilerin kaptanlarının para gözlüsü olduğunu Frank-Passörlerin emrinde geçen uzun yıllar içinde çok iyi öğrenmişti. Bu adamlar yalnız paraya önem veriyorlardı. Sırf ticaret çıkarları tehlikeye düştüğü zaman biraraya gelirler, ama parayı sevenler onun ucunu gördüler mi, beraberliğe fazla önem vermezlerdi.

Esir Levtan, kendisini Galaktopolis'e götürecek uzay gemisinin kaptanını bulmakta fazla gecikmedi. Aradığı kaptanı bulunca, artık kendini gezegenin en zengin kişilerinden biri sayıyordu. Levtan'ın bulduğu Frank-Passör kaptan, iyi ahlâklı olmamakla tanınmıştı. Bununla beraber, nüfuzlu yakınlarının hâtırı sayıldığından emrinde çalıştığı kumandanlar ona hiçbir şey yapamamışlardı.

Levtan'ın bulduğu kaptan Bezerdor, o günlerde devriye uçuşuna çıkacaktı. Devriye uçuşunda en uzak noktaya vardıklarında, bu sınırı aşıp Galaktopolis'e doğru dümen çevirmeleri işden bile olmayacaktı.

Nihayet esirler kaptanın kararlaştırdıkları, daha doğrusu, kaptanın devriye uçuşuna çıkması günü gelip çattı. Kaptan, Levtan'a gemiye malzeme taşıyan işçiler arasında yer verdi. Gemiye en son yükü o taşıyacak ve bir daha gemiden çıkmayacaktı. Kaptan, mürettebatı da kendisine uyduracaktı. Dönüşte, Rhodan'dan mükâfat olarak alacakları paradan bir kısmını onlara verince, hepsi de memnun kalacaklar ve dillerini tutmasını bileceklerdi.

Levtan'la kaptan, planlarını dikkatle uyguladılar ve başarı kazandılar. Devriye hattının en son noktasına gelince, hemen gemilerinin burnunu Galaktopolis'e doğru çevirdiler. Kaptan, âmirleri tarafından serkeş bilinmesine rağmen, işinin ehliydi. Zaten bunu âmirleri de kabul etmekten geri kalmazlardı. Kaptan Galaktopolis'e doğru yol almaya başlamadan önce, diğer devriye gemilerinin o sırada bulunacakları noktaları ve radarlarının kör noktalarını iyi hesabetmekten geri kalmamıştı.

Kaptanın bu tedbiri sâyesinde Tatlira-221 sistemi içinde devriye uçuşu yapan uzay gemileri içlerinden birinin ayrı bir rota çizerek Galaktopolis'e doğru hızla yol almaya başladığının farkına varamadılar.

Hiç rahatsız edilmeden yaptıkları uzun bir yolculuktan sonra, Galaktopolis'e hayli yol kaldığı sırada, Rhodan'ın devriye gemileri tarafından karşılandılar. Düşman olmadıklarını, Rhodan'ı görmek istediklerini, beraberlerinde hayat memat meselesi sayılabilecek bir plan bulunduğunu bildirdiler. Durum, süper telekom cihazları ile şifreli olarak Rhodan'a anlatıldı. Kumandan düşmanların hareketsiz kalmayacaklarını bildiğinden, Frank-Passör gemisinin hemen Galaktopolis'e getirilmesi emrini verdi.

***

Rhodan esir Levtan'ı huzuruna kabul edip dikkatle dinledi. Adamın hâfızasında tutarak anlattıklarını bir plan şeklinde kâğıt üzerine döktüğü zaman, düşmanın hazırlıklarını hiç de küçümsemedi, Levtan'ın memleketine bu ihaneti olmasaydı, muhakkak ki büyük sıkıntılarla karşılaşacak, ayrıca önemli kayıplara da uğrayacaktı.

Levtan'la kaptana ertesi gün yola çıkabileceklerini, bir gece dinlenmelerinin iyi olacağını söyledi. Ayrıca mükâfat olarak beklediklerinin en az üç mislini de verdi. Goszul'a rahatça döneceklerini de bildirdi. Bunlar hükümdar Etztak'a, devriye uçuşları sırasında Rhodan'ın uzay gemilerinden biri tarafından düşürülme tehdidiyle Galaktopolis'e götürüldüklerini söyleyecekler, hükümdar da hiçbir şeyden şüpheye düşmeyecekti. Çünkü böyle şeyler olabilirdi.

İstirahat ettikleri sırada Levtan'ın aklına şeytanca bir düşünce daha geldi. Fakat, dinlenebileceği korkusuyla düşüncesini kaptana açmadan. Düşündüğü şey son derece basitti: Hükümdar Etztak, uydukları hikâyeye muhakkak inanacaktı. Böyle olunca Galaktopolis'te gördüğü savaş hazırlıklarını hükümdara nakledecek, bunun için de yine mükâfat alması işden

bile olmayacaktı.

Levtan ile kaptan yanından ayrılıp istirahate çekildikten sonra Rhodan hiç boş durmadı. Bull'u ve diğer yakınlarını çağırıp Frank-Passörler'in planlarını onlara anlattı. Sonra:

— Şimdi ne yapabiliriz, bu plana karşı nasıl bir tedbir alabiliriz? diye sordu.

Bull de dahil olmak üzere, hemen hepsi sadece kuvvete dayanan tedbirler almayı düşündükleri ve tavsiye ettikleri sırada Rhodan oturduğu yerden heyecanla kalkarak:

— Buldum, dedi, buldum!

Sonra ilâve etti:

— Frank Passörler müthiş bir darbeyle karşılaşacaklar. Bu darbe, Tifflor'un ellerinden kurtulmasından ve en iyi kaptanları ile fazla sayıda gemi kaybetmelerinden daha büyük bir darbe olacak.

Bull ve diğerleri kumandanın vereceği bilgiyi dinlemek, yapacağı şeyi öğrenmek için gözlerini dört açmışlardı. Fakat, Rhodan, buna yanaşmadı, sadece:

— Olayı çok kısa bir zamanda öğreneceksiniz... demekle yetindi.

*
* *

Ertesi gün, Rhodan'ın adamları, içinde Levtan'ın da yer aldığı Frank-Passör uzay devriye gemisini yolcu ettiler. Levtan, içinden Rhodan'ı iyice dolandırdıklarını, iyi para sızdıklarını düşünüyordu. Bir gün evvel düşünüp da öğrenilebileceği korkusuyla kaptana açıklamadığı düşüncelerin şimdi ona rahatça söyleyebileceğini düşünerek içini döktü. Etztak'a Galaktopis'de gördüklerini anlatacak, ondan da herhalde büyükçe bir mükâfat alabilecekti. Bu parayı da kaptan ve mürettebatla paylaşacaklardı. Mürettebâtın Rhodan'ın gemisi tarafından yakalanıp tehditler Galaktopolis'e indirildiklerini yalanlamamaları için böyle hareket etmeleri zorunluydu.

Kaptan da, bütün aç gözlülüğüne rağmen Levtan'ın düşüncelerini yerinde buldu. Bu arada, mürettebatlarının dört kişi

fazla olduğunun farkında bile değillerdi. Akılları fikirleri hep parada, Goszul'a doğru sür'atle yol alıyorlardı.

Onları geçiren Galaktapolis gemilerin de, hattâ Bull ve diğer ileri gelen kaptan ve kumandanların da Rhodan'ın aldığı tedbirden, uygulamaya başladığı plândan haberleri yoktu.

***

Rhodan, en iyi adamlarından dördünü gizlice Frank — Passör devriye gemisine yerleştirmişti. Bu işi yaparken de, tabiî, Ölümsüz'ün kendisine verdiği «Hayalî ulaştırıcılar»dan faydalanmıştı. Şimdi dört adamı birer gölge halinde, merkez kumanda odasının bir köşesinde bulunuyorlardı. Beraberlerinde kutular içinde esrarengiz bir madde de bulunmaktaydı. Ayrıca, kendilerine Goszul'da adam elde etmek yolunda kullanmaları için büyük paralar da verilmişti. Tabiî, hiç dikkati çekmeden gemidekilerle birlikte yolculuklarını sürdürüyorlardı.

Rhodan, en iyi savaşçılarından olan dört adamına beraberlerinde taşıdıkları esrarengiz maddeye son derece dikkat etmelerini tenbihlemiş, onu ne şekilde kullanacaklarına dair kesin, aydınlık bilgiler vermişti. Şimdi kimsenin farkında olmadan gemide bulunan döt adam, Goszula varınca kullanacakları esrarengiz maddeye karşı yola çıkmadan önce yapılan iğnelerle korunma tedbiriyle de donatılmış durumdaydılar. Bunun için, işlerini, kendi sağlıkları bakımından hiçbir endişeye kapılmadan görebileceklerdi.

Ne var ki, dört Dünyalı, Goszul gezegenine vardıklarında kullanacakları esrarlı maddenin ne olduğu hakkında bir fikir sahibi değillerdi. Kullanacakları maddenin nasıl bir tesire sahip bulunacağını bilmiyorlardı. Rhodan, hiç şüphesiz onların tecessüslerini hesaba katmış, fakat sadece:

— Kullanacağınız maddenin tesirini gördüğünüz zaman

hayli eğleneceksiniz!

Demekle yetinmişti.

Rhodan'ın dört adamı, aralarında konuşmaya cesaret edemediklerinden kendi kendilerine kumandanın sözleri üzerinde yorumlar yapmakla yetiniyorlar, kısacası, karşılaşacakları olayları merak edip duruporlardı. Kumandanlarına güvenleri olduğu için, akıllarına hiç de tehlikeli şeyler gelmiyordu.

Onuncu Bölüm

Frank-Passörler'in devriye gemisi 221-Tatlira sistemine girdiği andan itibaren Frank-Passörler'in irili ufaklı bir kaç gemisi tarafından çevrildi. Tekom cihazları durmadan işliyor ve kaybolma olayı üzerinde çeşitli sualler soruluyordu.

Devriye gemisi kaptanı, evvelce Levtan ile uydurdukları zorla Galaktopolis'e götürülme hikâyesini yorulmadan tekrarlıyordu. Onları karşılayan filonun kumandanı, anlatılanları dinledikten sonra, işin aslından hiç şüpheye düşmeden:

— Bize endişeli günler yaşattınız, dedi. Etztak, hiç şüphesiz dönüşünüzden memnun olacaktır. Rhodan sizi bırakmaya nasıl razı oldu?

Devriye gemisi kaptanı, evvelce Levtan ile uydurdukları zorla Galaktopolis'e götürülme hikâyesini yorulmadan tekrarlıyordu. Onları karşılayan filonun kumandanı, anlatılanları dinledikten sonra, işin aslından hiç şüpheye düşmeden:

— Bize endişeli günler yaşattınız, dedi. Etztak, hiç şüphesiz dönüşünüzden memnun olacaktır. Rhodan sizi bırakmaya nasıl razı oldu?

Devriye gemisi kaptanı, kendini hiç zorlamadan yalan uydurdu:

— Çünkü bizimle barış içinde yaşamak istiyorlar. Bizi orada alıkoyacak gibi oldular. Ama, ben, hükümdar Etztak'ın olup bitenlere zaten çok öfkelendiğini, bize kötü muamele ettikleri takdirde öfkesinin daha çok artabileceğini bunun da

kendileri için iyi olmayacağını söyledim. Zaten bize yapılan doğru değildi. Bir uzay korsanlığından başka bir şey sayılamazdı.

— Demek, bu sözlerinden sonra çekindi Rhodan?

— Tabiî. Hemen barış içinde yaşamaktan başka bir şey düşünmediklerini ve bizi geri göndereceklerini söyledi.

Telekom cihazında kumandanın kahkahası yankılar yaptı. Hükümdarının kudreti karşısında Rhodan kapıldığı korku adamı hayli keyiflendirmişti.

Bu kahkahanın verdiği rahatlık içinde Levtan'la kumandan birbirlerine bakıştılar. Bakışlarında tehlikeyi atlattıkları için birbirlerini tebrik eden bir ifâde vardı.

Bir müddet daha sür'atle yol alıp Gozsul gezegenine vardılar. Kaptan'ı acele Etztak bekliyordu.

Kaptan'ın kendisiyle konuşmasından gemide Levtan'ın da bulunduğunu öğrenen hükümdar onun gemide ne işi olduğunu sordu. Kaptan, gemiye malzeme taşıdığını hareket saati gelince onu da beraberlerinde götürmek zorunda kaldıklarını bildirdi. Hükümdâr bu mesele üzerinde fazla durmadı. Onun da huzuruna getirilmesi emrini verdi. Levtan huzura gelince, hükümdar onu sorguya çekti. Esir, Meclis toplandığı sırada orada hizmet etmekte bulunduğunu gizledi. Aksi takdirde, hemen şüpheleri üzerine çekecek, üstelik kaptanın da başının derde girmesine yol açacaktı.

Kaptanla Levtan hükümdar tarafından sorguya çekilirken, devriye gemisinin mürettebatı da sorguya çekildi. Onlar da bol para aldıkları için olayı kaptanları ile Levtan'ın anlattığı şekilde naklettiler.

Tabiî, bu arada sorgu sual karşısında kalmayan Rhodan'ın adamları hemen faaliyete geçmişler, kimseye görünmeden gemiden dışarı çıkmışlardı. Ellerinde bulunan püskürtücülerin içine koydukları esrarlı maddeyi her tarafa doğru püskürtmeye başlamışlardı. Bu maddeyi teneffüs edenler, oldukları yerde duruyorlar, nereye gideceklerini, kim olduklarını hâtırlayamı-

yorlardı. Böylece, maddeyi etrafa püskürten Dünyalılar, bu maddenin «hafızâ kaybettirici» bir madde olduğunu anlamışlardı.

İşin garip tarafı hastalığın son derece bulaşıcı olmasıydı. İlâcı teneffüs edenler de kısa bir zaman sonra kim olduklarını, nereye gideceklerini unutuveriyorlardı.

Durum hükümdara ve hükûmet adamlarına bildirildiği zaman onlar da dehşetin içine düşmekten kurtulamadılar. Frank - Passörlerin doktorları ve ilim adamları bu salgın hastalık karşısında tamamiyle âciz durumda kaldılar. Böyle bir hastalıkla, hele böyle bir salgınlık hastalıkla hiç karşılaşmadıklarından ilâcı üzerinde de durmamışlardı. Hâfıza kaybı bazan fertlerde görülür, tedâvisine gidilirdi. Ama, böyle bütün bir toplumun bu salgına yakalanması ilk defa oluyordu.

Rhodan'ın adamları para kuvvetiyle elde ettikleri yerlilere de esrarlı maddeden vererek salgını daha geniş bir hale getirdiler. Yerliler, Frank-Passörlerin boyunduruğundan kurtulmak istedikleri için bu işi seve seve yapıyorlardı.

Bütün toplum dehşet içinde bir kaç gün yaşadıktan sonra, Rhodan'ın adamları yine onun tarafından verilen bir maddeyi aynı şekilde kullanmaya koyuldular. Böylece kendilerine gelen Frank-Passörler, başlarına bu işin Rhodan tarafından getirildiği hükmüne vardılar. Hükümdar Etztak, farkında olmadan da olsa, bu olaya Levtan'ın yol açtığına hükmederek adamı öldürttü. Kaptan ise o panik havası içinde canını kurtarabildi. Zaten, bütün Frank-Passörler, salgından kurtulunca, onun yine başlayabileceği korkusuyla Goszul üssünü bırakmak istiyorlardı.

Hükümdarın panik içindeki toplum sükûnet tavsiyeleri bir işe yaramıyordu. Hemen bütün Frank-Passörler canlarını kurtarmak için gezegeni boşaltmak düşüncesinde birleşmişlerdi. Etztak'ın daha ileri gitmesi hayatına malolabilirdi. Bu yüzden çaresizlik içinde, hükümdar da onlara uydu. Bütün yük ve savaş uzay gemilerine dolarak Goszul'den uzaklaştılar.

Rhodan'ın dört adamı, Goszul'de beklemek emri almışlardı. Onlar oldukları yerde kaldılar.

* * *

Etztak ve adamları öylesine şaşkınlık içinde kaçmışlardı ki, bir dağın içine oydukları muazzam bir kızakta inşâ ettikleri Ganimed adındaki uzay gemisini bile unutmuşlardı.

Aradan uzun zaman geçmeden Rhodan yanında seçkin yardımcıları olduğu halde Goszul üzerine gelip gezegene indi. Etrafı dolaştıkları sırada Frank-Passörlerin Ganimed adlı yeni uzay gemisini buldular. Fakat, bu gemi bir robot ordusu tarafından muhafaza ediliyordu. Rhodan için robotları hareketsiz bırakmak güç olmadı.

Kısa süre içinde yeni uzay gemisi Ganimed'i de hareketo hazır hale sokarak Galaktopolis'e getirdiler. Bu gemi önlerinde yeni imkânlar açtığı için Dünyalılar sevinç içindeydiler.

S O N

Kap: Aynur Tunçay

OKAT YAYINEVİ WESTERN SERİSİ
HER 15 GÜNDE BİR KİTAP

(ÇIKANLAR)

1. KİTAP :	SİLÂH VE YUMRUK	750 Krş.
2. KİTAP :	SİLÂHSÖR	750 »
3. KİTAP :	ASİ SÜVARİ	750 »
4. KİTAP :	YEDİNCİ ADAM	750 »
5. KİTAP :	DARAĞACI	750 »
6. KİTAP :	DOSTUM SİLAHIMDIR	750 »

Western filmlerini büyük bir zevk heyecanla seyredenler, bu kitapları okuduğu zaman aynı zevk ve heyecanı duyacaklardır. Tertemiz baskı, cilt, nefis kapak içerisinde, akıcı bir üslupla dilimize çevrilen bu kitapları yayınevimizden isteyiniz. Kitapçılardan arayınız.

Fiatı 750 Kuruş

EVREN OFSET 26 28 89

Kapak Filmler Ajans Ekspres : 26 79 98